

STEPHEN KAUNG: KRISZTUS A TEREMTÉS KÖNYVÉBEN

Ez az nyolc részből álló üzenet előszóban hangzott el az Egyesült Államokban, a Virginia állambeli Richmondban, 1982-ben. A sorozat Krisztust mutatja be nyolc ember életén keresztül Mózes első, a teremtésről szóló könyvében.

Az eredeti üzenetek PDF-ben letölthetők a Christian Testimony Ministry oldaláról innen kezdve: <https://www.christiantestimonyministry.com/#/item/2224>

Mp3-ban meghallgathatók (angol nyelven), innen kezdődően: <https://www.christiantestimonyministry.com/#/item/894>

Magyar fordítás: <https://hitunkelja.wordpress.com/>

Jelen PDF változtatás nélkül szabadon (és csakis ingyenesen) terjeszthető.

1. ÁDÁM ÉS AZ ÉLET FÁJA

A Biblia első könyve, a Teremtés, az életrajzok könyve. Néha úgy gondoljuk, a Biblia olyan könyv, mely különféle tantételeket, tanításokat és igazságokat tartalmaz. Ez egyfelől igaz. Amikor azonban kinyitjuk a Bibliát, az első könyvében csupa életrajzot találunk. Igaz, hogy vannak tanítások, tanok és igazságok benne, mégsem úgy írták meg, mint tanítások, tanok vagy akár igazságok könyvét. Úgy írták meg, mint életrajzok gyűjteményét. Miért van ez? Hogy megláthassuk, Isten számára nem elsősorban a tanítás a fontos. Isten számára az ember a fontos. Őt az ember érdekli; az Ő célja az emberrel kapcsolatos. Isten munkája az emberben van; és Ő addig munkálkodik az emberben, míg az el nem jut arra, amit Isten eredetileg tervezett a számára.

A Teremtés könyve alapvetően nyolc személy életrajzát mutatja be – bár másokat is megemlít –, de ennek a nyolc embernek az életében Isten elvégzett valamit, amiből fakadóan mindegyiküknek kialakult egy-egy jellegzetes vonása. Valamilyen jellemző szimbólum, mely mintegy védjegyükként kifejezi, amit Isten az életükben elvégzett. Amikor pedig ezt a nyolc személyt összefogjuk, megkapjuk az Isten szíve szerinti embert. Bizonyos értelemben mind a nyolcan Krisztus előképei. Mindegyikükben látunk valamit Krisztusból. És amikor összerakjuk őket, Krisztust látjuk, az Isten szíve szerinti embert. Utána pedig fel tudjuk az egészet nagyítani, és kijelenthetjük, hogy Isten célja az emberrel nem egyéneként valósul meg, hanem Istennek az emberekkel kapcsolatos célja nem más, mint az egyesült, testületi ember. Ezért mindazt, amit Isten ebben a nyolc személyben kimunkált (ami egy-egy jellemző kép csak mindegyikük esetében), azt Isten mindannyiunkban el fogja végezni. És együtt, Krisztus testeként mi is ugyanezeket a jellemzőket fogjuk felmutatni Isten dicsőségére. Erről szól a Teremtés könyve.

Az első személy, akiről szó van, természetesen Ádám, és Ádámmal együtt a fa, az élet fája. Isten az embert a maga képére alkotta. Ez nem a külső megjelenésére utal, mert a kép a belső minőséget jelenti – a belső erkölcsi és szellemi hasonlóságot. Amikor Isten megalkotta az embert, a saját képére teremtette, ugyanazzal a belső erkölcsi és szellemi hasonlósággal, mint az Övé. Emiatt az ember képes Istent befogadni. Az ember képes Istent magában megtartani, és Istennel az életben egyesülni. Ez Isten alkotómunkájának szépsége.

Amikor Isten embert alkotott, pusztán a vörös földet használta külsejének megformálásához. Az ember nagyon olcsó anyagokból áll, éppen, mint a vörös föld. A 139. zsoltárban azonban mégis azt mondja, hogy félelmetesen csodálatos alkotás vagyunk, és ez igaz. Ha megnézzük az emberi testet – ha elemezzük a talaj és a testünk anyagösszetételét – azt találjuk, hogy ugyanazokat a kémiai anyagokat tartalmazzák. Isten az embert vörös földből készítette, és mégis oly félelmetesen csodálatos lett. A testünk egy csoda, de ez csak a dolgok kisebbik része.

Az ember nem csak testből áll, bár fizikai lényként is csodálatos. De az ember erkölcsi és szellemi lény is. Más szóval, mivel az ember Isten képmására lett alkotva, minden más teremtménytől különbözik. Isten vörös földet használt az emberi test megalkotására, majd az

„élet leheletét” lehelte az orrába. És a Biblia azt mondja: „Így lett az ember élő lélekké.” Az embernek teremtése során lett teste, mely vörös földből készült. Ezzel a testtel érzékelni tudjuk a minket körülvevő fizikai világot az öt érzékszervünkön keresztül. Amikor pedig Isten lehelete behatolt ebbe a testbe, az ember élő lélekké lett. A lélek egyszerűen azt jelenti, hogy az ember élővé vált. Megelevenített élet van benne, megteremtett élet. Tud gondolkozni. Ki tudja fejezni magát. Tud érezni. El tud dönteni dolgokat. Akarata, gondolatai és érzelmei vannak. Ezáltal a lélek által van az ember tudatában önmagának. Honnan tudjuk, hogy vagyunk? Onnan, hogy gondolkodunk, érzünk, és van akaratunk. Ettől vagyunk tudatában önmagunknak.

Az élet lehelete belépett az emberbe, mely azután szellemévé vált, emberi szellemmé. Van lelkiismeretünk, intuíciónk és Istennel való közösségünk. Mivel Isten szellem, és nekünk is lett emberi szellemünk, imádni tudjuk Istent a szellemünkkel. Isten szellem, és aki Őt imádja, szellemben és igazságban kell imádnia. Van tehát szellemünk, és ennek a szellemnek a segítségével lehetünk tudatában Istennek. Így lett tehát az ember csodálatosan megalkotva – bámulatos test, csodálatos lélek és rendkívüli szellem.

Ami a teremtést illeti, az ember teljesen készre lett formálva. Ami viszont Istennek az ember teremtésével kapcsolatos célját illeti, az még betöltésre vár, azt még be kell fejezni. Ez nagyon fontos. Ha csak a teremtés cselekedetét nézzük, úgy Isten az embert tökéletesre alkotta. Semmi sem hiányzott belőle, éppen úgy, mint egy kisbaba esetében. Amikor egy csecsemő megszületik, mindene tökéletes, ha csak a testének részeiről beszélünk. Mégis, ennek a babának fel kell növekednie az érettségre, felnőtt férfivá vagy nővé kell válnia. Ez a születés célja, és ennek fokozatosan kell kifejlődnie. Amikor Isten keze megalkotta az embert, tökéletesre alkotta, semmije sem hiányzott, azonban ami Isten célját illeti a megteremtésével kapcsolatban, annak még be kell teljesülnie és el kell végződnie. Honnan tudjuk ezt?

Isten az embert valójában egy edénynek formálta. Az edény nem a végcél; az edény csak egy eszköz a célhoz. Az edény arra való, hogy megtöltsék valamivel. Amikor az edény a megfelelő dologgal telik meg, akkor annak az edénynek a célja beteljesült. Tegyük fel, hogy készítettünk egy csészét. Lehet, hogy gyönyörű csésze lett, de ha nem töltjük meg vízzel, akkor soha nem teljesül be a vele kapcsolatos célunk. Ha azonban a csésze megtelt vízzel, akkor elmondhatjuk, hogy a vele kapcsolatos szándékunk beteljesült.

Ne feledjük tehát, hogy az ember edénynek készült Isten számára, és nem valamilyen más célra készült. Csakis miután az ember meg lett töltve Istennel, akkor teljesülhet be Istennek az ember teremtésével kapcsolatos célja. Ezért van, hogy ha valaki nincs betöltve Istennel, akkor az mindig üres. Megtölthetjük arannyal, ezüsttel, de akkor is üres. Ahogyan Szent Ágoston mondta: „Ó, Isten, a lelkem soha nem talál nyugalmat, míg nem nyugszik meg Benned, mert a Te számodra lett teremtve.” Ezért, miután Isten az embert megteremtette, egy kertet ültetett, Éden kertjét. „Éden” azt jelenti, „élvezet, gyönyörűség”. Gyönyörkertet alkotott Isten. És ebbe a kertbe mindenféle gyümölcsfát ültetett. Ezek nem csak a szemnek voltak szépek, hanem enni is lehetett róluk. Minden gyümölcs az ember fizikai testének táplálását szolgálta. Isten megalkotta ezeket a fákat Éden kertjében, a kert közepében pedig elültette az élet fáját, az élet fája mellé pedig a jó és a rossz tudásának a fáját.

És Isten azt mondta az embernek: „A kert minden fájáról szabadon ehetsz, kivéve a jó és a rossz tudásának fájáról. Mert azon a napon, amikor arról eszel, bizonyosan meghalsz.” Miért van az, hogy miután Isten megteremtette az embert, egy kertbe helyezte őt? Mondhatjuk, hogy azért, mert azt akarta, hogy az ember élvezhesse mindazt, amit Isten teremtett. Ez igaz is. De miért került az Isten által ültetett kert közepére az élet fája? Nem volt az embernek már eleve élete?

Az ember élő lélek. Az emberben megelevenítő élet van belül. Az ember járni, beszélni, gondolkodni tud; sok mindent tud csinálni. Az ember él. Miért mondja akkor a Biblia hangsúlyozottan, hogy a kert közepébe ültette Isten az élet fáját? Mert az élet fája szimbolikusan Isten életét, az isteni életet jelképezi. Más szóval, Isten mintegy odatette a saját életét egy fa formájában. Miért teszi Isten az életét egy fa formájába? Azért, mert ez elérhetővé teszi az Ő életét az ember számára. Az ember le tudja szakítani a fa gyümölcsét, és meg tudja enni. Így az ember be tudja fogadni magába az isteni életet. Isten elérhetővé teszi az Ő életét az ember számára. Istent nem elégítette meg az, hogy pusztán embert teremtsen, hogy teremtett életet adjon neki. Isten szándéka az volt, hogy az embernek az Ő saját, nem teremtett, isteni, örökkévaló életét adja, hogy így Ő és az ember eggyé olvadhassanak. Ez Isten szándéka.

A kert közepében tehát ott volt az élet fája, és ez megmutatja nekünk Istennek az ember teremtésével kapcsolatos valódi szándékát. Isten azért teremtette az embert, hogy az ember Istent magába fogadhassa, és egyesüljön Istennel az életben, szeretetben és célban. Ez Isten szándéka. „Mert azokat, akiket előre ismert, előre el is rendelte, hogy hasonlók legyenek Fia képmásához” (Róma 8,29). Isten azt akarja, hogy befogadjuk az Ő életét, és hasonlóvá váljunk az Ő egyszülött Fia képmásához, hogy olyanok legyünk, mint Ő.

Az élet fája mellé azonban Isten egy másik fát is elhelyezett, a jó és a rossz tudásának (más néven a jó és a gonosz ismeretének) a fáját. Ez nem közönséges fa, nagyon is különleges. Nem alma-, körte- vagy barackfa. Ezek jó táplálékot adnak, gondoskodni tudnak a fizikai test tápanyagszükségletéről. Abban az időben az ember még nem evett húst, a gyümölcs volt a tápláléka. Isten testet adott az embernek, és ellátta mindazzal a jó táplálékkal, melyre testének szüksége volt. A kert minden fája táplálékul szolgált a testnek, sok különféle ízzel, hogy ne váljon unalmassá vagy egysíkúvá a táplálkozás. Isten tényleg szereti az embereket!

Ott van viszont az élet fája, melynek másféle gyümölcse van. Isteni életet ad nekünk; életet ad a szellemünknek, hogy bennünk lehessen Isten élete; bennünk, a szellemünkben. És ott van a jó és a rossz tudásának fája. Ez a fa különbözik a többitől. Ez az ismeret, a tudás fája. Milyen ismeretről van szó? A jó és a rossz ismeretéről.

Van, aki azt gondolja, hogy volt egy rossz fa is az Éden kertjében – a jó és a rossz tudásának fája. Gondoljátok, hogy Isten ültetne bármilyen rossz fát is az Éden kertjébe? Minden fa jó volt. A jó és a rossz tudásának fája sem rossz fa. Sőt, valójában az összes többinél jobb, a legjobbat, az élet fáját kivéve, mert az élet fája a szellemünk táplálására van. A jó és a rossz tudásának fája a lelkünknek szánt gyümölcs. A többi fa pedig a testünk táplálását szolgálja. Az ismeret, a tudás a lelkünk számára van. A világ minden ismerete közül nincs nagyobb, mint a jó és a gonosz ismerete.

Ma nagyon büszkék vagyunk rá, hogy a technológia korszakában élünk. Dicsekszünk a tudománnyal és a tudományos felfedezéseinkkel. Olyan sokra tartjuk a tudományt, mintha az lenne minden. De ne feledjük, a világ minden ismerete és tudása közül a legmagasabb ismeret nem a tudomány, nem a fizikai dolgok ismerete. A legmagasabb szintű tudás a jó és a rossz ismerete; az a képesség, hogy el tudjuk dönteni valamiről, hogy jó vagy rossz, helyes vagy helytelen. Ez az erkölcsi ismeret, etika, logika, filozófia, racionális tudás. Semmi sincs magasabb a racionális tudásnál. Mi racionális lényeknek tartjuk magunkat, mert annyira racionálisak vagyunk, annyira logikus gondolkodásúak. Meg tudjuk ismerni, hogy mi jó és mi rossz. Ez a legmagasabb szintű tudás. Kínában az egész irodalmunkban, kultúránkban és oktatásunkban a racionális tudást tartjuk a legmagasabb szintű ismeretnek. Ez tehát nem rossz fa, de halált jelent, ha az élettől függetlenül jutunk hozzá.

Miért helyezte Isten az embert az Éden kertjébe úgy, hogy a kert közepén ott volt az élet fája és a jó és a rossz tudásának fája? Miért mondta Isten, hogy az embernek soha nem szabad a jó és a gonosz ismeretének erről a fájáról ennie, mert, ha megteszi, bizonyosan meghal? Úgy vélem, ez azért van, mert Isten az embert a Maga képmására teremtette. Isten Maga a szabad akarat. Más szóval, Isten szabad. Istennek van akarata. Amit csak akar, megteheti. És amikor Isten embert teremtett, szabad akaratként teremtette őt. Isten akaratot adott nekünk, és mivel szabad akaratunk van, szabadok vagyunk. Szabadon azt választhatjuk, amit akarunk. Isten tiszteletben tartja a szabad akaratunkat. Ezért Isten meg is adta az embernek a lehetőséget szabad akaratának gyakorlására, hogy ő maga válasszon. Isten nem azért ültette az élet fáját az Éden kertjébe, hogy utána azt mondja az embernek: „Most akkor egyél róla! Rajta, nincs más választásod, enned kell róla!” Isten nem tett ilyet.

Hanem ehelyett mellé tett egy másik fát. Egyfelől Isten azt mondta az embernek, hogy „mindegyik fáról ehetsz”. Persze, ha azt mondják nekünk, hogy mindegyik fáról ehetünk, nem kérdés, hogy a kert közepén álló fa kelti fel leginkább a figyelmünket. Más szóval, azt sugallja: Ez az a fa! Isten pedig azt mondta: „Ne egyél a jó és a rossz tudásának fájáról! Ne egyél róla!” Azzal, hogy ezt mondta, Isten valójában arra utalt: „Az élet fájáról kellene ennetek!” Sajnos, az ember nem vette a célzást. Pedig biztosan értette.

Isten az embernek más ok miatt parancsolt: „De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.” Isten szerette az embert, és nem akarta, hogy az meghaljon. De nem szabad elfelejtenünk azt sem, hogy bár az ember minden teremtmény fölött van, viszont a Teremtő alatt. Néha megfélemlünk erről, és azt gondoljuk, fölötte vagyunk mindennek, még Istennek is. Isten ezért parancs alá helyezte az embert, hogy megmutassa: igaz ugyan, hogy az ember minden fölött áll, de van Valaki, aki őfölötte áll. Van Valaki, akinek engedelmeskednie kell, így az ember tudhatja a helyét a világegyetemben. Isten nem erőltette rá az embert, hogy az Ő akaratát cselekedje. Odahelyezte az ember elé az Ő akaratát, és hagyta, hogy az ember szabadon válasszon. Ha az ember az élet fáját akarta volna választani, megtehetette volna. Ha a jó és a rossz ismeretének fáját akarta választani, azt is megtehetette. Isten megadta az embernek a választás lehetőségét, mert az embert szabad akaratúval teremtette. Mi értelme a szabad akaratnak, ha nincs választási lehetőség, vagy ha nem tud választani?

Isten tiszteli az embert, akit teremtett. Az ember előtt két fa állt: az élet fája és a jó és a rossz tudásának fája. Isten pedig ez elé a két fa elé helyezte az embert, és hagyta, hogy maga válassza meg a sorsát. Vajon az élet fáját fogja választani, és így befogadja magába Isten életét, eggyé válik Istennel, betöltve Istennek az ő megteremtésével kapcsolatos célját? Vagy inkább a jó és a rossz tudásának fáját választja, azaz, nem vágyik Isten életére, hanem azt akarja, hogy a saját lelke legyen egyre fejlettebb? Vajon a saját tudását akarja növelni, és magát istenné tenni, Istentől különválva, kijelentve az Istentől való függetlenségét? Azt is megteheti, mondván: „Nincs szükségem Istenre. Magamat teszem istenné.”

A tudás nem rossz. A jó és a rossz tudása kétségtelenül helyes ismeret. Katasztrofális viszont, ha megvan a jó és a rossz ismerete, de nincs meg hozzá az erő, hogy a jót tegyünk és őrizkedjünk a rossz cselekvésétől. Ez halált jelent, és éppen erről van szó. Nincs semmi baj a tudással, nincs semmi rossz abban, ha ismerjük, mi a jó és mi a rossz. Kell is, hogy ismerjük. De sajnós, Isten élete nélkül a tudás csak halált hoz, nem életet. Ez azért van, mert megvan a tudásunk, de nincs meg hozzá az erőnk, hogy azt tegyünk, amiről tudjuk, hogy jó, és hogy ne tegyünk, amiről tudjuk, hogy rossz. A Róma 7-ben így kiált fel az ember: „Ó, én nyomorult ember, miért vagyok ennyire nyomorult? Tudom, hogy mi a jó, de nem tudom azt cselekedni. Tudom, hogy mi a rossz, de mégis megteszem. Nem tudom nem megtenni, ezért halálos ítélet alatt vagyok.” Ez tehát halált hoz.

Isten életében van ismeret, de ez az ismeret életet hoz. „Az az örök élet, hogy téged, az egyetlen igaz Istent ismerjenek, és azt, akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Jn 17,3). Mi az örök élet? Az örök élet is ismeret, de ez élő ismeret. Azaz nem csak tudjuk, hanem az erő is megvan hozzá, hogy tegyünk vagy ne tegyünk. Ez a különbség! Isten pedig annyira szereti az embert, hogy az Ő életét akarja az embernek adni. Isten életével pedig meglesz a tudása is, és a tudással együtt az erő is ott lesz, hogy az ember meg tudja tenni, amit kell.

Az ember választhat, hogy Isten életét akarja, vagy a jó és a rossz ismeretét. Mi a különbség? Az élet fája Isten életéről, az isteni életről beszél. A jó és a rossz tudásának fája arról a racionális ismeretről beszél, mely az emberben Istentől függetlenül alakul ki. Ha az élet fájáról eszünk, akkor Isten élete lesz a szellemünk élete, mert Isten élete a szellemünkben lakozik. A jó és a rossz tudásának fája az elménkben lakozik, a lelkünkben. Isten élete bennünk nem más, mint a hit élete. A racionális tudás élete pedig nem más, mint az értelem, a gondolkodás élete. Az élet fája bennünk az engedelmességről szóló élet, a jó és a rossz tudásának a fája bennünk viszont a függetlenségről szóló élet. Az élet fája bennünk az Istennel való egybeolvadás élete, Istentől való függésben, Istennel való járásban, Isten követésében. A jó és a rossz tudásának fája viszont az Istentől való elkülönülés élete, a próbálkozás arra, hogy az ember magát istenné fejlessze. Az egyik örök életre vezet bennünket, a másik halálba visz. Ez a különbség a két fa között, és Ádámnak döntenie kellett.

Sajnos, ősatyánk rosszul választott. Az élet fájának elfogadása helyett az ember az Istentől való függetlenségét nyilvánította ki. Az embert megkísértette annak lehetősége, hogy saját magát fejlessze tovább, és megpróbálja istenné válni. Az eredmény pedig az lett, hogy nem istenné tette magát, hanem ördöggé. Ahelyett, hogy Isten képére formálódott volna, az ördög képére deformálódott. Az ember kiűzetett az Éden kertjéből, az élet fájához vezető utat pedig

kérubok őrizték lángpallosokkal. Más szóval, az élet fájához vezető út teljesen le lett zárva az ember előtt. Ez az emberi történelem tragédiája.

Egyetlen ember engedetlensége által mindenki bűnössé vált. Úgy születünk, hogy bennünk van a jó és a rossz tudása. Az élet vezérlőelve Ádámban nem más, mint a jó és a rossz ismerete. Az emberek a jó és a rossz tudásának vezérlőelve szerint élnek. Ez a legjobb, ahogy élhetünk. És emiatt mindannyian halálos ítélet alatt vagyunk. Istennek hála azonban, hogy elküldött egy második Embert ebbe a világba – Krisztust. A második Ember, aki ebbe a világba jött, maga az élet. Ő az élet fája, és azért jött, hogy életet kínáljon az emberiségnek. Krisztust a Golgotán keresztre feszítették.

Mi a kereszt? Ma úgy gondolunk a keresztre, mint valami gyönyörű, szép, dicsőséges dologra. Az emberek aranyból készítenek keresztek, és a nyakukba akasztják. De, amikor Krisztus meg lett feszítve, az a kereszt nem volt sem sima, sem szép. Sőt, az 1Péter 2,24 azt mondja: „a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára”. Amikor egy gonosztevőt meg akartak feszíteni, kivágtak hozzá egy fát. Nem próbálták simára gyalulni és megszépíteni, mielőtt a bűnözőt rászegezték. Nem, az csak egy kivágott fa volt, kemény és durva.

A mi Urunkat, Jézust egy fán feszítették meg. Azért, mert mi a jó és a rossz tudásának a fájáról ettünk, Krisztus egy fán ízlelte meg értünk a halált. Meghalt a bűnek. Ezért ez a fa először is a jó és a rossz tudásának a fáját jelképezi. Nekünk kellene ezen megfeszítettünk. Mi ettük azt a gyümölcsöt, és nekünk kellene megfeszítettünk ezen a fán, de ehelyett az Úr Jézus ízlelte meg a halált minden emberért, minden teremtményért. Ő lett megfeszítve azon a fán a mi helyünkben. De hála Istennek, miután az Úr Jézus meg lett feszítve azon a fán, az a fa egy másikká változott át, az élet fájává. Az Ő halálából, az Ő oldalából vér és víz jött ki – vér az engesztelésért, a bűneink bocsánatáért, és víz, hogy életet adjon nekünk, hogy új életet kaphassunk. Halála és feltámadása által Krisztus kibocsátotta az Ő isteni életét, a saját életét nekünk. Az életet a kereszt, az élet fája által teszi elérhetővé számunkra. A kereszt nélkül az Ő élete megmarad Önmagában. Mit mondott az Úr Jézus, amikor görögök jöttek oda, mert látni akarták Őt? Azt mondta, hogy „eljött az óra, hogy megdicsőüljön az Emberfia”. De mit jelent ez? Így folytatta: „Ha a földbe hullott gabonamag el nem hal, egyedül marad. Ha azonban meghal, sok gyümölcsöt terem.”

A kereszt nélkül is ott volt Isten élete, az isteni élet Krisztusban, de így egyedül csak Őbenne volt. Jézus az életét Isten felbonthatatlan élete szerint élte. Micsoda életet élt! De egyedül Őbenne volt ez az élet. A halál által, a kereszt által válhatott ez az élet mindenki számára elérhetővé, aki hisz Benne. A kereszt által az élet kiáradt, hogy mi, akik hiszünk Benne, magunkba fogadhassuk az Ő életét. Egyfelől, az Ő megváltó munkájának meg kell szabadítania bennünket a jó és a rossz tudása fájának hatásától. Az Úr Jézusnak el kell vennie a bűneinket; meg kell ízlelnie a halált értünk, hogy kikerülhessünk az ítélet alól, a halálból az életre. Neki kell elvégeznie a talaj megtisztításának negatív munkáját. Utána pedig elvégzi a pozitív munkát is azáltal, hogy az Ő életét adja nekünk.

A Golgota keresztje által az emberiség egy második esélyt kapott. Választhatunk! Ne okoljuk Ádámot, mondván, a rosszat választotta a számunkra. Isten egy második esélyt ad, hogy mi magunk is válasszunk. Kiket fogunk választani? Ádámban van a jó és a rossz tudásának a fája.

Krisztusban van az élet fája. Egy ember engedetlensége folytán sokan lettek bűnösökké, de egy ember engedelmessége révén sokan lettek megigazulttá. Az élet fáját választjuk, vagy inkább még mindig a jó és a rossz tudásának a fájánál maradunk? Ti mit akartok?

Jézus Krisztus evangéliuma (győzelmi híre) az, hogy Ő azért jött, hogy elvegye a jó és a rossz tudása fájának hatását, ami halált jelent az életünkben. Azért jött, hogy a saját életét ajánlja fel nekünk, hogy bárki, aki hisz Benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Istennek hála, hogy ti már választottatok, ti Krisztust választottátok, az életet választottátok, és befogadtátok magatokba az Ő életét. Az Ő élete bennetek a ti életetek vezérlőelve ma. Elérkeztünk tehát a két különböző alapelvhez, melyek az életet vezérelhetik. Ez két, egymástól eltérő életmód, az életnek két különböző törvénye. Az egyik élet-elv az, hogy az isteni élet által élünk. A másik élet-elv pedig az, hogy a jó és a rossz tudása szerint élünk.

Amikor még nem hiszünk az Úr Jézusban, a jó és a rossz tudása szerint élünk; ez a legjobb, ahogyan élhetünk. Ha valamit rossznak tartunk, arra azt mondjuk, „Ne tedd!”. Amit meg jónak tartunk, arra azt mondjuk, „Ez olyan dolog, amit tennünk kéne”. Gondolkodunk ezeken; érveléssel kigondoljuk, megmagyarázzuk. És az alapján, ahogyan magunkban végiggondoltuk, eldöntjük, hogy akkor az adott dolgot kellene vagy nem kellene tennünk. Az érvelésünk valószínűleg nem racionális, de magunkról azt gondoljuk, hogy nagyon racionálisak vagyunk. De még ha az érvelésünk valóban racionális is és helyes, mit tapasztalunk? Azt találjuk, hogy amit helyesnek gondolunk, nem tesszük, amit meg helytelennek tartunk, azt csináljuk. Ilyen volt az életünk, és ezért voltunk ítélet alatt. De miután befogadtuk magunkba Krisztus életét, miután ettünk az élet fájáról, onnantól kezdve az életünk vezérlőelve, mely alapján éljük az életünket, többé nem a jó és a rossz tudásának fája kellene, hogy legyen! Az isteni életnek kellene vezérlőelvnek lennie az életünkben. Nem látjuk ezt?

Ez nem azt jelenti persze, hogy a keresztény ember ne vegye komolyan, mi helyes és mi helytelen, mi jó és mi rossz. Ez bizonyosan nem így van. Egyesek annyira szuperszemlével válnak, mintha felette lennének az erkölcsi normáknak, és mindenféle rossz dolgot is elkövethetnének, és az úgy rendben van. Nem, egyáltalán nincs rendben. Nem vagyunk álszemlével, olyan értelemben, hogy még a jót és a rosszat, a helyest és helytelent is figyelmen kívül hagyhatjuk. De, mint keresztényeknek, egy magasabb vezérlőelv szerint kell élnünk. Ez a vezérlőelv pedig Isten élete, az isteni élet. Mi eszerint a vezérlőelv szerint élünk. Más szóval, nekünk a jó nem elég jó.

Milyen kár, hogy sok keresztény ma azt kérdezi: „Ez rossz vajon?” Sok fiatal keresztény jön hozzám, és kérdezi: „Ezt és ezt fogom csinálni. Szerinted ez jó vagy rossz? Mit gondolsz, helyes ez vagy helytelen? Gondolod, hogy ez bűn?” Hogyan értik ezt? Úgy, hogy ha ez a dolog nem bűn, ha ez a valami nem rossz, ha ez nem helytelen, akkor megtehetik. Még mindig a jó és a rossz tudása vezérli őket. Az emberekkel való bánásmódunk során vajon még mindig eszerint járunk el? Ha azt gondoljuk, hogy valami jót tettünk, és az emberek félreértettek bennünket, azt gondoljuk, hogy jogunk van visszavágni, csak mert valami jót csináltunk? Ha valami rosszat tettünk, akkor azzal tisztában vagyunk, hogy rosszak vagyunk. „Rendben, ezt elfogadom.” De ha jók vagyunk, akkor hogyan reagálunk? Isten bennünk lévő élete szerint, vagy a jó és a rossz normái szerint?

Ne feledjétek, hogy nekünk, keresztényeknek az élet vezérlőelve az isteni élet, Isten élete. Számunkra nem az a kérdés, hogy valami jó-e vagy rossz. A mi kérdésünk ez: „Az élettől van ez, vagy nincs az élettől?” Nem az a kérdés, hogy „És velem mi lesz?”, hanem az a kérdés, hogy Isten mit gondol. Mi sokkal magasabb szinten élünk, mert Krisztusban van az élet fája. Ennek az elvnek az alapján élünk. Milyen kár, hogy gyakran ott találjuk magunkat a jó és a rossz szintjére lecsúszva! Még mindig azon vitatkozunk, hogy kinek van igaza, kinek nincs, te rosszul látod, én jól! Ez jó, ez rossz, mintha ez elég is lenne a kérdés eldöntéséhez. Nem, ennél magasabbnak kellene lennie! Lehet valami jó, de lehet, hogy nem Isten akarata. Azt kell megkérdeznünk: Az élettől való ez? Lehet, hogy néha szenvedünk valamennyit, de belül érezzük, hogy telve vagyunk élettől. Máskor meg nagyon erősen érvelünk amellett, hogy igazunk van, de minél inkább bizonyítjuk az igazunkat, annál halottabbnak érezzük magunkat belül. Ilyen a keresztény lét, mert a keresztények más szabályok mentén élik az életet.

Tehát ez többről szól, mint pusztán arról, hogy életet kaptunk. Miután befogadtuk Krisztus életét, ez az élet azt munkálja bennünk, hogy mi eszerint az élet szerint éljünk; ne csak a jó és a rossz ismerete vezéreljen bennünket. Ennél a mi életvitelünknek sokkal magasabbnak kell lennie! Isten bennünk lévő isteni életének kell vezérelnie bennünket. Ha pedig ez történik, akkor az az isteni élet elkezd bennünk alakot öltetni. Fokozatosan, lépésről-lépésre átformálódunk Isten Fia képének hasonlatosságára. Mit jelent az Isten Fiának a képe? Az erkölcsi, szellemi karaktert jelenti. Isten azt akarja, hogy ne csak befogadjuk az Ő életét, hanem hogy kövessük is ezt az életet, éljünk ezáltal az élet által. És ahogyan éljük ezt az életet, ez az élet fel fog növekedni az érettségig, és mi eljutunk a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra. Ez Isten célja.

Az élet fájában láthatjuk Istennek az emberrel kapcsolatos szándékát. Habár Ádám elbukott ez előtt a fa előtt, Isten felajánlotta nekünk Krisztusban az élet fáját. A lánggalos pedig a mi Urunkra sújtott le. Őt ölték meg mihelyettünk, hogy az élet fájához vezető út újra megnyílhatson, és minket meg lehessen hívni hozzá. És miután vettük az életnek ezt a fáját, járhatunk is ebben az életben. Az Úr segítsen bennünket ebben.

2. ÁBEL ÁLDOZATA

1Mózes 4,1-12

Héberék 11,4

A Teremtés könyve az életrajzok könyve, és ez azt mutatja meg nekünk, hogy Istent a tantételeknél, tanításoknál, módszereknél és technikáknál sokkal inkább az ember érdekli. A Biblia első könyve ezért lett az életrajzok, különösen nyolc személy életrajzának a könyve. Ebben a nyolc emberben Isten úgy munkálkodott, hogy mindegyiküknél látunk valamilyen szimbólumot, védjegyet, mely Isten bánásmódjának az eredményét mutatja az életükben. Amikor pedig ezeket a szimbólumokat egymás mellé tesszük, meglátjuk az Isten szíve szerinti embert.

A második személy a Teremtés könyvében Ábel. Miután az ember vétkezett, Isten odajött hozzá, és egyfelől kimondta ítéletét az ember fölött, ugyanakkor csodálatos ígéretet is adott neki: „Ellenségeskedést támasztok közötted [a kígyó] és asszony között, a te magod [a kígyó magva] és az asszony magva között. Az asszony magva összezúzza a kígyó fejét, a kígyó pedig megsebzí őt [az asszony magvát] a sarkán” (1Móz 3,15).

Ez a legelső ígéret a Bibliában. Csodálatos ígéret, melyet Isten közvetlenül az ember bukása után tett. Az asszony magvában lesz a világnak üdvössége (megmenekülése). Miután az ember kiűzetett az Éden kertjéből, ismerte feleségét, aki megszülte első gyermeküket. Amikor az első gyermek megszületett, Káinnak nevezték, ami „szerzést” jelent; „szereztünk egy embert az Úrtól”. Mit jelent ez? Amikor Ádámnak és Évának megszületett az első gyermeke, azt gondolták, ő az asszony magva, Isten ígéretének beteljesedése. Azt gondolták, hogy az emberiség megmentése Káinban lesz; de sajnos, nem Káin volt ez az ember. Az „asszony magva” nem lehetett akármelyik férfi, aki asszonytól született. Az „asszony magva” Krisztus Jézusban, a mi Urunkban teljesedett be, aki az idők teljességében egy asszonytól, egy szűztől született, a törvény átka alatt, hogy megszabadíthasson bennünket a törvénytől, és nekünk adhassa az örökségünket, a fiúvá fogadást, a fiúságot.

Micsoda csalódás volt Ádámnak és Évának rájönni, hogy nem ez a gyermek, Káin, az asszony magva! Nagyon hamar felfedezték, hogy nem ő az, ezért amikor a második gyermek megszületett, teljesen az ellenkezője történt. A második gyermeket Ábelnek nevezték, mely „leheletet”, „hiábavalóságot” jelent. Rájöttek, hogy az ember a bűn uralma alatt nem más, mint pusztá lehelet, hiábavalóság. Éppen úgy, mint a lélegzet, elszáll; minden csak hiábavalóság.

HIVATÁS VÁLASZTÁSA

Amikor a két gyermek felnövekedett, mindketten dolgozni kezdtek. Káin földműves lett, elkezdte megművelni a földet. Mielőtt az ember vétkezett, amikor még az Éden kertjében éltek, a kert gyümölcsfáinak termését ették. Ez volt a táplálékuk. Miután az ember vétkezett, Isten megátkozta a földet, és azt mondta az embernek, hogy onnantól fogva fáradsággal kell megdolgoznia a megélhetéséért. A föld pedig tövist és kórót fog teremni, és az embernek

verítékkal kell megszereznie kenyerét. Ez a föld már átkozott föld volt. Amikor Káin földműves lett, művelte a földet; küzdött a tövisek és a kórók ellen. Igaz, ugye, hogy az embernek a puszta megélhetésért is meg kell küzdenie a természettel, mert a természet megváltozott? Káinnak fáradoznia és dolgoznia kellett, hogy a föld biztosítsa számára a puszta megélhetést. Megpróbálta a legjobbat kihozni az átokból; megpróbált önmagáért élni.

Ábel azonban juhásztor lett. Ez nagyon furcsa, mert az ember akkor még egyáltalán nem evett húst. Az özönvíz után a bűn révén megromlott fizikai test degenerációja miatt Isten megengedte a húsevést, a vér elfogyasztását azonban nem. Az özönvíz előtt viszont, Káin és Ábel idejében az embernek egyáltalán nem volt szüksége húsrá. Az ember csak gyümölcsöt, levél- és gyökérzöldségeket fogyasztott. Miért döntött Ábel úgy, hogy juhásztor lesz? Bizonyosan megvolt rá az oka.

Azelőtt, hogy Isten Ádámot és Évát kiűzte az Éden kertjéből, leölt egy állatot, kiontotta a véré, és a bőréből ruhákat készített nekik, hogy azzal takarják el mezítelenségüket. Ádám és Éva bizonyosan elmondták gyermekeiknek, hogy a bűneik miatt egy ártatlan állatnak kellett meghalnia. Vért kellett ontani ahhoz, hogy Isten igazságosságát magukra ölthessék. Ez a két fiú tehát biztosan hallotta ezt a történetet gyermekkorától fogva. Ezzel a történettel nőttek föl. Káinnak ez valóban csak egy történet volt, de Ábel hitt benne. És mivel hitt abban, hogy az ember bűn alatt van, vérontás nélkül pedig nincs bűnbocsánat, Istenben való hitéből és istenfélelméből fakadóan juhásztor lett. Más szóval, juhokat akart nevelni, nem azért, hogy megegye őket, hanem hogy ezeket a juhokat Isten elé vigye áldozatként, hogy a vér kiontása által bűnbocsánatot nyerjen. Ábel a lelke üdvösségét (megmenekülését) kereste. Nem saját magának élt, hanem mivel Istennek és Isten üdvösségének élt, juhásztor lett belőle.

Amikor Krisztus megszületett, az angyalok a juhokat őrző pásztoroknak jelentek meg Betlehem mezején. Ezek nem akármilyen pásztorok voltak, hanem templomi pásztorok. Mivel ezeket a juhokat a templomi áldozatbemutatókra szánták, a papok szigorú vizsgálatának voltak alávetve. Ezeknek a bárányoknak tökéleteseknek kellett lenniük, hiba nélkül valóknak, készen arra, hogy feláldozzák őket a templomban Istennek. Ezért különleges juhásztorok őrizték őket, és az angyalok ezért jelentek meg nekik. Ők voltak az elsők, akik megtudták, hogy Gyermeke született, hogy Fiú adatott, mert a templomi bárányokat legeltették. Nagyon tiszta szívűeknek kellett lenniük, és ezért megláthatták az Istent.

Nyilvánvaló, hogy amikor Káin választott magának foglalkozást, ő saját magának választott, a fizikai testéről való gondoskodást tartotta szem előtt. Ábel azonban a lelke megmenekülését szolgáló foglalkozást választott, az Úrtól jövő üdvösségért. Már a hivatásuk megválasztásában is láthatjuk a két teljesen különböző életfilozófiát. Káin életfilozófiája az volt, hogy kihozza a legjobbat a legrosszabb helyzetből ebben a világban, Ábel azonban félté az Istent, és az Úrtól jövő megmenekülést választotta.

Ha mármost gondosan elolvassuk, azt láthatjuk, hogy Káin egyáltalán nem volt rossz ember. Jó ember volt, teljesen átlagos ember. Szorgalmas, kötelességtudó, sőt, vallásos volt. Szorgalmasan művelte a földet. Nem tékozolt, nem lázadozott, nem kezdett bele mindenfélébe. A Biblia nem mond róla semmi ilyet a kezdetben. Nem olyan volt, mint sok ember a világban, akik nem érzik szükségét, hogy Istent imádják. Ő érezte ennek szükségét,

ezért napok múltán Káin fogta a föld termésének zengéjét, és felajánlotta áldozatként Istennek. Valószínű, hogy megpróbált az Éden kertjéhez olyan közel kerülni, amennyire csak lehetett. A kérubok a lángpallossal őrizték az élet fájához vezető út kapuját. Könnyen lehet, hogy Káin olyan közel húzódott, amennyire csak lehetett a lángpalloshoz és a kérubokhoz. Ott ajánlotta fel áldozatként földjének termését Istennek. Tudta, hogy Isten bizonyára haragszik az emberre, így megpróbálta Isten haragját a tőle telhető legjobbal kiengesztelni.

TERMÉSZETI VALLÁS

Az összes természeti vallás vajon nem a harag kiengesztelésén alapszik? Mindegy, melyikről van szó, a világ minden vallása a kiengesztelés alapelveire épül. Tudják, hogy Isten bizonyosan haragszik, ezért fel kell valamit ajánlaniuk áldozatképpen, hogy kiengeszteljék, hogy megvásárolják a jóindulatát. És nem igaz az is, hogy minden természeti vallás az érdemszerzésre és a jó cselekedetekre épül? Vedd a földed termésének első zengéjét, a saját kezű munkáját, a munkád legjavát, az érdemeidet. És azáltal, hogy felajánlod a jó cselekedeteidet Istennek, bizonyosan meg fog bocsátani neked, és elfogad téged. Ez a természeti vallás.

Káin cselekedetében megtalálhatjuk az összes vallás gyökerét: a harag kiengesztelését és a jó cselekedeteket. De az egész magán az emberen múlik, a természeti emberen. Ha üdvösséget akarsz, neked kell csinálnod; terajta múlik. Káin is saját magára hagyatkozott. A saját keze munkájában bízott, és azt gondolta, hogy ez elég jó lesz Istennek. Isten azonban elutasította – nem nézett Káinra és áldozatára.

Ábel pedig egy bárányt áldozott. A vér ki lett ontva, és Isten Ábelre és az ő áldozatára tekintett. Isten elfogadta őt. A különbség nem személy szerint Káin és Ábel között van. Más szóval, Isten nem volt részrehajló Ábel iránt. Isten Ábelre és Káinra ugyanúgy tekintett, de különbség volt kettejük áldozata között. Isten Káinra nem tekintett, amiatt, amit áldozott; Ábelre viszont rátekintett – amiatt, amit áldozott.

„Hit által mutatott be Ábel becsesebb áldozatot, mint Káin” (Héb 11,4). Emberként egyformák vagyunk; nincs különbség köztünk, „mert mindnyájan vétkeztek és nélkülözik Isten dicsőségét” (Róm 3,23). Egyáltalán nincsen semmi különbség az emberek közt. Különbség egyedül az áldozatban van. Káinnak önmagában volt hite, de Istenben nem. Ábelnek hite volt Istenben és az Ő Igéjében. „Hit által...” Mennyire fontos ez, hogy hit által ajánljuk fel azt az áldozatot, melyet Isten elfogad!

KIJELENTÉSEN ALAPULÓ VALLÁS

Ez a kijelentésen alapuló vallás. Ugyan a kereszténységet valójában nem tekintjük vallásnak, mert a kereszténység nem más, mint Krisztus. De tegyük fel, hogy vallásnak mondjuk. Nagy különbség van a kereszténység, mint vallás, és a világ összes többi vallása között. Az összes többi vallást ugyanabba a kategóriába sorolhatjuk: a természeti vallások közé. A természeti vallás olyasvalami, amit az ember a maga természetes módján kigondolt. A kereszténységet pedig a másik oldalra állíthatjuk, teljesen különálló kategóriába sorolva – a „kijelentésen alapuló vallás” címszó alá. Nem ember gondolta ki, hanem Isten jelentette ki odafentről.

Óriási különbség van a kijelentett és a természeti vallás között! Az ember természetes esze szerint a vallás arról szól, hogy ki kell engesztelni Isten haragját, és meg kell próbálni megvásárolni a jóindulatát. Isten kijelentett gondolata szerint azonban arról van szó, hogy Isten igazságosságát kell kielégíteni. Isten igazságosságának eleget kell tenni – és ez jelenti az Úr Jézus vérének dicsőségét. Gyakran úgy gondolunk az Úr Jézus véreire, mint amellyel meg kell hinteni a szívünket. Ez igaz: „(...) vérhintéssel megszabadított szívvel (...)” (Héb 10,22). A szívünk lelkiismerete meg lett tisztítva azáltal, hogy a vérral meg lett hintve. Világos és tiszta a lelkiismeretünk Isten előtt. Istennek hála ezért! De ne feledjük, a vér alapvetően nem értünk van. A vér első sorban Isten számára van, hogy kielégítse Isten igazságosságát.

A pészachkor, a kivonulás előestéjén Isten megparancsolta Izrael gyermekeinek, hogy minden háztartásban készítsenek elő egy bárányt. De nem csak ott kellett lennie a báránynak, le is kellett ölniük azt. Mi legyen a vérral utána? Egy edénybe kellett fölfogni, kivinni a házból, és kívülről megkenni vele az ajtófélfát és a szemöldökfát. Kinek kellett tehát látnia a vért? A család bent, a házban gyűlt össze. Ők nem láthatták a vért. Kivitték a vért a házból. A vér az ajtófélfára és a szemöldökfára került, az edényt meg valószínűleg a küszöb előtt hagyták. Azaz, a vért nem az izraelitáknak kellett látniuk. A vért a Pusztító angyalnak kellett látnia. Amikor a Pusztító angyal végighaladt Egyiptom egész országán, és meglátta a vért, akkor elment mellettük. Ez azt szimbolizálja, hogy a vér alapvetően azért van, hogy Isten igazságosságát kielégítse.

Gyakran elfelejtjük, és azt gondoljuk, hogy a vér értünk van. Istennek hála, értünk van! A vér miatt tisztult meg a lelkiismeretünk, ezért többé nem vagyunk kárhoztató ítélet alatt. Tiszta a lelkiismeretünk Isten előtt. Szent bátorsággal állhatunk Isten előtt a Bárány vére miatt. Beléphetünk a Szentek Szentjébe a Bárány vére által (lásd Héb 10,19). Ez igaz. Mégis alapvetően azért van, hogy Isten igazságosságát kielégítse. Ha Isten igazságossága nincs kielégítve, nincs üdvösség (megmenekülés); és ezért van az, hogy mi bárhogy is próbáljuk kiengesztelni Istent, azzal Isten igazságosságát nem lehet kielégíteni. Minden emberi vallás Istent jó cselekedetek által, jó dolgok elvégzésével, a föld termésével, sőt, annak első zsengéjével, az összeszedhető legjobb dolgokkal igyekszik kiengesztelni. Megpróbáljuk Isten jóindulatát az általunk adható legjobbal megvásárolni, hogy megbocsásson nekünk, és elfeledje a bűneinket. De ez nem lehetséges. Minden igazságosságunk olyan, mint a szennyes ruha (lásd Ézsaiás 64,5). A legjobb, amit Istennek áldozhatunk, nem más, mint szennyes ruha. Csakis Krisztus – csakis Krisztus! – tudja Isten igazságosságát kielégíteni.

A természeti vallás azt jelenti, hogy minden az emberen múlik, a kijelentett vallás azonban azt jelenti, hogy minden Krisztuson múlik, minden azon a megváltáson múlik, amit Isten a mi Urunkon, Jézus Krisztuson keresztül adott. Az eredmény pedig, hogy az egyik ember elutasításban, a másik elfogadásban részesül. Isten Ábelre tekintett, azaz, az ő áldozatára, és meglátta a vért. Isten látta Ábelt az áldozatban, és elfogadta őt.

Hogyan menekülhetünk meg? Nem menekülhetünk meg a jó cselekedeteink által. Egyedül a Bárány vére által, az Úr Jézus vére által van megmenekülésünk. Isten az Ő szeretett Fiában fogad el bennünket – nem azért, mert jobbak lennénk bárki másnál. Nem vagyunk jobbak. Isten azért fogadott el bennünket, mert van hitünk. Hisszük, hogy Isten elküldte az Ő Fiát erre a világra, és hogy Krisztus meghalt értünk. A vér ki lett ontva; Isten igazságossága ki lett

elégítve, a lelkiismeretünk pedig meg lett hintve a vérrel. Szent bátorságunk van Isten előtt állni. Ezt jelenti Ábel áldozata.

Amikor Káin látta, hogy az ő áldozatát Isten visszautasította, dühös lett. Úgy gondolta, hogy Istennek el kellett volna fogadnia, amit ő kínált. Azt gondolta, hogy ő tiszteli, megbecsüli Istent. Szolgálni próbálta Őt. És mivel ő a tőle telhető legjobbat tette, nem értette, miért utasította vissza őt Isten? Ezért Isten megmondta neki: „Azért utasítalak el, mert rossz dolgot áldoztál. Ha jól cselekszel, ugyanúgy el foglak fogadni, mint a testvéredet. De ha nem jól cselekszel, a bűn az ajtód előtt leselkedik.”

Mi következett? Egyik napon Káin és Ábel kiment a mezőre, beszélgettek, és Káin egyszer csak rátámadt a testvére, és megölte őt. Látjátok, milyen kép bontakozik itt ki? Káin átlagos ember volt; egyáltalán nem volt rossz az elején. Éppen ellenkezőleg, szorgalmas földműves volt. Ha nem lett volna szorgalmas, nem lett volna terménye. Nagyon vallásos is volt. Gondolt rá, hogy Istent imádja, szolgálja, még földje termésének első zsengéjével is. Káin jó ember volt. Ha valaki azt mondja, nincs semmi jó az emberben, valószínűleg nem fogjuk elhinni, mert Káin jó volt. Milyen értelemben volt jó? Hústest szerint volt jó. Káin megmutatta a jót a hústestében. Az ő hústestében volt valami jó, és ez a jó meg is mutatkozott. De mivel a hústeste szerint élt, még ha aszerint is, ami jó a hústestében, ez azt jelentette, hogy egy napon a rossz is ki fog jönni belőle. A gyilkosság már benne volt. Nem volt olyan a helyzet korábban, hogy esélye legyen kijönni belőle, de amikor helyzet adódott, kijött az is.

NE LEGYEN BIZAKODÁSUNK A HÚSTESTBEN!

Ezért mondja a Biblia: „Ami a hústesttől született, hústest az.” Más szóval, ebben a hústestben lehet ugyan némi jó és sok rossz is; de akár rossz, akár jó, akkor is hústest; és minden hústest Isten ítélete alatt van. Ha mi a hústestünkben lévő jó szerint élünk, annak az lesz a következménye, hogy előbb-utóbb a rossz is elő fog jönni a hústestünkből. Ne a hústestünkre alapozzunk! Ne higgyünk a hústestünkben! Ne bízzunk a hústestünkben! Ha a hústestben bízzunk, hiába élünk a benne lévő jó szerint, egy napon a benne lévő rossz is meg fog nyilvánulni. Pontosan ezt látjuk Káinban is. Ami a hústesttől született, hústest az. Nem tudjuk megváltoztatni a hústestünket. Nem tudjuk átformálni. A vallásos hústest még mindig ugyanúgy hústest marad, mint ahogyan a nem vallásos hústest is. Isten előtt az egész hústest, minden hústest ítélet alatt van. Áldott az a nap, amikor rájövünk, hogy nincs semmi jó a hústestünkben!

Még Pál apostolnak is, azelőtt, hogy megismerte volna az Urat, milyen sok bizakodása volt a hústestében, azért, mert olyan sok jó volt benne. A Filippi 3-ban mondja: „Izrael nemzetségéből, Benjámin törzséből való vagyok, a nyolcadik napon körülmetéltek, farizeusként nevelkedtem mint farizeus fia, a törvény igazságossága szerint feddhetetlen voltam”.

Íme egy ember, telve a hústest jóságával. Izraelitának született, Isten választott népében. Benjámin törzséből származott. Miért dicsekedett Benjáminnal? Amikor a tíz törzs elszakadt, Benjámin továbbra is Júdával maradt. Benjámin soha nem szakadt el. A nyolcadik napon körülmetélték, mert Isten Ábrahámnak azt parancsolta, hogy minden fiúgyermeket metéljenek körül a nyolcadik napon. (Ismaelt tizenhárom éves korában metélték körül,

Ábrahámot pedig kilencvenhat éves korában.) Sault tehát a nyolcadik napon körülmetélték. Farizeusként nevelkedett, a farizeusok csoportjában, mely a legszigorúbb volt az összes vallási csoport közül. A törvény betűje szerint pedig feddhetetlen volt. Ó, mennyi minden jó volt a hústestében, ugyanakkor mégis üldözte Jézus Krisztus követőit! Timóteushoz írt első levelében maga ismerte el, hogy káromló, üldöző és erőszakos ember volt, bűnösök közül az első. De az elején ezzel nem volt tisztában. Ó, mennyire a jó hústestében bízott! És milyen súlyosan vétkezett Isten ellen, míg nem találkozott vele a damaszkuszi úton! Azután is, hogy hitt az Úr Jézusban, el kellett jutnia arra a pontra, hogy ne bízson tovább a hústestének a jó dolgaiban sem.

A Róma 7-ben azt mondja Pál: „A megújított gondolkodásommal tudom, hogy mi a jó. Tudom, hogy nem lenne szabad kíváncskodom, és azt mondom magamnak: nem akarok kívánni. Nem fogok kívánni.” De azt mondja: „Minél inkább nem akarok kívánni, annál nagyobb a kívánság.” Végül pedig felkiált: „Ó, én nyomorult ember, ki szabadít meg engem a halálnak e testéből? Elismerem, hogy bennem, vagyis a hústestemben nem lakik semmi jó!”

ÉLETMÓD

Nem mondjuk, hogy a hústest mindenestül rossz. Igaz, hogy van valamennyi jó a hústestben, de még az abban lévő jó is Isten ítélete alatt van. És ha aszerint a jó hústest szerint próbálunk élni, halál lesz az eredmény. Ki fogja hozni a bennünk lévő összes rosszat. Nyitva kell tartanunk a szemünket, hogy meglássuk, hogy „bennem, vagyis a hústestemben nem lakik semmi jó”. Csak akkor lesz teljes a szabadulásunk. Ezért mondta Pál: „Hálát adok Istennek a mi Urunk, Jézus Krisztus által.”

A megmenekülésünkért semennyire sem alapozhatunk saját magunkra; ebben teljes mértékben az Úr Jézusra kell bízunk magunkat. Ne feledjük, ez az életnek egy folytonos alapelve. Ezért miután üdvösséget nyertünk, ne menjünk vissza a hústestben bizakodni! Isten nem cserélte ki a hústestünket. Megmentett bennünket; új életet adott nekünk, de a hústestünket nem változtatta meg. Ha miután megmenekültünk, megpróbálunk visszatérni, és a hústestünk jó oldala szerint élni, a tragédiánk az lesz, hogy a hústestünk rossz oldala is elő fog jönni. Meg kell látnunk, hogy semmi jó nem lakozik a hústestünkben. Nem élhetünk a hústestünk szerint! A hústest ítélet alatt van Isten előtt. A hústest a maga összes szenvedélyével és kívánságával meg lett feszítve a kereszten. Többé nem én élek, hanem Krisztus él bennem. Így kell élnünk az életet! Különben Káin útján fogunk járni, aki a hústestében bízott. És micsoda tragédia ez! Bujdosó és vándorló lett, el kellett távoznia Isten színe elől. Hit által azonban Ábel becsesebb áldozatot mutatott be: Ő Krisztusban bízott és az Ő vérében. Nem bízott semmiben, ami önmagából való lett volna, és ezért Isten elfogadta őt.

A HÚSTEST ÜLDÖZI A SZELLEMET

Nem igaz vajon, hogy a hústest mindig üldözi a szellemet? Nem igaz, hogy a világ mindig üldözi azokat, akik az Úréi? Ez történt az emberi történelem kezdetén is. Ott látjuk Káint, a hústest képviselőjét, és Ábelt, a szellem képviselőjét, mert ő a szellemieket kereste. Káin üldözte Ábelt, és megölte őt. A világ és az emberi történelem legelejétől fogva még a vallásos világ is fölkel, és üldözte azokat, akik az Urat követték. Ez semmit sem változott. Még a mostani

időkben is így van, hogy a hústest mindig gyűlöli a szellemet. Mivel a hústestet Isten visszautasítja, mind a mai napig nem csak a világ, de a vallásos világ is üldözi azokat, akiknek a szívük tiszta. Nem bírják elviselni azoknak az embereknek a látványát, akiket Isten elfogadott. De nincs mitől félni, mert bár Ábelt meggyilkolták, a Biblia azt mondja, hogy hite által még holta után is beszél. Azaz, bár megölték, vére Istenhez kiáltott, és Isten meghallotta kiáltását. Ábel vére bosszúért kiáltott, a mi Urunk, Jézus vére azonban megbocsátásért kiált: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” És nem csak az Úr Jézus vére kiált megbocsátásért, hanem a mártírok vére is az évszázadokon át így kiált: „Bocsáss meg nekik!”.

Amikor Istvánt, a gyülekezet legelső mártírját halálra kövezték, felkiáltott: „Uram, bocsáss meg nekik, bocsáss meg nekik!” És ez lett a mártírok vérenek kiáltása is az évszázadokon át. Habár meghaltak, mégis beszélnek. Azaz ott van náluk az Úr üdvösségének hatalmas voltáról szóló tanúbizonyság.

Káin, aki a hústest szerint élt, bujdosó és vándorló lett. Igen, igaz, kiment az Úr jelenlétéből, de Káin volt az első, aki várost épített. Nincs itt ellentmondás? Isten azt mondta neki, hogy vándorló lesz, de ő várost épít. Más szóval egész lényében lázadó lett. Mindig a legjobbat próbálta kihozni a helyzetéből. Mindig megpróbált javítani a körülményein, de soha nem bánta meg a bűnét, és nem alázta meg magát Isten előtt. De nézzük meg Ábelt! Bár megölték, mégis beszél. Az ő bizonyágtétele folyamatos.

Gondoljátok, hogy mi, akik hiszünk az Úr Jézusban, számíthatunk arra, hogy a világ tárt karokkal fogad bennünket? Hogy vörös szőnyeget terítenek elénk? Nem csak, hogy a világ, mint olyan nem fogja ezt megtenni, de ha igazán követjük az Urat, még a vallásos világ is ellenünk támad, és üldözni fog. Ne lepődjete meg ezen. A gyülekezet történelmének húsz évszázada során a hivatalos kereszténység mindig üldözte azokat, akiknek a szívük tiszta volt. Hányakat öltek meg – nem a világi emberek, hanem a vallásos világ emberei! De Istennek hála, a testünket megölhetik, de a lelkünket nem ölhetik meg. Ezért mondta az Úr Jézus: „Ne féljete! Csak azt féljete, aki a lelket is meg tudja ölni; csak Istent féljete!”

Habár külsőleg üldözni fogják őket, és meg is halnak, mégis beszélnek. Azaz ott lesz a bizonyágtételük. Hol van Jézus bizonyágtétele? Hogyan maradt fenn Jézus bizonyágtétele a századokon keresztül? Jézus bizonyágtételét mindig is és most is folyamatosan azok tartják fenn, akik a Szellem szerint élnek, akik az áldozatban bíznak, a Bárány vérében; akik követik a Bárányt, akárhová megy. Habár külsőleg üldözik és megvetik őket, mégis beszélnek. Jézus bizonyágtétele folytatódik.

Mi bujdosók és vándorlók akarunk lenni, vagy azt akarjuk, hogy a bizonyágtételünk folytatódjon? Ezt láthatjuk ennek a két testvérnek az életében. Mindkettőjüknek ugyanaz a lehetősége volt meg. Ugyanabban az időben éltek, nem túl távol az éden-kerti időszaktól. Az Éden kertjét még mindig láthatták kívülről. Láthatták a lángpallókat, a kérubokat. Lehet, hogy messziről az élet fáját is látták, mégis, egyikük nem hitt Istenben és az Ő Igéjében. A másik azonban, hit által sokkal becsesebb áldozatot mutatott be, és Isten bizonyágot tett róla, hogy ez az ember igaz. Az általa hozott áldozat révén, bár meghalt, mégis beszél.

Ma is ugyanez történik. Ugyanazt az örömmüzenetet hirdetik, ugyanúgy szól az ajánlat mindenki számára. Mégis, egyeseknek van hitük, másoknak nincsen. Az Úr segítsen nekünk, hogy azok lehessünk, akik hit által ezt a sokkal becsesebb áldozatot ajánljuk fel, Krisztus Jézust. De ne feledjük, ez nem csak az áldozat felajánlásáról szól, nem csak arról, hogy befogadjuk az Úr Jézust! Miután befogadtuk Őt, megváltozik a mód, ahogyan az életünket éljük. Nem magunkért élünk többé, hanem Őérte élünk. Nem mi magunk által élünk, hanem Őáltala. És ha ezt tesszük, akkor meglesz a bizonyágtételünk ezen a földön. Az Úr segítsen bennünket ebben!

3. ÉNÓK FELVITETÉSE

Héberék 11,5

Júdás 14-15

A Biblia első könyve, mely a teremtésről szól, életrajzi könyv, mert Istennek az ember a fontos. Hála legyen Istennek ezért, mert ez azt mutatja, hogy mi is fontosak vagyunk Neki. Mivel ez így van, Isten úgy munkálkodik az emberben, hogy olyanná tegye, amilyennek Ő látni akarja. Isten felfedte az emberrel kapcsolatos szándékát. Mi az Ő eredeti terve vagy célja az ember számára? Mit végez az emberek életében? Mit fog végül kapni az emberben? Isten bennük végzett munkájának köszönhetően ebben a nyolc emberben egy-egy életükből fakadó szimbólumot, jelet, jellegzetes vonást látunk.

Ha Isten munkájának szimbólumait és jeleit felismerjük ebben a nyolc emberben, akkor az segítségül lesz nekünk abban, hogy megismerjük Isten munkáját. Az elsőben, Ádámban, a szimbólum a fa, mert Isten célja az ember számára az élet fája. Isten azt akarja, hogy az ember, akit alkotott, befogadja magába az Ő életét, hogy így egyesüljön Istennel az életben. Ez Isten szándéka az ember számára. A másodikban, Ábelben, a szimbólum az áldozat. Az ember bűnének következtében ki lett űzve az Isten színe elől, és csupán egyetlen módon térhet vissza Istenhez: áldozat által. De nem akármilyen áldozat által, hanem azon az áldozaton keresztül, melyet Isten rendelt: egy bérány által. A bérány vérén keresztül Ábel kiválóbb áldozatot kínált fel, mint Káin, ezért őt elfogadta Isten. Ha mi, akik bűnösök vagyunk, azt szeretnénk, hogy Isten elfogadjon bennünket, annak csak egyetlen módja van – a becsesebb, a kitűnőbb áldozat, aki nem más, mint a mi Urunk, Jézus. Milyen halált halt Ő a kereszten, mint Isten Béránya, a világ bűneiért!

A harmadik személy a Teremtés könyvében Énók. Az egész Bibliában csak néhány vers szól Énókról. Van néhány vers Mózes 1. könyvének 5. részében, a Héberékhez írt levél 11. részében, és a Júdás levelében. Ez minden, amit találunk róla az egész Bibliában. Mégis, ebbe a néhány versbe kötetnyi gondolat lett besűrítve arról, amit Isten Énók életében végzett, és arról, hogy mi minden mutatkozott meg ezen az életen keresztül Isten dicsőségére.

ÁDÁM NEMZETSÉGE

Mózes 1. könyve 5. részének elején az áll, hogy „Ez az Ádám nemzetségének könyve.” Ez Ádám nemzedékrendje, Ádám leszármazottainak könyve, az emberi nem családfája. Először volt Ádám, utána Káin, Ábel és Séth; azután egyik generáció jött a másik után. Ádám nemzetségkönyve valójában nem áll meg az 1Mózes 5-nél. Tovább folytatódik napjainkban, mert ami az emberiséget illeti, mindenki Ádámtól származik.

Mit találunk Ádám nemzetségkönyvében? Egyik generáció következik a másik után. Az ember megszületett, élt, nemzett fiaikat és lányokat, és meghalt. Egyik generációt a másik után ugyanúgy írja le. Ez és ez született, élt, nemzett fiaikat és lányokat, azután meghalt. Majd ez és ez született, élt, nemzett fiaikat és lányokat, azután meghalt. Minden generáció csak ismétli önmagát. Ez Ádám nemzedékeinek, az embernek a története. Egy nap megszületesz, élsz,

nemzel fiakat és lányokat, és meghalsz. Vagy egyszerűbben: élsz és meghalsz. Megszülettél és meg fogsz halni. Ez az emberiség története! Milyen szomorú történet!

Szeretek temetőbe járni. Amint a Prédikátor 7,2 mondja: „Jobb a siralmas házhoz menni, hogynem a lakodalomnak házához menni”. Mikor kimegyek a temetőbe, szeretem olvasgatni a sírköveket. Van két dolog, ami mindig rajta van a sírköveken: Ez és ez született egy bizonyos évben, egy bizonyos hónapban, egy bizonyos napon. A másik, hogy meghalt egy bizonyos évben, egy bizonyos hónapban, egy bizonyos napon. Néhány sírkőre haszontalan dolgokat is felvésnek. De ha összegezzük, akkor változatlanul ez a kettő van ott: a születés és halálozás dátuma. Hát nem szomorú? Az emberek sok mindent felvésethetnek a sírköveikre, például, hogy milyen nagy eredményeket értek el az életben. De, amikor Isten ír sírfeliratot, amikor Isten ír az ember sírkövére, mit találunk? Nem találunk semmit! Mindaz, amit találunk, a születés és a halál, élt és meghalt. Más szóval, amikor a Szent Szellem írta az emberiség sírkövét, nem volt semmi írnia az emberről. Minden, amit írhatott, annyi volt, hogy az ember megszületett és meghalt. Ez volt minden. Nem volt semmi érdemleges. Talán az ember szemében néhányan nagy dolgokat tettek, de Isten szemében nincs semmi, ami örök értékű. Nincs semmi, amit meg kellene említeni, nincs semmi, amit fel lehetne jegyezni. Ez az emberiség története. A bűn alatt lévő ember nem tett semmi érdemlegeset, amit a mennyben fel lehetne jegyezni. Mindaz, ami fel van jegyezve, annyi, hogy az ember megszületett és meghalt; ez az emberiség története.

Amikor Mózes 1. könyvének 5. részét olvassuk, nagyon elszomorító, ha megértjük, mit jelent. De hála Istennek, abban a fejezetben hirtelen valami nagyon mást találunk. Volt egy ember, akit Énoknak hívtak. Igen, ő is élt, megszületett, és élt hatvanöt évet, amikor nemzette Metusélahot. Miután Metusélahot nemzette, még háromszáz évig élt, és nemzett fiakat és lányokat. Énok éveinek száma háromszázhatvanöt év volt. Énok Istennel járt, és egyszer csak nem volt, mert Isten elvitte. Más szóval, az emberiség történelmében nem volt külön egyik generáció a másikonál – éltek, nemzettek és meghaltak. De egyszer csak, volt egy ember, aki megszületett, élt, nemzett, de nem halt meg! Elragadtatott. Isten élve felvitte őt. Legyőzte a halált. Ez már jó hír! Bizonyára, felkelti a figyelmünket, és szeretnénk megismerni ezt az embert. Ki ő? Miféle ember ő? Hogyan győzhette le a halált?

KI VOLT ÉNÓK?

Énok a hetedik generáció volt Ádám után. Az istenfélő Séth vérvonalából származott. Emlékszünk, Ádámnak két egyenes ágú leszármazottja volt. Az egyik Káin vonala, a gonosz vérvonal. A másik Séth vonala, az istenfélő vérvonal, és Énok az istenfélő Séth leszármazottja volt. Hatvanöt évig éppen úgy élt, mint más úgynevezett jó ember, de semmi sem volt róla feljegyezve Istennél. Csak élt hatvanöt éven keresztül. Azután nemzett egy fiút, Metusélahot, és ezután valami történt. Az élete teljesen megváltozott. Istennel járt háromszáz évig, és Isten elvitte őt.

Vajon mi hozta létre ezt a változást? Mielőtt fia, Metusélah megszületett, Énok az emberek szemében talán helyesen élt, de amúgy nem különbözött a többiektől. Nem volt rossz ember, de nem volt szellemi sem. A saját maga útját járta. Valószínű, hogy néha kérte Istent, hogy jöjjön, és járjon vele. De egyszer csak, miután Metusélahot nemzette, az egész életvitele

megváltozott. Istennel kezdett járni, és nem Istent kérte, hogy Ő járjon vele, hanem Énók járt Istennel. Mi történt?

MI VÁLTOZTATTA MEG ÉNÓK ÉLETÉT?

A Szentírás szerint Metusélah volt a leghosszabb életű ember a világon. Kilencszáz-hatvankilenc évet élt, majdnem ezer évet. Kínában, a legendánk szerint, a legtovább egy Peng Cu nevű ember élt, ő nyolcszáz évesen halt meg, ez valamivel kevesebb, mint Metusélah kora. Metusélah hosszú életet élt – kilencszáz-hatvankilenc évet. De ha kiszámítjuk, tudjátok, hogy pontosan abban az évben, amikor Metusélah meghalt, eljött az özönvíz? Nyilvánvaló, hogy Metusélah születésekor Énók kijelentést kapott. Isten kijelentette neki, hogy amikor a fiú meghal, eljön az ítélet; amikor ez a fiú meghal, valami borzalmas dolog fog történni. Isten ezt a kijelentést ennek a gyermeknek a születésekor adta. És amikor Énók ezt a kijelentést kapta, ez átformálta egész életszemléletét. Azelőtt valószínűleg csak magának élt. Istenfélő magból származott, de csak magának élt, és alkalmanként kérte csak Istent, hogy járjon vele. De, amikor Isten kijelentést adott neki, hogy abban az évben, amikor Metusélah, a fia meghal, ítélet jön erre a földre, félni kezdte Istent. Hit által kezdett Istennel járni, és járt is háromezer éven keresztül. Ez a kijelentés átformálta az életét.

Nekünk van ilyen kijelentésünk? Ha beletekintünk a mai ember történelmébe, az nem különbözik az 1Mózes 5. részétől; egyik generáció jön a másik után. Nem tudjuk pontosan, hogy hány generáció létezett a földön. (Bocsássatok meg, hogy Kínát említem, de Kína egy régi ország.) A kínai történetírásban ugyanis gyakran vezetjük vissza a történelmet a császárig. Kína történelme szerint tehát egy kicsivel több mint száz generációnk van. Találkoztam egy emberrel, aki a századik leszármazottja volt az ősapjának. De nem számít, hogy hány generáció múlt el, nemzedék követ nemzedéket, és a történet nem változik. Még napjainkban is, a minket megelőző generáció élt, fiakat és lányokat nemzett, és meghalt. Most, a mi generációnkban is élünk, fiakat és lányokat nemzünk, és meghalunk. Ugyanaz a történet.

Nincs kivétel? Nem lehet kivétel? Számítunk valami másra? Minden bizonyos a jelenlegi korszak legvégének is a végén élünk. Isten szava szerint nagy reménységünk van. Egyrészt, Isten Igéjéből tudjuk, hogy el fog jönni az a nap, amikor Isten megítéli a világot. Énók olyan kijelentést kapott, hogy egy nap Isten meg fogja ítélni a világot, eljön az özönvíz, a fia pedig jel gyanánt volt neki. Vajon mit gondolhatott Énók, ha a fia egyszer csak belázasodott – ugyanis tudta, hogy azon a napon, amikor ő meghal, valami történni fog. Neki ez a kijelentése volt, és ez megváltoztatta az életét.

Nekünk is van hasonló kijelentésünk Isten Igéjéből? Nem látjuk, hogy ennek a korszaknak a vége egyre közelebb van? Nem látjuk azt, hogy Isten meg fogja ítélni ezt a világot, mert ennek a világnak a bűne már annyira betelt? Az ítélet eljön erre a világra, már talán a mi életünk idején. Amint a Biblia mondja, amikor az emberek belegondolnak abba, ami történni fog, megrettennek. De nekünk az Úr azt mondja: „Emeljétek fel fejeteket, mert elközelített a ti megváltásotok” (Lk 21,28). Más szavakkal, nekünk nagy reménységünk van. Tudjuk, hogy az ítélet el fog jönni erre a világra, de hála Istennek, nekünk reménységünk van arra, hogy elragadtatunk. Élve mehetünk el, mint Énók, anélkül, hogy átmennénk a halálra. Csakhogy amikor Énók a kijelentést kapta, megváltoztatta az egész életvitelét.

Megvan nekünk ez a kijelentésünk? Az elménkben lehet, hogy mindegyikünknek megvan ez a fajta ismeretünk. Még beszélünk is róla: „A világ a végéhez közeledik. Az Úr hamarosan jön. Az ítélet eljön erre a földre.” Amikor körülnézünk, még közelebbinek tűnik. Megvan ez az ismeretünk, de vajon kihatással van az életvitelünkre is? Vagy ugyanúgy éljük az életünket tovább, mint korábban? A saját elképzeléseink szerint járjuk a magunk útját, ami lehet, hogy nem rossz, csak pontosan ugyanaz az élet, melyet addig éltünk? Vagy pedig az történik, hogy egy ilyen kijelentés megérint, és valóban átformál bennünket. Megváltoztatja az életvitelünket, és a hamarosan bekövetkező ítélet miatt elkezdünk Istennel járni.

Ma Isten népe közül hányan igazi földlakók? Tény, hogy még mindig a földön vagyunk. Az Úr azt mondja, „Ti nem e világból valók vagytok. A világban vagytok, de nem e világból valók vagytok.” Mivel Ő kihívott minket a világból, idegenek és jövevények vagyunk ezen a földön. Csak áthaladunk rajta. Tudjuk, hogy ez a föld nem tart örökké, és mi azt az alapokkal bíró várost várjuk, melyet Isten épített, és amelyet Ábrahám, Izsák és Jákób is várt. Ők egy várost, egy országot, egy jobb országot kerestek, melyet Isten épít fel. Mi idegenek, jövevények, átutazók vagyunk, de milyen gyakran elfelejtjük ezt! Milyen gyakran válunk e föld lakóivá, gyökereinket és talapzatunkat ebbe a földbe mélyesztve. Elkezdjük keresni e világ dolgait, ugyanúgy, mint mindenki más. Elfelejtjük, hogy csak átutazóban vagyunk; elkezdjük otthonunkká tenni ezt a helyet. Elkezdjük szeretni a világot. Elkezdünk önmagunknak élni. Ha pedig ezt tesszük, akkor váratlanul ér majd, amikor eljön az a nap. Az Úr már figyelmeztetett minket. Kijelentést adott róla. Megmutatta nekünk, hogy a világ elmúlik, és ítélet jön a földre. Ó, mennyire szükségünk van arra, hogy felkeljünk és elkezdjünk Istennel járni!

EGYETÉRTENI ISTENNEL

Hogyan járhat valaki Istennel? Az Ámós 3,3-ban a próféta azt mondja, „Vajon járnak-é ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással?” Más szóval, nem járhatunk együtt, ha nem értünk egyet. Ha én kelet felé akarok menni, te pedig észak felé, hogyan mehetnénk együtt? Ha együtt akarunk járni, egyet kell értenünk. És ha egyetértünk, akkor együtt megyünk. Ha együtt akarunk járni Istennel, ne feledjük, hogy nem Isten jár velünk, hanem mi járunk Istennel! Ha együtt akarunk járni Istennel, akkor egyet kell értenünk Vele. Egyetértünk Vele abban, hogy az ítélet eljön erre a földre? Vagy azt gondoljuk, hogy a világ egyre jobb lesz, mint néhány ember gondolja, akik az ezeréves uralmat ezen a földön építik? Egyetértünk Istennel abban, hogy az Ő szándéka az, hogy mindent az Ő szeretett Fia lábai alá vessen, hogy az Ő Fiáé legyen az első hely minden dologban? Egyetértünk Istennel az Ő akaratában? Ha igen, mit teszünk akkor? Fel kell adnunk önmagunkat, hogy Isten akarata legyen a mi akaratunk, az Ő gondolata a mi gondolatunk, az Ő célja a mi célunk. Csakis így járhatunk Istennel.

A gond velünk ma az, hogy nem értünk egyet Istennel. Néha ugyan egyetértünk, amikor éppen Ő is egyetért velünk. De legtöbbször nem értünk Vele egyet, mert megvan a saját akaratunk, a saját dolgainkat akarjuk tenni, és megvannak a saját terveink. Csak annyit akarunk, hogy Isten jöjjön velünk, és segítsen nekünk. Ezért nem járunk Istennel. Ha Istennel akarunk járni, akkor az akaratunkat alá kell vetnünk Isten akaratának. Isten nem arra törekszik, hogy nekünk ne legyen akaratunk, hiszen akarattal alkotott minket. Azt kívánja elérni, hogy gyakoroljuk az akaratunkat. Nem kéri, hogy passzív, tétlen akaratunk legyen. Arra vágyik, hogy aktív, cselekvő akaratunk legyen, hogy cselekvően akarjuk az Ő akaratát. Ezt jelenti az együttműködés. Isten

azt akarja, hogy egyetértsünk Vele, és ha egyetértünk Vele, akkor képesek leszünk járni is Ővele. Egyetértesz Vele? Hajlandó vagy letenni önmagadat, és elfogadni az Ő akaratát, mint a sajátodat? Venni az Ő gondolatait, mint a sajátodat? Ha igen, akkor Ővele fogsz járni. Ez az első feltétel.

VEDD FEL ISTEN IGÁJÁT!

Ha Istennel akarunk járni, fel kell vennünk az Ő igáját. A Máté 11,29-ben az Úr azt mondja: „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtak a lelketeknek.” Az Istennel való járás fegyelmezett életet jelent. Az Énók név eredeti jelentése „fegyelem” vagy „odaadó, hű”. Énók fegyelmezett, hűséges ember volt. Fegyelmezett életet élt. Belehelyezte nyakát Isten igájába Krisztussal.

Az igában két ív van kiformálva. Krisztus van az egyik alatt, a másik alatt pedig nekünk kell lennünk. Akkor egy igában vagyunk Krisztussal. Az iga Isten akarata, Krisztus pedig szelíd és alázatos. Mennyire elfogadta Isten akaratát, Isten fegyelmét! Ő annyira fegyelmezett, hogy nincs Benne semmi ellenállás, csak aktív együttműködés, százszázalékos hajlandóság. Mi azonban nem ilyenek vagyunk. Harcolunk Isten akarata ellen – ezért van szükség a fegyelmezésre. Kell, hogy Isten fegyelmezzon minket. Amint elfogadjuk az Ő fegyelmező nevelését, képesek leszünk együtt járni Vele. Isten népének ma nagyon nagy szüksége van a fegyelmezésre. A Héberék 12-ben van szó arról, hogy az apák fegyelmezik a fiaikat. Mennyei Atyánk úgy bánik velünk, mint saját fiaival, ezért fegyelmezve nevel, rendre tanít minket. A „fegyelmezés” szó az eredetiben egyszerűen azt jelenti, hogy „gyermeknevelés”. Ő úgy nevel minket, mint gyermekeket. Azért nevel minket, hogy felnőjünk, és éretté váljunk. Csak, amikor elfogadjuk Isten fegyelmezését, leszünk képesek Ővele járni. Ha mindig a saját fejünk után megyünk, ha mindig kielégítjük hústestünk kívánságait, ha le akarjuk rázni magunkról a fegyelmezést, akkor azt gondoljuk, hogy a fegyelmezés alatt nem vagyunk szabadok. Saját szabadságunkat akarjuk – de akkor nem leszünk képesek Istennel járni.

HITBEN JÁRNI

Ha Istennel akarunk járni, akkor hitben kell járnunk, nem látásban. Énók Istennel járt, és kedves volt Istennek. Senki sem lehet kedves Istennek, csak, aki hiszi, hogy Ő van, és Ő megjutalmazza azokat, akik Őt keresik. Énók hitt Istenben. Hitt Isten Igéjének. Hitte Isten kijelentését. Hitte, hogy az ítélet eljön, és hitte, hogy Isten megjutalmazza azokat, akik Őt keresik. Hitte, hogy ha Istent teljes szívvel keresi, Isten meg fogja őt jutalmazni azáltal, hogy kiviszi őt ebből a világból, anélkül, hogy átmenne a halálon vagy az özönvízen. Énók hitben járt.

Ha Istennel akarunk járni, akkor hinnünk kell. Nem járhatunk a saját érzéseink szerint! Nem járhatunk látásban, nem járhatunk aszerint, amit látunk. Hitben kell járnunk, mert már láttuk a láthatatlant! Hisszük, hogy Isten van? Elhisszük, hogy Ő a nagy VAGYOK? Hisszük, hogy Ő nekünk a minden? A Szentírás azt mondja, hogy hinnünk kell, hogy Ő van. De ki Ő? Másképpen kifejezve, Ő a nagy VAGYOK. Ki a VAGYOK? „VAGYOK, aki VAGYOK”. Más szóval, Isten a minden. Hinnünk kell, hogy Ő a minden, és meg fogja jutalmazni azokat, akik Őt keresik! Ha ilyen hitünk van, képesek leszünk Istennel járni.

ISTENNEK TETSZENI

Negyedszer, Énók kedves volt Istennek, és Isten elvitte őt. A Szent Szellem ezt többféleképpen is kifejezi. Az Ószövetségben, az 1Mózes 5-ben azt olvashatjuk, hogy „Énók Istennel járt és Isten magához vette.” De a Héberék 11-ben a Szent Szellem kicserélte a szavakat. „Énók Istennel járt” helyett azt mondja, „Énók kedves volt Istennek”. Más szóval, Istennel járni azt jelenti, Istennek tetszeni, és Istennek tetszeni azt jelenti, Istennel járni. És mivel Énók kedves volt Istennek, Isten elvitte őt. Tudunk Isten tetszésére lenni? Életünk célja, hogy Istennek kedvesek legyünk? Kinek akarunk tetszeni? Emberek tetszését keressük? A saját tetszésünket? Vagy Isten tetszését? Gondoltatok már erre valaha is? Kinek vagytok a tetszésére? Kinek akartok leginkább tetszeni? Képesek lehetünk Istennek tetszeni?

Talán valaki azt gondolja, hogy Istennek tetszeni nagyon nehéz lehet, mert Isten olyan tökéletes. Hogyan tudunk tetszeni Neki? Van Valaki, aki tetszett Istennek, aki igen kedves volt Előtte. Emlékszünk? Háromszor megnyílt a menny, és szózat jött a mennyből, mondván „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm”. Ő a mi Urunk, Jézus. Amikor a földön járt, mindenben kedves volt az Atyának. És Isten azt mondta: „Kedvem telik Benne! Annyira meg vagyok elégedve Vele! Gyönyörködöm Benne”. És tudjátok, Krisztusban mi is Isten kedvére lehetünk.

Egyszerűen fogalmazva, akkor tetszhetünk Istennek, ha Vele járunk. Ha vele járunk, kedvesek leszünk Előtte. Isten társakat akar, akik Vele járnak. Isten pedig folyamatosan jár, halad. A Bibliában sohasem találkozunk azzal, hogy Isten fut, kivéve egy esetet. A Lukács 15. részének egyik példázatában, amikor a tékozló fiú visszatért, megállt messze, és nem ment közelebb. Elgondolkodott. Nézte a rongyos ruháit. Nem olyan volt, mintha fiú lenne. Gondolta, talán az apja felfogadja őt mint rabszolgát, mint szolgát. De még ebben is kételkedett. Miután visszajött a távoli vidékről, és meglátta az apja házát, nem tudott tovább menni. Megállt messze. Az idős apa az ajtóból látta a fiát a távolban állni. És tudjátok mit tett? Odafutott hozzá. Csak ez az egyetlen hely a Bibliában, ami bizonyos értelemben arról szól, hogy Isten fut.

ISTEN FOLYAMATOSAN HALAD ELŐRE

Isten sohasem fut. Sohasem siet. Mi mindig rohanásban vagyunk, de Isten sohasem rohan. A Biblia azt mondja, hogy Isten jár. Járni azt jelenti, hogy valaki egyszerre csak egyet lép, de azt nagyon határozottan és folyamatosan teszi. És halad a célja felé. Sohasem áll meg. Sohasem fut. Sem nem késlekedik, sem nem siet, halad tovább, tovább, és tovább. Óriási dolog a Bibliában, hogy Isten mindig, folyamatosan halad! Isten mindig megy tovább. Egyfelől, Isten tökéletes; ezért Ő tegnap, és ma, és holnap is ugyanaz. Másfelől viszont, ami Isten célját illeti, Ő mindig megy, halad tovább és tovább a célja felé.

A Bibliában ugyanezt találjuk a mi Urunk Jézussal kapcsolatban is. Egy éjszaka, amikor a tanítványok a hajóban eveztek, vihar kerekedett, és az Úr Jézus a vízen járt. Az Úr Jézus a hajó felé ment? Nem. Elhaladt mellettük. Vissza kellett hívniük. Ő mindig ment valamerre. Emlékszünk, amikor feltámadt, és megjelent két férfinak az Emmaus felé vezető úton? Az Úr csak ment tovább. Kérniük kellett, hogy maradjon. Ez Isten folyamatos haladása. Isten mindig megy tovább. Mi tovább megyünk Istennel?

A hívő életükben néha az emberek lendületet vesznek, aztán megtorpannak. A járásunk Istennel olyan rendszertelen. Néha rohanunk, aztán megtorpanunk, vagy egyenesen visszafordulunk, de nem így Énók. Ő Istennel járt. Háromszáz éven át folyamatosan ment együtt Vele. Sohasem adta fel, sohasem sietett, csak kitartóan járt Istennel.

Nekünk is erre van szükségünk. Istennel kell járnunk! Az egyetlen módja, hogy felkészüljünk arra az ítéletre, ami eljön erre a világra az, hogy Istennel járunk. Ez nem élelmiszerraktározást jelent, és nem fegyverek vásárlását; sem azt, hogy kimegyünk a pusztába. Hanem ez az Istennel való járást jelenti. Ez a legjobb felkészülés arra, hogy megmeneküljünk az eljövendő dolgok elől, és megálljunk az Ember Fia előtt. Egyszerűen csak járjunk Istennel! Isten nem egy százméteres sprintet vár tőlünk, hanem azt akarja, hogy folyamatosan és egyenletesen járjunk vele nap mint nap. A járás napi szintű dolog. A járás a gyakorlati életet jelenti.

ISTENNEL JÁRNI

A járás titka a kitartás. A kitartás a belső titok, a járás pedig nem más, mint ennek külső megnyilvánulása, ezért szükségünk van az Istennel való gyakorlati járásra. Istennel kell járnunk az életünkben! A Szentírás sok helyen beszél az Istennel való járásról. Például, a Zsoltárok könyvében azt mondja, „Orcájának világosságában járni”. Istennel járni azt jelenti, hogy az Ő orcája világosságában járunk. Ez a gondolat megtalálható János első levelében is: „Ha világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, Isten Fiának vére megtisztít minket minden bűntől”. Istennel járni azt jelenti, hogy Isten arcának világosságában járunk. Világosságban járni azt jelenti, hogy látjuk az Ő arcát. Nem láthatjuk Isten arcát, ha túl messze vagyunk. Akkor látjuk az arcát, amikor elég közel vagyunk Hozzá. Az Ő arcának fényessége ránk ragyog, és a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van. Ezt jelenti az Istennel való járás.

Istennel járni azt jelenti, megtartani a parancsolatait. Ha megtartjuk parancsolatait, akkor Ővele járunk.

Istennel járni azt jelenti, szeretetben járni, mert Isten maga a szeretet. Következésképpen, ha szeretetben járunk, Istennel járunk.

Istennel járni azt jelenti, igazságban járni. Ha igazságban járunk, akkor Istennel járunk, mert Isten az igazság.

Istennel járni azt jelenti, hogy az Ő jelleme szerint járunk Vele. Istennel járni azt jelenti, tenni az Ő akaratát.

Istennel járni azt jelenti, hogy teljesen átadjuk magunkat Neki. Ezt jelenti Istennel járni.

Istennel járunk? Isten nem azt várja tőlünk, hogy valami látványos dolgot tegyünk. Az a problémánk, hogy mindig látványos dolgokban gondolkodunk, mintha a hívő élet csak valami látványos dolog lenne. Bizonyos értelemben mindig természetfeletti, ez igaz. Másik értelemben viszont nagyon is napi szintű dolog. Naponta tanuljuk megtagadni önmagunkat. Naponta tanuljuk felvenni a keresztet, és tenni az Ő akaratát. Naponta tanuljuk alárendelni magunkat Neki, és engedelmessé válni Neki. Tanuljuk megcselekedni a parancsait. Tanulunk abban a világosságban járni, amit Ő adott nekünk, és tanulunk engedelmesek lenni. Tanulunk

igazságban és szeretetben járni, mert Ő a szeretet. Mindennapi életünkben ez kitartó, lépésről-lépésre való járás az Úrral. Nekünk kell Ővele tartanunk, társaiként Vele járva.

„És Énók Istennel járt háromszáz éven át, és Isten elragadta őt.” Ez úgy hangzik, hogy Énók Istennel járt, járt, és járt, amíg egyszer csak azt vette észre, hogy már a mennyben jár. Ott van, az útnak a végén. És ha mi ma Istennel járunk, akkor egyszer csak azt vesszük majd észre, hogy felvitt minket.

Ó, nincs semmi, ami jobban felbátorítaná a szívemet, mint a Szentírás szava: „És amint Nóé napjaiban volt, úgy lesz az Ember Fiának eljövetele is” (Máté 24,37)! Azt mondja, hogy hirtelen, amikor az emberek nem várták, jött az áradat. Ketten alszanak, az egyik felvitetik, a másik ott marad. Két asszony lisztet őröl, az egyik felvitetik, a másik ott marad. Ketten dolgoznak a mezőn, az egyik felvitetik, a másik ott marad. És az Úr azt mondja: „Vigyázzatok, imádkozzatok, és legyetek készen!” Mit jelent ez? A kettő a tanúk számát jelenti – kettő vagy három tanúbizonyosságára áll minden. Tehát itt kettőt találunk, és ez a kettő a keresztyenyekre vonatkozik, nem pedig a hitetlenekre. Kettő alszik – itt éjszaka van; kettő őröl – itt kora reggel; kettő dolgozik a mezőn – itt nappal. Ez amiatt van, hogy a föld gömbölyű. Néhány helyen éjszaka van, más helyeken reggel, megint más helyeken pedig dél van ugyanabban az időben.

Ez a kettő azokat a keresztyenyeket jelképezi, akik akkor élnek, amikor az Úr eljön. Ez rólunk szól; mi ezekben az időkben élünk. Igaz, hogy az ítélet eljön erre a földre, de mi megmenekülhetünk, csak nem ki a pusztába, hanem elragadva. Amikor az a nap eljön, egy felvitetik. Ki vitetik fel? Az, aki Istennel járt. Járunk, járunk, és azt vesszük észre, hogy egyre távolodunk a földtől, amíg oda nem érünk. Ez az, ahogyan járnunk kell.

Hála legyen Istennek ezért az áldott reménységért! Azt szoktam mondani, hogy én nem a halált várom, én az elragadtatásra várok. Nem vagyok biztos benne – senki sem biztos benne. Ha túl biztos vagy, vigyázz! De ha Vele járunk, ez minden, amit Isten kér tőlünk. Ha Vele járunk, ott leszünk az Ő kegyelme által. Az Úr segítsen bennünket ebben!

4. NOÉ BÁRKÁJA

1Mózes 6-8

Efezus 1:4-8, 11-14; 2:13, 15

A Teremtés könyve (más néven Mózes 1. könyve) az első a Bibliában, és csupa életrajzot találunk benne. Az itt szereplő nyolc ember életéből kiderül, mi Istennek az emberrel kapcsolatos eredeti terve; megláthatjuk, milyen munkát végez Isten az emberben, valamint azt, hogy mit fog ebből kihozni a végén. A negyedik személy a Teremtés könyvében Noé, akinek az életéből egyértelmű, hogy az ő szimbóluma a bárka. Az 1Mózes 6-ban azt olvassuk, hogy amikor az ember sokasodni kezdett a földön, valami furcsa dolog történt. Az istenfiak az emberek lányaira tekintettek, és látták, hogy szépek; ezért ezek az istenfiak feleségül vették az emberek lányait. Amikor ez megtörtént, Isten azt mondta, „ne maradjon szellemem az emberben örökké, mivelhogy ő is hústest”.

Ezt többféleképpen szokták magyarázni. Van, aki szerint az „istenfiak” megnevezés Séth leszármazottjaira, az istenfélő magra utal, az „emberek leányai” pedig Káin magvára. Én úgy vélem, itt másról van szó, hiszen amikor ez a dolog megtörtént, Isten elhatározta, hogy elpusztítja az emberiséget. Ezért ez csakis valami szörnyűség lehetett. Egy másik magyarázat szerint az „istenfiak” az angyalokra vonatkozik. Jób könyvében az „istenfiak” kifejezés valóban az angyalokra utal. Az angyalok Isten fiai. Nem házasodnak, és férjhez sem mennek. Nekik ez a természetük. Ezek az istenfiak azonban, ezek az angyalok nem maradtak meg a helyükön, és elkezdtek az emberek lányaival házasodni, az ő fajukon, az ő rendjükön kívül. Nem tartották meg azt a rendet, amit Isten beléjük helyezett. És rendeltetésükből kilépve létrehozták azokat a lényeket, melyeket a Szentírás óriásoknak nevez. Ezek félig emberek, félig angyalok voltak. Isten törvénye szerint azonban mindennek a maga faja szerint kell szaporodnia (lásd 1Móz 1). Valami azonban kitört a maga rendjéből, a maga fajából, és abnormálissá vált. Amikor pedig ez megtörtént, Isten úgy döntött, hogy el kell pusztítani a földet.

Ez csak az egyik kórképe annak az időszaknak. Az ember nagyon gonosszá is vált. Még, amit az ember a gondolataiban elképzelt, az is gonosz volt. Az ember az egész földet megrontotta, beszennyezte, és a föld megtelt erőszakossággal. Nem csak Káin istentelen leszármazottjai voltak gonoszak, de még Séth úgynevezett istenfélő leszármazottjai is gonosszá váltak Isten szemében. Az egész föld telve volt gonosszággal. Egyetlen ember volt, aki kegyelmet talált Isten előtt, és ő volt Noé, aki igazságos és tökéletes volt abban a nemzedékben. Istennel járt. És ezért Isten megszólította őt, és megmondta neki, hogy a földnek hamarosan vége lesz. Még százhusz év, és Isten elpusztítja az egész földet, minden élő, ami rajta van. Noé és családja viszont kegyelmet talált Istennél. Ezért Isten azt mondta Noénak, hogy építsen egy bárkát góferfából; a bárka által pedig ő és családja épségben átvészeli az özönvizet. Sőt, miután az özönvíz véget ért, és a régi föld, a régi teremtés elpusztult, Noé új földet fog örökölni, amikor kijön a bárkából. Ő lesz a hitből való igazságosság örököse (lásd Héb 11,7).

Természetesen tudjuk, hogy a bárka az Úr Jézust jelképezi. A bárka góferfából készült, ami egyfajta kemény, romolhatatlan fa, ami az Úr Jézus emberi természetéről beszél. Ő, aki

Istennel egyenlő volt, nem tartotta ezt zsákmánynak, hanem megüresítette Magát, szolgai formát vett fel, az emberhez vált hasonlónak. De, amikor magára öltötte az emberi formát, valami eltérés mégis volt: az Úr Jézus romolhatatlan volt, nem olyan, mint az emberiség többi része.

Az Ige mindig a fát használja az emberiség jelképének. Mindannyian nem csak romlandók, de romlottak is vagyunk. Ilyen az emberi természet. Az emberi természet lealjasodott, romlott, bűnös és elfajult. Amikor azonban az Úr Jézus emberi formát öltött magára, Ő más volt. Habár tökéletes ember volt, emberi természettel, olyan ember, mint mi, egy nagy különbség mégis volt: Ő góferfából készült – azaz romolhatatlan és romlatlan volt. Az Úr Jézus emberi természete tökéletes. Emiatt kellett szűztől születnie; nem örökölte Ádám megromlott, emberi természetét. Ő a szent Mag. Nem ismert bűnt. Igaz, mindenben meg lett kísértve, ugyanúgy, ahogyan mi is. Ha bármilyen kísértésre gondolunk, amelynek mi, emberi lények ki vagyunk téve, az Úr Jézus átment mindegyiken, de egy nagy különbséggel. Mindenben meg lett kísértve, de nem vétkezett. Nem lehetett megromlani. Romolhatatlan volt. Azt mondta: „Jön az ellenség, de Bennem nincs semmije”. Nem volt benne semmi, ami az ellenség területéhez tartozott volna. Az Úr Jézus minden gonosz felett állt. Tökéletes. Ilyen a mi Urunk, Jézus.

A bárka góferfáját szurokkal kenték be kívül is, belül is. Erre azért volt szükség, hogy vízhatlan legyen, hiszen a víz tetején kellett fennmaradnia. Ezért be kellett szurkozni kívül-belül – ennek azonban mélyebb jelentése is van. Az eredeti szövegben a „szurok” „váltságdíjnak” is fordítható. Más szóval, amiért az Úr Jézus emberként eljött ebbe a világba, annak oka a világ bűneiért való váltság volt. Ő, aki bűnt nem ismert, bűnné lett értünk, hogy mi Isten igazságosságává lehessünk. A mi Urunk, Jézus azért jött ebbe a világba, hogy váltságul adja magát a világ bűneiért. Ő általa van megmenekülésünk (üdvösségünk), Ő általa bocsáttattak meg a bűneink, és Ő általa lehetünk egyé Istennel. Erről beszél nekünk a bárka.

Isten megparancsolta Noénak, hogy építse meg a bárkát. Noé idejében a földön soha nem esett az eső. Az özönvíz előtt a földet a pára, a harmat nedvesítette, de esőt soha, senki nem látott, vízözönről nem is beszélve. Isten mégis azt parancsolta Noénak, hogy bárkát építsen. Ez valami olyasmi volt, amit soha, senki nem látott korábban – sem hajót, sem esőt, sem özönvizet. Az egész felfoghatatlan volt az emberek számára. Isten azonban azt mondta Noénak, építsen egy bárkát, ami nem más, mint egy hajó, az első hajó, amit a világon építettek. Százhusz évig tartott, míg Noé megépítette ezt a nagy hajót. Nem volt eső, áradás, semmi ilyesmi nem volt korábban. Az emberek sosem láttak ilyen különös építményt. Noé azonban, hit által, félte Istent. Hitt abban, hogy amit Isten mondott, igaz, és megépítette a bárkát. A bárka által pedig Noé és családja megmenekült.

Tudjátok, hogy néz ki a hajót jelentő kínai írásjegy? A kínai írásjegyek képekből állnak, a hajó írásjegye pedig egy kenu, amelynek nyolc száj van az oldalán. Minden száj pedig egy-egy embert jelent. Tehát a hajó az egy csónak nyolc emberrel – ez a kínai írásjegy jelenti a hajót. Ez Noé története, hiszen a bárkában nyolcan voltak. Ez volt a legelső hajó, amit valaha építettek. Tudjuk persze, hogy mai értelemben Noé bárkája nem volt hajó, hiszen, ha megnézzük, sokkal inkább olyan volt, mint egy úszódokk. A célja ugyanis nem az volt, hogy navigálni lehessen, hanem hogy fennmaradjon, és lebegjen a vízen. Tehát tulajdonképpen egy

hatalmas úszódokk volt, egy hatalmas, lebegő konténer. A célja az volt, hogy tárolni lehessen benne valamit, és fennmaradjon a víz tetején; nem az irányíthatóság volt a cél. Mégis ez volt a valaha épített legelső hajó.

MEGMARADNI ŐBENNE

Mi Noé és a bárka eseményeinek alapvető mondanivalója? Úgy vélem, az alapvető gondolat ebben, amit Isten Szelleme meg akar láttatni velünk, hogy mit jelent Krisztusban maradni. Énók Istennel járt, az Istennel való járás pedig külső magatartást jelent. Ez a világnak szóló bizonyágtétel. Az az ember, aki Istennel jár, annak ez meglátszik az életén. Ez bizonyosság, mert az élete különbözik a világtól. A külső járás belső titka viszont az, ha Krisztusban maradunk. Más szóval, nem fogunk tudni Istennel járni, ha az életünk nincs elrejtve Krisztusban. Ha Krisztusban maradunk, akkor Istennel fogunk járni. Ez lesz a természetes következménye az Őbenne maradásnak. Egyfelől tehát Énók azt mutatja, mit jelent Istennel járni, másfelől Noé viszont azt, hogy mit jelent Krisztusban maradni.

Miért kellett megépíteni a bárkát? Azért, hogy Noé és a családja bemehessen oda, és ott mind meg legyenek őrizve. Bent kellett lenniük a bárkában, mely valójában egy hatalmas láda volt, egy hatalmas, háromdimenziós építmény. Noénak nem csak be kellett oda mennie, hanem az ítélet egész ideje alatt ott bent kellett maradnia. Tudjuk, hogy Noé és családja egy évet és tíz napot töltött a bárkában, ugyanis Noé hatszázadik éve második hónapjának tizenhetedik napján mentek be, és nem jöttek ki a hatszázegyedik év második hónapjának huszonhetedik napjáig. Tehát egy évig és tíz napig voltak a bárkában, az özönvíz teljes ideje alatt, az ítélet teljes időszaka alatt. Amikor pedig kijöttek, új világot örököltek.

KRISZTUS BENNÜNK

Hiszem azt, hogy ez az egész arról tanít bennünket, mit jelent Krisztusban maradni. Persze, a Krisztusban maradás egy megtapasztalást jelent; de Krisztusban ez a helyzetünk. Helyzetünket tekintve tehát Krisztusban vagyunk, ezért annak a tapasztalatnak is a miénknak kell lennie, hogy mit jelent Krisztusban maradni. Istennek hála, nekünk nem kell százhusz évet bárkaépítéssel töltenünk, mert Isten már épített nekünk egy bárkát, és Ő ezt a bárkát nekünk adta. Nekünk csak az a dolgunk, hogy bemenjünk ebbe. Mikor mentünk mi be ebbe a bárkába? Akkor történt meg ez, amikor hittünk az Úr Jézusban. Amikor hittünk az Úr Jézusban, nagyon sok minden történt egyszerre.

Néha azt gondoljuk, hogy amikor hittünk az Úr Jézusban, csak egy dolog történt – megbocsáttattak a bűneink. Istennek hála, amikor hiszünk az Úr Jézusban, megbocsáttatnak a bűneink! Ez valóban megtörtént, de amikor hiszünk az Úr Jézusban még sok más egyéb is történik. Az egyik ilyen, hogy Isten élete Krisztus Jézusban belénk költözik, és a mi életünké válik. Újonnan születünk. A Szellemtől születünk. Új életet kapunk. A Krisztus Jézusban lévő isteni élet lesz a mi életünk. Befogadjuk magunkba Őt. Bennünk van; Krisztus bennünk a dicsőség reménysége. Krisztus van bennünk; az Ő élete van bennünk; Ő az életünk. Ez hatalmas nagy dolog! Sokkalta értékesebb, mint az, hogy megbocsáttattak a bűneink. A bűnbocsánat nagyszerű dolog. Mi, akik a halálos ítélet, a ránk nehezedő súly, a bűn terhe alatt voltunk, egyszer csak azt találjuk, hogy minden bűnünk megbocsáttatott! Ez nagyon nagy dolog! De van valami, ami még ennél is sokkalta nagyobb, mégpedig az, hogy Krisztus bejött

az életünkbe. Krisztus a miénk lett úgy, mint aki az életünk. Ő bennünk a dicsőség reménysége. Ez egy dolog.

„KRISZTUSBAN”

De van még más is. Nem csak hogy Krisztus bejött az életünkbe azért, hogy Ő Maga legyen az életünk, hanem az is történt, hogy Isten bennünket Krisztusba helyezett. Igen, bennünk van – mi pedig Őbenne vagyunk. Az 1Korinthus 1,30 szerint: „belőle vagytok pedig ti Krisztus Jézusban, aki bölcsességgé lett nekünk Istentől, megigazulásunkká, megszentelődésünkkel és megváltásunkká”. Belőle – azaz Istentől – vagytok Krisztus Jézusban. Krisztus Jézusban vagyunk. Hogyan vagyunk Krisztus Jézusban? Istentől. Más szóval, amikor hiszünk az Úr Jézusban, Isten valamit csinál velünk. A Szent Szellem nem csak újonnan szül bennünket, és belénk helyezi Krisztus életét, hanem ugyanakkor Isten átvisz minket a sötétség uralmából az Ő szeretett Fiának uralmába. Isten kivesz bennünket Ádámából, és belehelyez Krisztusba. Ezt nem mi magunk tesszük, erre mi képtelenek vagyunk, és nem is nekünk kell megtennünk.

Néha hibásan gondolkodunk: „Bárcsak bejuthatnék Krisztusba, akkor minden gondom megoldódna!” Még Hudson Taylornak is megvolt ez a problémája. Már évek óta misszionáriusként tevékenykedett Kínában, és Isten már addig is komolyan használni tudta őt. Mégis azt vette észre, hogy az élete nem olyan, mint amilyennek lennie kellene. Érezte, hogy kísérhető, hogy elbukik, és hogy a bizonyágtétele nem olyan, mint amilyennek lennie kellene. Ez nagyon nyugtalanította, és imádkozással és böjtöléssel kezdte keresni Istent. Azt gondolta, „Bárcsak bekerülhetnék Krisztusba, akkor minden ilyen probléma megoldódna! De hogyan juthatok be Krisztusba?” Megpróbált bejutni Krisztusba, de nem tudta, hogyan kell. Azt gondolta, hogy hitre van szüksége, ezért hitért imádkozott, de a hit nem jött.

Ez a te problémád is? Ha Krisztusban vagyok, akkor minden gondom megoldódik. De hogyan juthatok be Krisztusba? Az Ige azt mondja, hogy már Krisztusban vagyunk! Ha pedig már bent vagyunk, akkor nem lehet újra bemenni, még jobban bent lenni, mert már ott vagyunk benne! Hudson Taylor végül egy napon felfedezte, „Miért is imádkozom? Hiszen már bent vagyok! Ő a szőlőtő, én a szőlővessző. Nevetséges volna a szőlővesszőnek folyton úgy imádkoznia, hogy bárcsak bejuthatna a szőlőtőbe, hiszen a szőlővessző a szőlőtőben van, a szőlőtő pedig a szőlővesszőben! Ők ketten egyek.”

Nem tudjátok, hogy Isten Krisztust, a dicsőség reménységét belétek helyezte? Egyedül azért lehet reménységünk a dicsőségre, mert Krisztus bennünk van, és ugyanakkor Isten bennünket is Krisztusba helyezett. Krisztusban vagyunk. Ez a mi új helyzetünk. Ez pedig nagyon értékes dolog! Isten kivett bennünket Ádámából – Ádámában mindnyájan meghalnak. Krisztusba helyezett bennünket – Krisztusban életre kelünk. Ez a mi helyzetünk. Mindenki, aki hisz az Úr Jézusban, Krisztusban van. Milyen óriási dolog ez! Krisztus a bárka, és mi a bárkában vagyunk. Krisztusban vagyunk.

KRISZTUS GAZDAGSÁGÁT ÉLVEZZÜK

Mit jelent Krisztusban lenni? Az Igében látjuk, milyen hatalmas dolog Krisztusban lenni. Noénak bent kellett lennie a bárkában, mert csakis ezen a módon őrizhette meg az életét. Ez az egyetlen módja az ítélettől való megmenekülésnek. A bárkán kívül mindenki megfulladt.

Csak azok, akik bent voltak a bárkában, mehettek át a halálból az életre. A bárka százharmincöt méter hosszú, huszonkét és fél méter széles, és tizenhárom és fél méter magas volt. Hatalmas nagy építmény, sokféle belső térrel. Némelyik helyiségnek magasnak kellett lennie a zsiráfok miatt, másoknak meg szélesnek a vízilovak miatt. Változatos méretű és formájú helyiségek voltak tehát benne, hogy az összes állatot be tudja fogadni. De nem csak helyiségek, hanem három emelet is volt a bárkában, melyben mindenféle élelmet is tárolni kellett. Így Noé nem csak az ítélettől, az özönvíztől menekült meg, hanem a bárkában részesülhetett az ott tárolt élelemből is. Élvezhette mindazt a gazdagságot, ami ott fel lett halmozva. Annyira tágas volt, annyira hatalmas ezzel a sok helyiséggel, három emelet magasságban! Egyre feljebb és feljebb lehetett benne menni. Mindez a gazdagság bőségéről beszél.

Mit jelent az, hogy „Krisztusban”? Isten Krisztusba helyezett bennünket. Ez hatalmas dolog, mert Krisztusban megmenekülünk az ítélettől. „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az. A régiék elmúltak, és íme újjá lett minden. Mindezek pedig Istenből vannak.” A régi teremtés elpusztult az özönvíz által, de Krisztusban új teremtés vagyunk. És nem csak ez, hanem Krisztusban élvezhetjük mindazt a teljességet is, ami Krisztusban van. A Kolossé 2-ben azt mondja, „Őbenne (Krisztusban) lakozik az Istenségnek egész teljessége testileg, és ti Benne vagytok beteljesedve.” Ki foghatja föl az Istenség teljességének mélységét? Ki mérheti meg Isten szeretetét? Ki mérheti meg Isten igazságosságát? Ki mérheti meg Isten világosságát? Ki mérheti meg Isten tisztaságát? Ki mérheti meg Isten erejét, Isten bölcsességét? Az Istenség egész teljessége, minden, amit csak Istenről gondolni tudunk, Benne lakozik testileg – stabilan, szilárdan. Mi pedig teljessé lettünk Őbenne, mert Őbenne vagyunk. Más szóval, minden, ami Istenből való, Krisztusban van, és Isten Krisztusba helyezett bennünket. Ezért minden, ami Krisztusban van, az számunkra is van, hogy élvezhessük. Ez a mi helyzetünk. Ebbe helyezett bele minket Isten.

Az Efezus 1-ben többször is látjuk ismétlődni azt a kifejezést, hogy „Krisztusban”. Isten azt próbálja megláttatni velünk, hogy micsoda áldás számunkra, hogy Krisztusban vagyunk. Efezus 1,3: „Áldott legyen a mi Urunk, Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekben Krisztusban”. Pál apostol áldotta Istent, amikor arra gondolt, amit Isten tett. Isten megáldott bennünket – nem meg fog áldani, hanem már megáldott minden szellemi áldással, ami csak az eszünkbe jut, a mennyekben. Hol? Krisztusban. Minden szellemi áldás a mennyekben, mellyel Isten megáldott minket, Krisztusban van. Más szóval, Krisztuson kívül nincs áldás. Krisztuson kívül Istennek nincs mit megáldania, mert már megáldott bennünket minden szellemi áldással Krisztus Jézusban.

Néha azért nem részesülünk áldásban, mert kikerülünk Krisztusból. Lehetetlen kimeríteni mindazt, ami Krisztusban van! Ez végtelen, mert Isten is végtelen. Pál csak megemlíti néhány dolgot, hogy megértsük. Az Efezus 1,4-ben azt mondja: „amint kiválasztott minket Őbenne a világ alapjának levetése előtt”. Tudjátok, hogy minket már a világ alapjának levetése előtt kiválasztott? De hol voltunk mi kiválasztva? Őbenne, Krisztusban választott ki minket. Ha nem Krisztusban, akkor sehogyan nem vagyunk kiválasztva. Ő a világ megalapozása előtt Krisztusban választott ki minket. Krisztusban ismert bennünket, mielőtt megszülettünk. Ismert bennünket, mielőtt megfogantunk volna anyánk méhében. A világ alapjainak levetése

előtt már ismert bennünket. Az örökkévalóság szerinti múltban Isten már kiválasztott minket Őbenne, Krisztusban.

1,4b-5. vers: „hogy legyünk szentek és feddhetetlenek (hibátlanok) Őelőtte, szeretetben, előre arra rendelt (kiszemelt) minket, hogy a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által”. Kiválasztott bennünket. Arra választott ki vajon, hogy a mennybe menjünk, és ott hárfázzunk és az arany utcákon járjunk? Nem, ennél többért. Céllal választott ki bennünket, ez a cél pedig a fiúvá fogadás, ami fiúságot jelent. Más szóval, Istennek az a szándéka, hogy Krisztus Jézusban ne csak megmeneküljünk, és csecsemők legyünk Krisztusban, újonnan születettek, hanem hogy felnövekedjünk, érettek legyünk, és eljussunk oda, hogy Isten fiai legyünk, hogy felelősséget vállalhassunk Isten Fiával együtt. Ezt jelenti az, hogy „Krisztusban”. Ez egyedül Krisztusban lehetséges, és egyedül Őbenne megvalósítható.

1,5b-6. vers: „Az Ő akaratának jó kedve szerint, kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket (amellyel kedvez nekünk) ama Szerelmesben.” Isten ma jóindulatával kedvez nekünk Krisztusban. Miért fogad el bennünket Isten? Nem azért, amik vagyunk, hanem azért, mert a Fiúban vagyunk. Azért fogad el bennünket, mert elfogadja a Fiút. Jóindulatot kaptunk Istentől, nem azért, mert jobbak lennénk másoknál, hanem Isten szeretett Fiáért. Isten ama Szerelmesben kedvez nekünk.

1,7. vers: „Akiben miénk lett a megváltásunk az Ő vére által, az elesések bocsánata kegyelmének gazdagsága szerint”. Hogyan lettünk megváltva? Megváltva a törvény átkától? Megszabadítva az örök haláltól? A vér által. Hogyan? Őbenne – Krisztusban.

11. vers: „Őbenne kaptunk örökséget, ahogyan az előre el volt rendelve annak végzése szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából munkál, hogy dicsőségének magasztalására legyünk, mint akik előre reménykedtünk Krisztusban.” Őbenne örökséget is kaptunk. Ahogy Péter mondta, a mi örökségünk romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan. Minden, amit e világban örökölhetünk, az romlandó, beszennyeződött, és végül az enyészeté lesz. De Krisztusban olyan örökséget kaptunk, mely örökre szól, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan.

13-14. vers: „Akiben ti is, miután hallottátok az igazság beszédét, üdvösségetek evangéliumát, akiben miután hittetek is, elpecsételtettetek az ígéretnek szent Szellemé által.” Krisztusban el lettünk pecsételve az ígéret Szent Szellemé által. A pecsét a biztonságot jelenti. Régen, amikor az ember rátette a pecsétjét valamire, azt jelentette, hogy az a dolog őhozzá tartozik, az övé. Mi Krisztusban el lettünk pecsételve az ígéret Szent Szellemé által. A Szent Szellem bennünk a biztosíték. Egyfelől azt mutatja, hogy Istenhez tartozunk, aki megvásárolt bennünket. Másfelől ez a biztosíték azt mondja, hogy ez csak az előleg, foglaló – azt mutatja, hogy meg fogjuk kapni a teljes örökségünket. Ezért mondja: „aki a mi örökségünknek foglalója (záloga) tulajdonául való kiváltásunkra, az ő dicsőségének dicséretére”. Ezek mind Krisztusban vannak.

2. fejezet,15; 13. vers: „A parancsolatok tételes törvényét hatálytalanította, azért, hogy a kettőt önmagában egy új emberré, mint békességszerzővé teremtse (...) Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közel kerültetek a Krisztus vére által.” Krisztusban lenni nagyon értékes és drága hely. Isten Krisztusba helyezett bennünket, és Krisztusban

mindezeket az áldásokat megkapjuk. Ez mind a miénk. Ez a mi helyzetünk, melyet Isten nekünk adott. Micsoda helyünk van!

KRISZTUSBAN MARADNI

Noé története azonban többről szól, mint arról, hogy mit jelent Krisztusban lenni. Noé története a Krisztusban való megmaradásról is beszél, mert Noé nem csak bement a bárkába, hanem ott is maradt, folyamatosan ott volt bent, ott nyugodott végig, amíg az ítélet időszaka tartott. Ezért ez a Krisztusban maradásról beszél. A „maradás” azt jelenti, hogy valahol folyamatosan ott lenni, ott maradni, nyugodni, szilárdan állni, lakozni. Azt jelenti, hogy Krisztust tesszük otthonunkká, Krisztusban lesz az otthonunk. Az ítélet egész időszaka alatt Noénak a bárka volt az otthona. Hát nem Krisztus a mi otthonunk? Egyfelől hamarosan ítélet jön erre a világra, másfelől viszont már eljött az ítélet. Az egész világ Isten haragja alatt van. De Istennek hála, az egész időszak alatt nekünk Krisztusban lehet az otthonunk. Ez az egyedüli védelem és az egyedüli válasz – Krisztusban maradni.

A Krisztusban maradás valójában parancs is. A János 15-ben az Úr azt mondja: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Én bennetek és ti Énbennem. Maradjatok Énbennem, és Én tibennetek maradok, és sok gyümölcsöt fogtok teremni.” „Krisztusban” – ezt végezte Isten értünk. Nekünk nem kell semmit tennünk azért, hogy Krisztusban legyünk. Ezt Isten végezte el. Krisztusba helyezett bennünket. Nekünk adta ezt a helyzetet, ezt a lehetőséget, de hogy meg is maradjunk Krisztusban, az a mi felelősségünk. Sőt, valójában ez Isten parancsa. Azt mondja: „Maradjatok Énbennem. Nektek, akik Énbennem vagytok, Bennem is kell maradnotok. Ti, akiket Isten Krisztusba helyezett, maradjatok Krisztusban! Ne jöjjetek ki! Maradjatok ott folyamatosan! Legyen Ő az otthonotok, és ha ezt teszitek, akkor sok gyümölcsöt fogtok teremni.”

Krisztusban lakoztok? Ha megmaradunk Őbenne, akkor felfedezzük és megtapasztaljuk mindazt a gazdagságot, ami Krisztusban van. Ha azonban nem maradunk meg Krisztusban, nem fogjuk sehogy sem megtudni, mennyire gazdag a mi Krisztusunk. Ma a gond nem Krisztussal van, hanem azzal, hogy Benne maradunk-e vagy sem. Ha egyedül Krisztusban lakozunk, mindent meg fogunk ott találni, amit megtapasztalhatunk és élvezhetünk.

A BENNÜNK LÉVŐ KENET

Egyszer megkérdeztem fiataloktól: „Hogyan maradhatunk Krisztusban?” A fiatalok pedig különféle válaszokat adtak. Volt, aki azt mondta, hogy a Krisztusban maradáshoz több imádságra van szükség az Úr előtt. Volt, aki szerint többet kellene olvasni a Bibliát. Tulajdonképpen igazuk van. De, hogy az egészet egyszerűbbé tegyük, van egy igever, mely nagyon drága nekem, és amelyik igazából fölfedi a Krisztusban maradás titkát. 1János 2,27: „De az a kenet, amelyet tőle kaptatok, bennetek marad, ezért nincs szükségetek arra, hogy bárki tanítson titeket, hanem az ő kenete megtanít titeket mindenre, és az igaz, nem pedig hazugság. Ahogyan megtanított titeket, úgy maradjatok meg őbenne.”

„Maradjatok meg Őbenne.” Hogyan? Ahogyan a kenet megtanít. Istennek hála ezért! János apostol azt mondja a hívőknek: „a kenet bennetek van”. A kenet, melyet kaptatok, bennetek lakozik. Miért van az, hogy az a szó, hogy „kenet”, szófaját tekintve igenév? Tudjuk, hogy itt a

Szent Szellemről van szó, de ahelyett, hogy a „Szent Szellem” kifejezést használná, a „kenet” szót használja, amely egy igenév – mert itt cselekvés történik. Más szóval, itt cselekvés, működés közben látjuk a Szent Szellemet: a kenet bennünk marad, bennünk lakozik. Nem tudjátok, hogy azon a napon, amikor hittetek az Úr Jézusban, még valami történt? Azon a napon, amikor hittetek az Úr Jézusban, Isten Szent Szelleme bejött a ti új szellemetekbe, és lakozást vett ott, otthont készített magának. Nem tudjátok, hogy a Szent Szellem azért jött az életetekbe, hogy ott lakjon, ott éljen, ott maradjon, és folyamatosan ott lakozzon bennetek?

Az ószövetségi időkben, az 51. Zsoltárban Dávid azt mondja: „Szent Szellemed ne vedd el tőlem”. Néha hallunk keresztényeket így imádkozni, „ne vedd el tőlem a te Szent Szellemedet!”. Ne feledjük, hogy a régi szövetség alatt ilyen megtörténhetett, de az új szövetség értelmében ez nem lehetséges. Az új szövetség alatt a Szent Szellem bejött az életünkbe, hogy ott lakozást vegyen bennünk. Meg tudjuk szomorítani Őt; ki tudjuk oltani, de kiűzni nem tudjuk. Istennek hála ezért! A Szent Szellem azért jött, hogy maradjon. Bennünk lakozik. Otthonává tesz bennünket. De néha rendetlenné tesszük az otthonunkat; beszenyezzük ezt az otthont. Ettől Ő rosszul érzi magát, ez igaz, de nem fog elhagyni bennünket. Istennek hála! Ő bennünk marad. Soha nem fog elmenni tőlünk, soha nem fog elhagyni bennünket. Ő mindig ott van, és ő olyan gondos tanító. Ott van bennünk, és tanít bennünket minden dologban, éjjel és nappal, kis és nagy dolgokban – mindenben. Ő a felelős a szellemi jólétünkért. És amit megtanít nekünk, az igaz és nem hazugság.

Néha harc dúl bennünk. A Szent Szellem, a kenet tanít bennünket, de a mi eltorzult gondolkodásunk, a mi úgynevezett racionális gondolkodásunk másik elmélettel próbál előállni. Vitatkozni kezdenek egymással, és tudjuk, hogy kinek van igaza. Bármilyen, amit Ő tanít, az igaz és nem hazugság. És azt mondja: „és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok őbenne”.

Ha hallgatunk a bennünk lévő kenetre és engedelmeskedünk neki, akkor megmaradunk Benne! Akkor Őbenne lesz az otthonunk. Nagyon egyszerű. Isten mindenről gondoskodott a számunkra. Pontosán ezért adta nekünk a Szent Szellemet, hogy megmaradhassunk Krisztusban! Hogy Őbenne lakozhassunk. Ó, mennyire meg kell becsülnünk a Szent Szellemet! Mennyire oda kell Rá figyelni, és engedelmeskedni Neki! Ha ezt tesszük, akkor Krisztusban fogunk maradni.

GYÜMÖLCSTERMÉS

Miért van az, hogy nem maradunk meg Krisztusban? Azért, mert a hústest nagyon kényelmetlenül érzi magát Krisztusban, ezért ki akarunk jönni. Ezért van szükségünk arra, hogy a kereszt munkálkodjon az életünkben. Maradjunk Őbenne! Ha Őbenne maradunk, és Ő mibennünk, akkor sok gyümölcsöt termünk.

Gondoljátok, hogy Noé és a családja végig csak evett, ivott és aludt a bárkában töltött egy év és tíz nap során? Az nagyon unalmas lett volna. Nem. Az egy év és tíz nap alatt Noé és három fia, valamint feleségeik nem csak meg lettek őrizve az ítélettől, de élvezhették is az életet a bárkában. A bárkában nem volt sötét, mert felül ablak volt. Egyes verziók szerint ablak, mások szerint világosság volt. Ezt a szót huszonnégyszer használja az Ószövetség, és az összes többi előfordulási helyén déli verőfényt jelent. Egyedül itt fordítják ablaknak. Más szóval, olyan

világosság volt bent, mint délben, fényes nappal. Noé és családja Isten világosságában járt. Nem volt sötét odabent, világosságban voltak. Sőt, tennivalójuk is volt ezalatt az egy év, tíz nap alatt. Etetniük kellett az összes állatot – ez sok elfoglaltság. Isten sohasem akarja, hogy ellustuljunk. Jót tesz nekünk a munka. A munka azonban számukra nem munka volt, hanem élvezet. Isten dicsőségére végezték! Istennel való együttműködés volt ez, hogy megőrizték az állatokat. Gyümölcstermés volt.

A Krisztusban maradás nem valami misztikus fogalom, mintha az ember, aki Krisztusban lakozó életet próbál élni, az valamiféle szuperszellemi, tétlen, passzív remete lenne. Egyáltalán nem! Ha Krisztusban maradunk, az gyümölcstermészeléssel fog járni.

Gyakran nagyon aktívak vagyunk, de a tevékenységeink lehet, hogy csak holt cselekedetek, mert minél tevékenyebbek vagyunk, annál holtabbá válunk. Ha azonban Őbenne maradunk, akkor bármit is teszünk, az olyan, mint amikor a gyümölcs terem – annyira áldott. Gyümölcsöt termünk Isten dicsőségére.

Amikor az özönvíz véget ért, Noé és családja új földet örökölt; Noé a hitből való igazságosság örökösévé lett. Egy napon vége lesz az ítéletnek. A régi teremtés elmúlik, és azok, akik Krisztusban lakoznak, örökösök és társörökösök lesznek Krisztussal. Együtt fognak uralkodni Krisztussal az új teremtés fölött. Ez az ígéret.

Végül, vannak olyanok, akik szerint Noé azoknak a keresztényeknek az előképe, akik megtartatnak a nagy nyomorúság alatt. A Máté 24 szerint, „ahogyan Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is. Amelyik napon Noé bement a bárkába, eljött az özönvíz”. Ezért vannak, akik ezt a nagy nyomorúság alatt megőrzött keresztények előképének tartják. Sőt, Lótot pedig a nyomorúságból kijövő keresztények előképének. Szerintem ez nagyon hibás hasonítás.

Az a személyes véleményem, hogy Noé bemenetele a bárkába az elragadtatás előképe, mert a bárka Krisztust képviseli. Ha Krisztusban vagyunk, akkor ki fogunk menekedni, és örökölni fogjuk az új földet. Valójában ez ugyanaz a történet – Énók felvitetése, Noé bemenetele a bárkába. Ha Istennel járunk, ha Krisztusban maradunk, akkor ki fogunk menekedni az ítélettől, azoktól a dolgoktól, melyek el fognak jönni erre a földre, ahogyan a Lukács 21 mondja: „hogyan megállhatatok az Emberfia előtt”. Az Úr segítsen így bennünket!

5. ÁBRAHÁM OLTÁRAI

1Mózes 12, 13 és 22

Mózes első könyve, a Teremtés, csupa életrajzot tartalmaz. Isten nyolc személy életén keresztül mutatja meg nekünk az emberrel kapcsolatos akaratát; hogy mennyire érdekli Őt az ember; hogy milyen munkát végez Isten az emberben; és végül, hogy milyen dicsőséget fog nyerni Isten az ember révén.

Az első emberben, Ádámban, az élet fáját látjuk. Istennek az a szándéka, hogy az emberben ott legyen az Ő élete – az élet fája –, hogy az ember egyesülhessen Istennel és egy legyen Vele. Sajnos, az ember a jó és a rossz tudásának a fáját választotta; kinyilvánítva ezzel az Istentől való függetlenségét. Az ember a saját lelkét akarta minél inkább kifejleszteni, a saját hatalmát, erejét. A maga istene akart lenni, ennek következménye pedig halál.

Ábelben látjuk az áldozatot. A bárány vére által tudunk visszatérni Istenhez. Istenhez az út az áldozaton keresztül vezet, aki a mi Urunk, Jézus.

Miután visszatértünk Istenhez, utána Istennel kell járnunk, és ezt látjuk Énókban. Énók Istennel járt, és nekünk is ezt kell tennünk. Énók Istennel való járásának az lett a következménye, hogy Isten felvette őt Magához. És ha mi is Istennel járunk, nekünk is meglesz a lehetőségünk arra, hogy felragadtassunk a mennybe anélkül, hogy át kellene mennünk a halálon – hiszen tudjuk, hogy az Ő eljövetele nagyon közel van.

Az Istennel való járás titka az, ha Krisztusban maradunk, és Noé bárkája erről beszél. Noé egy évre és tíz napra lett bezárva a bárkába, az özönvíz teljes idejére. Amikor kijött a bárkából, új földet örökölt. Az Ige arra buzdít bennünket, hogy maradjunk Krisztusban; és ha Őbenne maradunk, új mennyet és új földet öröklünk.

Az ötödik személy Ábrahám. Isten Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ábrahám a hit atyja. Élete során egyik oltárt építette a másik után; nem csak egy oltárt, hanem négyet, mert Ábrahám életének szimbóluma az oltár. Senki nem építene oltárt saját magának. Építhetünk magunknak házat, de amikor oltárt építünk, azt Istennek szánjuk. Más szóval, az oltár a vallásos életünket szimbolizálja, vagy, pontosabban fogalmazva, a szellemi életünket. Oltár nélkül nincs szellemi élet. Az ószövetségi oltár nem más, mint az újszövetségi kereszt, mert a Héberék 13,10 azt mondja, „oltárunk van”. A szövegkörnyezetből kiderül, hogy a keresztől beszél. Nekünk nem csak az Úr Jézus keresztjébe vetett alapvető, objektív hitre van szükségünk, hanem a bennünk munkálkodó kereszt folyamatos, szubjektív tapasztalatával is rendelkezniünk kell. Tudjuk, hogy a mi Urunk, Jézus keresztjében való hit és ismeret alapvető, hiszen, ha nem értjük, miről szól, és nincs hitünk az Úr Jézus keresztjében, akkor üdvösségünk sincs. Akkor nincs életünk; nincs megbocsátás; nincs megváltás. Az Úr Jézus keresztje ad nekünk üdvösséget (megmenekülést). Ismernünk kell a mi Urunk, Jézus keresztjét; azt, hogy az Úr Jézus a mi bűneinket hordozta testében a kereszten; hogy mi magunk is megfeszítettünk Vele együtt a kereszten – mivel ott voltunk Őbenne; hogy az ellenség, a Sátán és a sötétség minden erői teljes vereséget szenvedtek, hogy foglyul lettek ejtve a

kereszt győzelme által. Ismernünk kell Krisztus elvégzett munkájának minden egyes részletét a kereszten, mert ez adja a hitünk alapját, és ez ad megmenekülést (üdvösséget) is.

Ismernünk kell a kereszt összes objektív jelentését. De továbbmenve, be kell fogadnunk a keresztet a lényünk legmélyébe, és hagyni, hogy ott munkálkodjon, hogy számúzzön mindent, ami a hústestből, a régi teremtésből, az énünkből való; és behozza mindazt, ami az új teremtésből, Krisztusból való, hogy átváltozhassunk, átformálódhassunk Isten Fia képének hasonlatosságára. A kereszt tehát teljes mértékben alapvető a szellemi életünk számára. Ha nincs kereszt, nincs Krisztus sem. Ha nincs kereszt, nincs keresztény sem. Ez ennyire fontos! Nem tudjuk a keresztet Krisztustól elválasztani; és ugyanúgy, nem lehet a keresztet a keresztényektől sem elválasztani.

Ábrahám szülőföldje a káldeai Ur volt, és ahogyan a Csel 7-ben olvassuk, „Isten dicsősége megjelent Ábrahámnak Ur városában, a káldeusok földjén”. A hagyomány szerint Ábrahám atyja, Táré bálványkészítő volt, régészeti ásatásokból pedig kiderül, hogy Ur városa tele volt bálványokkal. Akkorra már az egész világ elhagyta Istent, és mindenki bálványimádó lett. Ábrahám apja pedig bálványszobrokat készített. Csodálatos azonban, hogy egy bálványokkal teli városból, sőt, egy bálványkészítő családjából Isten kihívta Ábrahámot! Megjelent Ábrahámnak Isten dicsősége, és Isten kihívta őt.

Egy történet szerint Ábrahám az igazságot kereste, és sokat gondolkodott ezeken a bálványokon. Egy napon, amikor apja útra kelt, ráhagyta a fiára, Ábrahámról, hogy viseljen gondot az általa készített bálványszobrokra. De miután apja elment, Ábrahám fogta, és az egyik figurának a karját, a másiknak a lábát szedte le, és törte össze apró darabokra. Nagy rendetlenséget csinált belőlük. Amikor apja hazatért, és látta a bálványokat a földön, egymás hegyén-hátán, megcsonkítva heverni, nagyon megharagudott a fiára. Azt mondta neki: „Miért nem vigyáztál a bálványaimra?”

Ábrahám így felelt: „Miután kiléptél a házból, ezek a bálványok itt összeverekedtek, és ez lett az eredménye annak, hogy így egymásnak estek.”

„De hát ez lehetetlen; ezek a bálványok nem tudnak verekedni!” – kiáltotta az apja.

Mire Ábrahám megkérdezte: „Akkor miért imádjuk őket?”

(Ez egy régi, zsidó történet, nincs benne a Bibliában.)

Itt látunk tehát egy embert, akit Isten teljesen megszabadított a bálványimádásból. Isten dicsősége megjelent neki; elhívta, hogy hagyja el földjét, rokonait, és induljon el arra a helyre, melyet Isten mutat neki. Így kezdődik Ábrahám története. Sajnos azonban Ábrahám (hús)testtel és vérrel tanácskozott, minek következtében ahelyett, hogy elhagyta volna földjét és nemzetségét, Táré, az apa fogta Ábrahámot, és unokaöccsét, Lótót, és együtt indultak el a káldeai Urból Kánaán földje felé.

Nyilván az történt, hogy miután Ábrahám meghallotta a hívást, megbeszélte ezt az apjával. Amikor Táré, az apa látta, hogy fia nagyon eltökélte magát az indulásra, magához ragadta a kezdeményezést, és ő vitte ki Ábrahámot – aki ahelyett, hogy végig az Urat követte volna, megállt félúton Háránban (lásd: 1Mózes 11). És ha megnézzük a térképet, látjuk, hogy Hárán

tényleg éppen félúton helyezkedik el Ur és Kánaán között. Ábrahám csak félig engedelmeskedett Istennek. Nem tudjuk, hogy meddig időztek Háránban. Csak miután Isten magához vette Tárét, Ábrahám atyját, jelent meg Isten Ábrahámnak, és mondta neki, hogy hagyja el földjét, rokonságát és atyjának házát, hogy eljusson az Isten által kiválasztott helyre. Az 1Mózes 12-ben Ábrahám fogja feleségét, unokaöccsét, Lótot, minden tulajdonát, mely Háránban gyűlt össze, valamint a szolgálkat, és elindulnak Kánaánba.

A KIJELENTÉS ÉS ELKÜLÖNÜLÉS OLTÁRA

Amikor megérkeztek Kánaán földjére, Sikem vidékére, Móré tölgyesének közelébe, Isten megjelent Ábrahámnak, és azt mondta: „Neked és a te magodnak adom ezt a földet.” Ábrahám ezért megépítette az első oltárt. Isten megjelent Ábrahámnak, amikor a káldeai Urban volt, de Ábrahám ott nem épített oltárt. Kiment Urból Háránba, éveken keresztül ott lakott, de ott sem épített oltárt. Csak, amikor megérkezett Kánaánba, és Isten újra megjelent, és azt mondta neki, hogy „ezt a földet a te magodnak adom”, akkor épített Ábrahám oltárt.

Oltárt nem lehet bármikor, bárhol építeni. Szellemileg szólva, megvan az ideje és helye az oltár építésének. Nem csak az Úr megjelenésére van szükség, hanem az Úrnak való engedelmessegre is. Ezt az oltárt, melyet Ábrahám épített, a kijelentés oltárának nevezhetjük, mert Isten dicsősége megjelent neki. A kijelentés a keresztény élet alapja. Ha nincs kijelentés, nem is kezdődik el semmi. De, amikor Isten megjelenik, akkor ott elkezdődik valami.

Bár Isten megjelent Ábrahámnak, amikor az a káldeai Urban volt, mégsem épülhetett oltár, mert azután, hogy Isten kijelentést ad, engedelmeskedni kell Istennek. Háránban Ábrahám csak félig engedelmeskedett; ezért nem tudott oltárt építeni, mert nem volt tanúbizonyság – egészen addig, míg meg nem érkezett Kánaánba, a Sikem nevű helyre. A „sikem” a héberben vállat jelent, azaz felelősséget. „Móré” tanítót jelent. Más szóval, miután Isten kijelentette Magát nekünk, a vállunkat Isten parancsa alá kell helyeznünk, felelősnek kell lennünk, felelnünk Istennek, és megtanulnunk azt, amit Isten meg akar tanítani nekünk. Ameddig ez nincs meg, nem lehet oltárt építeni.

Kijelentette Magát Isten nekünk? Istennek hála, kijelentette Fiát bennünk! Ez jelzi keresztény életünk kezdetét. Amikor azonban Isten kijelenti Magát nekünk, mindig lesz egy hívás is. A hívás pedig így szól: „Jöjj ki!” és „menj be!”. Arra vagyunk hívva, hogy kijöjjünk a világból, és bemenjünk Kánaánba, ami Krisztust jelenti. Azaz, amikor Isten valakinek megjelenik, mindig ott lesz az elkülönülésre való hívás is. Isten megjelent Ábrahámnak, és hívta, hogy különítse el magát korábbi lakhelyétől, sőt, még korábbi rokonságától is, hogy teljesen Istené lehessen. Amíg ez az elkülönülés be nem fejeződött, nem lehetett az oltárt megépíteni. Szellemi dolgokban pedig ez mindannyiunkra igaz.

Istennek hála, Ő kijelentette Fiát bennünk, de a kijelentéssel együtt jön a hívás is. Isten arra hív, hogy különüljünk el a világtól, hogy teljes mértékben Krisztushoz tartozhassunk. Nem a magunkéi vagyunk, mi az Övéi vagyunk. Árat fizetett értünk, ezért el kell különülnünk a világtól!

Isten népe közül ma sokan, akik részesültek az Isten Fiának, Jézus Krisztusnak kijelentésében, nem követik Őt az elkülönülés útján. Isten népe közül ma hányan vannak úgy, hogy

megmenekültek, de mégsem választották magukat teljesen külön a világtól! Valószínűleg kijöttek a káldeai Urból, de megálltak Háránban, félúton – ahelyett, hogy teljesen végig mennének az Úrral. Emiatt pedig azt találjuk, hogy a Krisztussal való életük nem teljes. Egyik lábukkal a világban, másik lábukkal Krisztusban vannak. Sajnos úgy tűnik, hogy sok kereszténynek ilyen az élete.

Neki kell vetnünk a vállunkat Isten hívásának! Meg kell tanulnunk a leckét, és csak ekkor fog a kereszt elkezdni megjelenni az életünkben. Ott van a kereszt jele az életünkben? Elkülönültünk a világtól? Teljes mértékben Krisztushoz tartozunk? Ez a mi tanúbizonyosságunk? Ez tehát az első oltár – a kijelentés és az elkülönülés oltára.

A KÖZÖSSÉG VAGY MEGVALLÁS OLTÁRA

Móré síksága után Ábrahám dél felé indult, a hegyek felé. Útközben sátrát két helység közt ütötte föl – Bétel volt nyugatra, Aj pedig keletre. Miután sátrát vert e két hely között, háttal Ajnak és arccal Bétel felé, a Biblia azt mondja, hogy egy újabb oltárt épített, és segítségül hívta az Úr nevét. Ez a második oltár, melyet Ábrahám épített, és ezt a közösség vagy a megvallás oltárának nevezhetjük.

A keresztény élet sosem stagnál. Igaz, hogy miután megtettünk egy bizonyos útszakaszt, megpihenhetünk egy időre, hogy megszilárdulhasson bennünk az, amit az Úr éppen megmutatott nekünk, de azt találjuk, hogy hamarosan újra tovább indulunk. Keresztény életünk folyamatos előre haladásból áll. A síkság felől megyünk a hegyek felé. Egyre emelkedünk feljebb, feljebb és még feljebb. Folyamatos, előrefele és felfele tartó mozgásról van szó. Ilyen a keresztény élet.

Miután teljesen elszakítottuk magunkat a világtól, és teljes mértékben átadtuk magunkat Krisztusnak, eljutunk egy helyre Aj és Bétel között. Ez az a hely, ahol felállítjuk a sátrunkat, és itt épül meg a második oltár. Más szóval, a kereszt második szakasza kezd felépülni az életünkben.

„Aj” eredeti nyelven azt jelenti: „romhalmaz”, „Bétel” pedig ezt: „Isten háza”. Micsoda ellentét! Egyfelől romhalmazt látunk – ez a régi teremtésről beszél, a hústestről; az egész csak romhalmaz. Ez az énünket jelenti; azaz, hogy az énünkben semmi jó nem lakozik. Nem más, mint puszta omladékhalom. Mi vajon romba lettünk döntve? Igen, a bűn romba döntött bennünket.

Másfelől, Isten háza az új teremtésről beszél. Arról beszél, ami újjá lett teremtve Krisztus Jézusban. Arról a szellemi házról beszél, melyben Isten lakozik. Ahogy tehát haladunk előre az Úrral, ahogy közösségben, bizalmas közelségben vagyunk Vele, egyszer csak eljutunk arra a helyre, ahol elkezdjük látni a szellem és a lélek szétválasztását. Elkezdjük meglátni, hogy ami az énünkből, a régi teremtésből való, nem más, mint romhalmaz. És ezt a hátunk mögött hagyjuk. Arccal arrafelé nézünk, ami újjá lett teremtve Krisztus Jézusban: az Isten háza, Bétel felé. Ezen a helyen állítjuk föl sátrunkat. Itt időzünk. A romokból Isten az Ő gyönyörű házát építi.

Izrael gyermekeit később Ajnál nagy csapás érte, mert egyikük, Ákán megkívánt egy gyönyörű babilóniai ruhát, kétszáz sekel ezüstöt és tíz sekel aranyat. Ezeket magához vette, és a sátrába

rejtette. Bűne miatt Izrael egész serege vereséget szenvedett, míg ezzel a bűnnel le nem számoltak. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy Ákán azért szerette volna azt a csodaszép öltözetet, azért szerette volna az ezüstöt és aranyat, mert a saját házát akarta építeni. Ennek a próbálkozásnak az eredménye pedig az lett, hogy a saját háza romhalmazzá vált.

Milyen gyakran próbáljuk szépíteni a hústestünket! Megpróbáljuk felépíteni a régi énünket, az eredmény pedig romhalmaz. Isten azt akarja, hogy meglássuk, a régi teremtésnek vége lett a kereszten! Most minden új; most minden teljesen Istenből való; most minden új Krisztus Jézusban. És csak ekkor történik, hogy Isten házát épülni látjuk. A keresztyén egy kicsit mélyebben munkálkodik. Nem csak a világtól történik elkülönülés, hanem a régi teremtéstől, a lelkitől, a hústesttől, hogy Isten felépíthesse bennünket Isten házába.

Ábrahám épített egy oltárt, és segítségül kezdte hívni az Úr nevét. Ez mit jelent? Amikor az Úr nevét segítségül hívjuk, azt jelenti, hogy rájövünk, mennyire képtelenek vagyunk magunkon segíteni; ezért Őt kell kérnünk. Teljes mértékben rá kell bízunk magunkat. Ha tudunk magunkon segíteni, nem fogjuk segítségül hívni az Úr nevét. Elkezdünk tehát ráébredni, mennyire tehetetlenek vagyunk. Segítségül kell hívunk az Ő nevét, és hagyunk, hogy Ő megtegyen, elvégezzen mindent, ami ahhoz kell, hogy megszabadítson bennünket az éntől, a régi hústesttől, hogy az új teremtés jóságában élhessünk, és felépülhessünk együtt az Úr házába. Ez a második oltár.

Ennek a mi életünkben is meg kell látszódnia. Úgy munkálkodik a keresztyén az életünkben, hogy kezdi szétválasztani a lelket és a szellemet, hogy megmutassa, minden, ami belőlünk való, nem más, mint romhalmaz, semmi valójában? Látjátok-e, hogy minden reménységetek Krisztusban van, és minden, ami Krisztusból való, az Isten csodálatosan szép házába lesz beépítve? Ez ugyanúgy a szoros közösség, mint a megvallás oltára is.

Amikor Isten próbára tette Ábrahámot éhínség által, Ábrahám elbukott. Lement Egyiptomba, és ott nem volt semmilyen oltár. Anyagilag meg lett áldva, mert a fáraó számos szolgát és szarvasmarhát adott neki, viszont elvette tőle a feleségét. Ott nem volt oltár. Amikor azonban visszatért Kánaán földjére, Isten kegyelméből visszatért arra a helyre, ahol azt az oltárt megépítette Aj és Bétel között. Vissza kell térnünk az Istennel való közösség és megvallás helyére.

Miután Ábrahám és Lót visszatért Egyiptomból, javaik igen megsokasodtak. Ábrahámnak sok marhája, sok juha volt, ahogyan Lótnak is. Vita támadt pásztoraik között a legelőterületekért. Anyagi javaik bősége miatt a két testvér nem tudott egymás mellett békében megmaradni. Nem különös ez? Ábrahám azt mondta Lótnak: „Hiszen mi testvérek vagyunk, és amikor pásztoraink a kánaániták előtt veszekednek egymással, az nem jó bizonyág!” Végül Ábrahám így szólt: „Eljött a nap, amikor el kell válnunk egymástól. Előtted az ország, válassz! Ha kelet felé indulsz, én nyugatnak megyek, ha dél felé mész, én északnak. Te választasz.”

Isten az országot Ábrahámnak adta, nem Lótnak. Lót csak ment nagybátyja, Ábrahám után. A szokások szerint bizonyos, hogy a fiatalabbnak kellene teret engednie az idősebbnek, tisztelve az idősebbet. Igaz, ugyan, hogy Ábrahám kegyelmesen azt mondta Lótnak, hogy ő válasszon először, Lótnak mégis azt kellett volna válaszolnia: „Nem, nem, hiszen te a nagybátyám vagy; te válassz először, és ami marad, az lesz az enyém”. Ez lett volna a helyes eljárás. De Lót,

kijelentés nélkül, látás nélkül, és mert Isten nem adott neki semmit, azt gondolta, itt a lehetőség megragadni a legjobbat. Körülnézett hát, és látta Sodomát és Gomorrát, azt a helyet, ahol ma a Holt-tenger van. Olyan termékeny volt, mint Egyiptom, mint a Nílus-mente, ahonnan éppen visszaérkeztek. Ezért, amikor meglátta ezt a helyet, kiválasztotta magának. Az ország legjavát választotta.

Miután Lót elment, Isten megjelent Ábrahámnak, és azt mondta: „Ábrahám, emeld fel szemeidet! Nézz északra, délre, keletre és nyugatra, és amit csak láatsz, azt mind neked adom.” Azaz, Lót magának választotta ki a maga földjét, de Isten azt mondta Ábrahámnak: „Amit csak láatsz, az mind a tiéd” – mert Ábrahám látta ezt a vidéket is. Isten azt mondta: „Az egész a tiéd. Kelj fel, és járd be a földet, mert én azt neked ígértem.”

A TANÚBIZONYSÁG OLTÁRA

Ábrahám ismét elindult, és elérkezett a Hebron nevű helyre, Mamré tölgyeséhez. Itt egy harmadik oltárt épített. Ezt az oltárt a tanúbizonyság oltárának hívjuk, mert az imént említett esemény során Ábrahám még arra is képes volt, hogy a jogairól lemondjon. Nagyon nehéz dolog valakinek a jogairól lemondani. Amikor le tudunk mondani a jogainkról, akkor valójában saját magunkról mondunk le. Gyakran mondjuk: „Jogom van hozzá!” Ha valaki le tud mondani a jogairól, azt jelenti, hogy valójában saját magáról mond le.

Abban, hogy hagyta Lótot elsőként választani, bár a jog Ábrahámot illette volna meg, az vált nyilvánvalóvá, hogy Ábrahám képes volt teljes mértékben feladni saját magát. Nem próbált semmit megragadni saját magának, hanem kész volt feladni még a jogait is. Ezáltal pedig sokkal bővítködőbb életbe léphetett be. Az életünket nem a nyereséggel mérjük, hanem a veszteséggel. Azért, mert Ábrahám kész volt feladni jogait, Isten sokkal többet adott neki. Teljes mértékben képes volt saját magát föladni, ezért beléphetett az Istenben lakozó életbe.

„Mamré” azt jelenti, „szilárdság” vagy „életerő”. Azaz, Ábrahám élete teljesen megszilárdult Istenben, és ebből fakadóan telve volt erővel. Honnan tudjuk? Közvetlenül ezután háború lett négy király és öt másik király között. A négy király Kedorláómer vezetésével legyőzte az öt királyt, és zsákmányul ejtette az egész népet – férfiakat, asszonyokat, gyermekeket – és Sodoma és Gomorra összes javait. Lót bent volt a városban, ezért Lótot és családját, valamint az ő jószágait is elvitték. Amikor Ábrahám meghallotta, mi történt, nem azt mondta: „Isten igazságot szolgáltatott nekem”. Egyáltalán nem mondott ilyet. Amikor Ábrahám értesült, hogy unokaöccsét, Lótot fogságba ejtették, összegyűjtötte azt a háromszáztizennyolc fiatalembert, akik az ő házában születtek, és akiket ő maga képzett ki, és egész éjszaka mentek, míg utol nem érték a négy királyt. Ezzel a maroknyi emberrel Ábrahám legyőzte a négy királyt, és kiszabadította Lótot és a többieket. Micsoda erő volt vele! Micsoda tanúbizonyság!

Ezután a nagyszerű győzelem után azt mondta Sodoma királya: „Nekem csak a népet add, a jószágot, a gazdagságot mindet tartsd meg magadnak.” Ábrahám azonban ezt felelte: „Nem, nem akarom, hogy bárki azt mondhassa, Sodoma királya gazdagította meg Ábrahámot”. Mindent visszautasított, mert a mennyek és a föld Istene volt az ő Istene. Micsoda bizonyosság! Micsoda tanúságtétel! Micsoda erő!

Ezt jelenti, hogy Jézus halálra adását (meghalását) hordozzuk magunkban, azért, hogy Jézus élete láthatóvá váljon bennünk és másokban is (lásd 2Korinthus 4). Hogyan szolgálhatunk az étellel másoknak? Hol van az erő? Az erő akkor jön, amikor készek vagyunk lemondani az életünkről, amikor készek vagyunk a testünkben hordozni Jézus meghalását. Gondoljatok Jézus halálára! Az Úr Jézusnak minden joga megvolt. Istennel egyenlő, Isten, de ezt nem tekintette zsákmánynak, hanem megüresítette magát, lemondott azokról a jogairól, melyek Istenként megillették – az imádról, tisztességről, dicsőségről, fenségről, erőről. Mindezekről lemondott, hogy emberré legyen. Még emberként is voltak jogai, de ezeket a jogokat is feladta. Engedelmes volt a halálig, egészen a kereszthalálig. Isten felmagasztalta Őt, és olyan nevet adott Neki, mely minden név felett való; hogy erre a névre minden térd meghajoljon, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr.

Itt kezdődik az erő! Itt kezdődik a tanúságtétel! Itt kezdődik a szolgálat – csakis akkor, amikor készek vagyunk teljes mértékben lemondani önmagunkról, még az életünkről is. Amikor elkezdünk megszilárdulni Őbenne, Őbenne maradva, akkor leszünk képesek a szolgálatra. A gyengeségből származik az erő. Ez a harmadik oltár, a keresztség munkájának harmadik szakasza az életünkben.

AZ IMÁDAT OLTÁRA

Ábrahámnak százéves korában fia született, Izsák. Egy napon azonban Isten azt mondta Ábrahámnak: „Add a te fiadat, az egyszülöttedet, szeretett fiadat, Izsákot Nekem égő áldozatul!”. Isten próbára tette Ábrahámot. Ábrahám korán fölkel, nem tanácskozott hústesttel és vérrel, hanem fogta a fiát, és három napig mentek, míg a Mórija nevű helyre nem értek, oda, ahol Isten akarata szerint föl kellett áldoznia fiát, Izsákot. Amikor megérkeztek Mórija területére, azt mondta szolgálóinak: „Maradjatok itt, én és a fiú felmegyünk a hegyre Istent imádni, utána visszajövünk”.

Elindultak felfelé a hegyre, és Izsák megkérdezte: „Apám, nálad a kés, a fa, de hol van az áldozati bárány?” Ábrahám így felelt: „Isten majd gondoskodik róla.”

Miután fölérték Mórija hegyére, Ábrahám megépítette az utolsó oltárt. Megkötözte fiát, és föltette az oltárra. Isten pedig szólt: „Elég! Tudom, hogy félsz Engem, és nem tartasz vissza Tőlem semmit.” És Isten gondoskodott róla, hogy legyen ott egy áldozatnak való bárány. Isten megesküdt saját Magára, és így szólt: „Megáldalak téged, és a te magodban áldott lesz minden nemzet.” Ez az utolsó oltár, melyet Ábrahám épített, és az imádat oltárának nevezzük.

Mit jelent az imádat? Az imádat azt jelenti, hogy meglátjuk Isten méltó voltát. Mennyit ér nekünk Isten? Isten annyira értékes volt Ábrahámnak, hogy kész volt Neki adni egyszülött fiát is. Még a fiát sem tartotta vissza Istentől, mert azt mondta, Isten ennyire értékes, ennyire méltó. Istennek adta az első helyet, és ezt jelenti az imádat.

Mórija azt jelenti: „Az Úr látott engem”. Nem számít, hogy látunk-e vagy sem. Az a fontos, hogy Isten lásson bennünket. Mit lát Isten bennünk? Látja bennünk azt, hogy mennyire méltónak tartjuk Őt, hogy még a legdrágábbat sem sajnáljuk Tőle? Ábrahám minden reménysége Izsákban volt. Minden ígéret, melyet Isten Ábrahámnak tett, Izsákban összpontosult. Ha Izsáknak vége, mindennek vége – de Ábrahámnak hite volt. Hitte, hogy

Isten föltámaszthatja Izsákot. Ezért van a Róma 4-ben, hogy Ábrahám hite nem csak azt jelentette, hogy hitt abban, hogy Isten a semmiből teremt mindent, hanem abban is hitt, hogy Isten olyan Isten, aki feltámasztja a holtakat. Ábrahámnak megvolt a hite.

Ezt jelenti az imádat. Az imádat azt jelenti, hogy látjuk, Isten méltó. Az imádat azt jelenti, hogy nem tartunk vissza semmit, hanem hagyjuk, hogy Isten Isten legyen. Az imádat nem csak szavakat jelent; hanem magát az imádást. Az imádat a mi életünk. Az életünknek olyannak kell lennie, hogy Istent olyannak láthassuk, amilyen. Ó annyira méltó! Ismaelt feláldozni nehéz volt, de Izsákot feláldozni lehetetlen! Feláldozni azt, ami a természetihez tartozik, nem könnyű, de azt feláldozni, ami Istentől jön, az szinte lehetetlen. Bármit is adott nekünk Isten, legyen az akár szellemi ajándék, vagy kegyelem, ha egy napon Isten azt mondja, „add vissza ezt Nekem!”, akkor vitába szállnánk Vele? Azt mondanánk, „Hiszen Te adtad nekem!”, vagy készek vagyunk elengedni még a szellemi ajándékokat is, még mindazt a kegyelmet és a kegyelem megnyilvánulásait is, melyeket Isten nekünk adott? Ha Isten, úgymond, le akarna mezíteleníteni teljesen, készek vagyunk, hogy engedjük Neki? Ezt jelenti az imádat. Ezt jelenti a kereszt.

A keresztnek mélyen kell munkálkodnia az életünkben. Nem csak a világtól való elkülönülésről van szó, nem csak a régi teremtéstől, a hústestünktől való különválásról; nem csak a saját magunk, a jogaink megtagadásáról, hanem arról, hogy még azokat a szellemi ajándékokat is el tudjuk engedni, melyeket Isten adott nekünk, hogy Isten, az adományozó legyen a minden. Hagyjuk a keresztet így munkálkodni? Ha igen, ott imádat van. Tudjuk, hogy a templomot Mórija hegyére építették. Ezt a helyet választotta Isten a templom felépítésére. Csak az imádat helyén épülhet föl Isten háza.

Ábrahám életében azt találjuk, hogy egyik oltárt építette a másik után, és minden egyes oltár előrehaladást jelentett. Egyre magasabbra és magasabbra jutott. Ugyanígy, a keresztnek is folyamatosan látszódnia kell az életünkben. A kijelentés keresztjével kezdődik, folytatódik az Istennel való közösséggel és megvallással, tovább a tanúbizonyságra és az imádatra. Az egész életünk során ott kell lennie a keresztnek. A galáciai hívők baja az volt, hogy meg akarták úszni a keresztet. Félték a botránytól, a kereszt botrányától. Pál ezért így fejezte be nekik írt levelét: „Látjátok, én az Úr Jézus Krisztus bélyegeit hordozom a testemen.” Más szóval, Pál életében látható volt a kereszt. Mennyi látszik a keresztből a mi életünkben? Isten Ábrahám Istene, és az oltár ott van Ábrahám életében. Isten a ti Istenetek és az én Istenem is, a keresztnek pedig ott kell lennie az életünkben.

6. IZSÁK KÚTJAI

1Mózes 24; 25,11; 26,1-6. 12-33; Galata 4,28-31

A Teremtés könyve az életrajzok könyve. Ez más szóval azt jelenti, hogy Istennek nem annyira a különböző tanok, tanítások, módszerek vagy hasonló egyebek számítanak, hanem Őt sokkal inkább az ember érdekli. Itt nyolc személy életrajzát látjuk, és kiderül számunkra belőlük, hogy Isten mit végzett ezeknek az embereknek az életében. Ők együtt azt az embert jelenítik meg számunkra, akire Isten valójában vágyik, és akit meg is talált Krisztus Jézusban. Most pedig a gyülekezetében – a testületi emberben akarja Őt megtalálni.

A nyolc személy mindegyikében Isten olyan munkát végzett, melyet egy-egy szimbólummal lehet kifejezni, annyira, hogy szinte védjegyükké vált az adott dolog. Említettük Ádámnál a fát, Ábelnél az áldozatot, Énóknál a mennyet, Noénál a bárkát és Ábrahámnál az oltárt. Most Izsák következik, és Izsák életének szimbóluma kétségtelenül a kút. Izsák élete teljesen összekapcsolódott a kutakkal. Egész életében sok kutat ásott, hasonlóan ahhoz, ahogyan Ábrahám oltárokat épített. Az oltár Ábrahámra jellemző, a kút pedig Izsákra (aki még a feleségét is egy kútnál találta). Az 1Mózes 24-ben Ábrahám szolgája elment, hogy feleséget találjon Izsáknak. Megállt egy kútnál, és imádkozott, hogy ha jönne egy fiatal lány, és ő vizet kérne tőle, és a lány nem csak neki adna, hanem a tevéinek is, akkor onnan tudná, hogy Isten őt választotta feleségül ura fiának. Rebeka pedig jött is, és így tett.

Izsák feleségére tehát egy kútnál találtak, Izsák pedig akkor találkozott vele először, amikor éppen Beér Lahaj-Róiból tért vissza. A „beér” az Igében kutat jelent: a Lahaj-Rói kutat. Izsák élete úgy kezdődött, hogy a Lahaj-Rói kútnál lakott. Később a filiszteusok földjére ment, és kiásta azokat a kutakat, melyeket az apja ásott korábban, de új kutakat is ásott. Végül Beérsebébe költözött, ahol egy újabb élő vizű kutat (forrást) talált. A „beér” forrást, kutat jelent, „seba” forrását, kútját. Izsák egész életében sok kutat ásott. Izsáknak tehát ez a jellemző szimbóluma.

ÉLŐ VÍZ FORRÁSA

Tudjuk, hogy a víz mi mindent jelképez az Igében. Néha valami rosszat, például ítéletet, de sokszor a víz valami nagyon, nagyon jó dolgot jelképez. A víz az életet, az élet szellemét jelképezi. Tudjátok, amikor egy napon az Úr Jézus Jákób kútjánál leült, egy samáriai asszony jött a városból a kúthoz, hogy vizet húzzon. Az Úr Jézus azt mondta neki: „Ha tudnád, ki beszél veled, te kérnéd Őt, és Ő élő vizet adna neked. Az a víz pedig élő vizek forrásává válna benned, és soha nem szomjaznál meg” (lásd: János 4,10). Persze tudjuk, hogy az Úr saját magát, a saját életét kínálta ennek az asszonynak.

A János 7,38-ban a sátorok ünnepének utolsó napján az Úr Jézus felállt, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek”. Itt a Szent Szellemről beszélt, és ezért tudjuk, hogy a Szent Szellem az élő víz Szelleme. Az élet Szelleme, az élő víz Szelleme. Isten pedig ezt az életet kínálja, az életnek ezt a Szellemét – bárkinek, aki jönni akar és hinni Krisztus Jézusban.

Mi a kút? Mi a különbség a kút és a folyó között? A folyó olyasvalami, amit Isten készített; a kút pedig olyan, amit az ember ás. A vizet Isten adja; a forrás ott van, de ki kell ásunk a kutat ahhoz, hogy a vizet megtartsa, és meríteni lehessen belőle. Ez az a rész, amit az embernek kell megtennie. Van olyan rész, amit Isten végez. Ő adja a vizet; Ő adja az életet; Ő adja az élet Szellemét. De van egy olyan rész is, amit nekünk kell megtennünk. Nekünk is megvan a saját feladatunk. Ásunk kell. Ki kell tisztítanunk kutunk aljából a szennyet, az iszapot. Elő kell készítenünk, hogy üres legyen, azért, hogy Isten élete, az élet Szelleme megtölthessen bennünket, nem csak azért, hogy a mi szomjunkat oltsa, hanem azért is, hogy másoknak is vizet, életet adhasson. Ez az életünk gyakorlati oldaláról beszél, és ez olyasmi, amit tennünk kell.

Izsák élete Beér Lahaj-Róinál, a Lahaj-Rói forrás kútjánál kezdődött. Ha ismerjük Mózes első könyvét, tudhatjuk, hogy amikor Hágár menekült úrnője, Sára elől, a pusztába jutott. Isten megjelent előtte, és azt kérdezte: „Hágár, mit csinálsz itt?” Hágár pedig felelt: „Az úrnőm rosszul bánt velem, és ezért elmenekültem.” Isten erre azt mondta neki: „Menj vissza; vedd alá magadat neki; és fiút fogsz szülni, a neve Ismael lesz, és áldott lesz.” Isten egy kútnál jelent meg Hágárnak, ezért Hágár ezt a kutat Beér Lahaj-Róinak nevezte, ami azt jelenti, „az élő Isten kútja, aki kijelentette magát”, illetve „az élő Isten kútja, akit látni lehetett”.

Izsák az apjával lakott, de amikor a saját életét megkezdte, az a Lahaj-Rói kútnál történt. Más szóval ezt tette a saját életének kezdetévé. Ez pedig azt jelenti, hogy meglátta: életét az élő Istennel, a Magát kijelentő Istennel kell elkezdenie. Minden erőforrását Istenből kellett merítenie. Hogyan merítette erőforrásait Istenből? Akkor merített, amikor Isten kijelentette Magát neki. Szellemileg szólva tehát ez az a hely, ahol Izsák élete elkezdődött. Vajon nem úgy van-e, hogy nekünk is ugyanitt kell elkezdenünk az életünket? Az életünket az élő Istennel kell elkezdenünk. Az életünket az Istentől jövő kijelentéssel kell kezdenünk. Kijelentés nélkül, ha Isten nem mutatkozik meg nekünk, halottak vagyunk; akkor nincsen élet. De, amikor Isten kijelenti Magát nekünk, megtudjuk, hogy Ő élő Isten, és Őbenne életet találunk. Itt kell az életnek kezdődnie.

Ha valaki sosem látta Istent, ha valaki sosem kapott felülről jövő kijelentést, akkor halott. Épp annyira, mint amikor az Úr Jézus azt mondta: „hadd temessék el a halottak a halottaikat.” Vagy, ahogyan az Ige mondja: „halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt”, kijelentés nélkül, az élő Isten ismerete nélkül. Az élő Istentől elszakítva lenni nem más jelent, mint halált. Ez a szellemi halál, és mi is ebben voltunk korábban. De Istennek hála, egy nap tetszett Istennek, hogy kijelentse az Ő Fiát bennünk; és amikor ez a kijelentés eljött hozzánk, megláttuk az élő Istent, és befogadtuk ezt az életet. Ez az, ahol az igazi életünk kezdődik.

Ne feledjük, ha nem az élő Istentől jövő kijelentéssel indultunk, akkor még nem kezdődött el az életünk! Ha azonban ezzel az Istentől jövő, élő kijelentéssel indulunk, Isten ki fogja Magát jelenteni nekünk. Utána pedig ne feledjük, hogy folyamatosan ebben a kijelentésben kell élnünk! Nem úgy van, hogy ha egyszer volt egy ilyen kijelentésben részünk, megláttuk az élő Istent, és életet merítettünk belőle, akkor azután megállunk. Továbbra is folyamatosan innunk kell abból a kútból; továbbra is életet, vizet kell merítenünk Istenből! És valahányszor életet merítünk Istenből, az kijelentés által történik. Ugye, hogy valahányszor Isten újonnan kijelenti Magát, életre lelünk újra, újra és újra? Itt indult tehát Izsák.

IZSÁK ÚJRA KIÁSSA A KUTAKAT

Izsák azonban próbára lett téve. A mi földi életünk is próbára lesz téve. Ábrahám próbára lett téve, és ugyanúgy fia, Izsák is próbára lett téve. Éhínség volt az Ígéret földjén. Ábrahám lement Egyiptomba az éhínség elől, és Izsák is ugyanígy tett. Nem furcsa, hogy a fiú mindig az apja nyomdokaiba lép? Mekkora felelősség ez az apáknak! Sose feledjük, hogy a fiunk a mi nyomdokainkban fog járni, azt fogja tenni, amit mi is. Amikor az éhínség jött, Izsákban fölmerült, hogy Egyiptomba menjen, de Isten figyelmeztette, hogy ne menjen oda, hanem maradjon az Ígéret földjén. Izsák ezért nem ment Egyiptomba, de az ország déli részére költözött. Más szóval, a filiszteusok földjére ment, Gerárba. (A filiszteusok földje továbbra is az Ígéret földjéhez tartozott, de a filiszteusok foglalták el ezt a területet.) Izsák tehát nem ment Egyiptomba, Istennek hála ezért, de ugyanazt a hibát követte el, mint apja, Ábrahám. Hazudott. Azt mondta a feleségének, hogy ne árulja el, hogy a felesége, mondja azt, hogy a húga, mert félt a filiszteusoktól. Azt gondolta, hogy mivel azok nem ismerték, illetve nem félték Istent, valamit elkövetnek ellene azért, hogy megszerezzék a feleségét. Ezért a dologért azután megdorgálta őt Abímelek, a filiszteusok királya. Ez tehát hiba volt.

Amikor azonban Izsák a filiszteusok földjén lakott, vetni kezdett, ültetni. De Izsák nem csak földműves volt, hanem állattenyésztő is. És mivel földműves és állattenyésztő volt, a legfontosabb számára a víz volt, különösen, amikor délen, a sivatagban lakott. Ezért kellett egyik kutat ásni a másik után, mert vízre volt szüksége. Testi értelemben azért kellett neki a víz, mert földműves volt és állattenyésztő. Azonban természetesen ennek szellemi jelentősége is van, nem csak testi szükségletről van szó. Kell, hogy szellemi jelentőségük legyen ezeknek a kutaknak, és most pontosan ezt próbáljuk kideríteni.

Amikor Izsák Gerárban volt, és növényeket ültetett, Isten megáldotta őt, és a termés százszoros lett. Izsák nőtt, növekedett, egyre nagyobb lett, és a filiszteusok irigyelni kezdték. Tudjátok, kik voltak a filiszteusok? A filiszteusok szintén Afrika felől érkeztek, épp úgy, ahogy Izrael gyermekei kijöttek Egyiptomból. Amikor Izrael gyermekei kijöttek Egyiptomból, elfogyasztották a páskabarányt; átkeltek a Vörös-tengeren, és beléptek az Ígéret földjére. Amikor viszont a filiszteusok jöttek Afrika felől, nekik nem volt páskájuk; ők nem mentek át a Vörös-tengeren. Sőt, ami azt illeti, száraz lábbal mentek be Kánaánba. Elfoglalták az Egyiptom és Kánaán közötti helyet a déli országrészben, és ott laktak. A filiszteusok tehát az Igében a hústestet képviselik, míg az izraeliták a szellemet. A hústesttől való jött először, utána pedig a szellemtől való jött. A filiszteusok tehát az izraeliták előtt érkeztek az Ígéret földjére, de nem volt páskabarányuk, és a Vörös-tengeren sem keltek át. Más szóval, nem ismerték Istent. Izrael gyermekei azonban elfogyasztották a páskabarányt és átmentek a Vörös-tengeren. Isten vitte be őket az Ígéret földjére. Az előképek szerint tehát a filiszteusok a hústestet, a természetit képviselik, míg az izraeliták a szellemet, a természetfelettit, a szellemit.

Izsák ott volt tehát a filiszteusok országában. És mivel Isten vele volt, gyarapodott, a filiszteusok pedig irigyelték. Mindig ugyanez történik. A hústest mindig irigyli a szellemet, a szellem kívánsága pedig a hústest ellen tör, ahogyan a Galata 5-ben olvassuk. A hústest és a szellem soha nem lehet békében egymással. Amikor a szellem áldottá kezd válni, a hústest irigyli. Ami azt illeti, Abímelek és népe nagyon utálta Izsákot azért, mert őt Isten megáldotta. Ezért aztán Izsák elköltözött Gerárból, és elment Gerár völgyébe. Gerár azt jelenti, „guruló

ország”, és a szótó azt is jelenti, hogy „kérődni”, „elfogyasztott táplálékot újra megrágni”. Gerár guruló ország, fel és le, fel és le.

Izsák Gerár völgyében lakott, ebben a le-föl guruló országban, és hozzálátott, hogy kiássa azokat a kutakat, amelyeket még az apja ásott korábban. Ábrahám azelőtt a filiszteusok országában élt, és sok kutat ásott. De miután továbbment innen, a filiszteusok az összes kutat betemették. Nem kellett nekik ezek a kutak, ezért betemették őket. Izsák viszont jött, és újra kiásta a kutakat. Megnyitotta azokat a kutakat, melyeket apja ásott, mert vízre volt szüksége. És mindegyik kutat azon a néven nevezte, melyet apja adott nekik.

Szellemi életünket a Szent Szellemtől jövő folyamatos utánpótlásnak kell fenntartania. Az élet bennünk van, de a szellemnek ez az élete a Szent Szellem folyamatos utánpótlását igényli. Ha nem kap utánpótlást a Szent Szellemtől, az életünk szomjazni fog, és meg fog gyengülni. Ezért kell kutakat ásunk, hogy még több utánpótlásunk legyen. Izsák az összes kutat kiásta, melyet apja korábban ásott.

SZELLEMI TAPASZTALATOK

Mindannyiunk számára szükséges, hogy meglegyen a saját szellemi tapasztalatunk. Kutakat kell ásunk; ki kell tisztítanunk belőlük a földet; ki kell üríteni magunkat, hogy megtapasztalhassuk, ahogyan Szent Szellem megtölt bennünket, hogy megtapasztalhassuk az élet Szellemét. Eleink megtapasztalták Isten életét. Tapasztalati módon ismerték a Szent Szellemet, és gyakran újra fel kell fedeznünk ezeket a kutakat, melyeket ők már megástak előttünk. Ha minden szellemi megtapasztalásunkon elsőként, a lelegejétől kezdve kellene átmennünk, nem tudom, hány szellemi tapasztalatunk lehetne az életünk során. De Istennek hála, azok, akik előttünk jártak, sokféleképpen megtapasztalták Istent. Bár ezeket a kutakat betemették a filiszteusok, sokkal könnyebb újra kiásni a kutakat, mint egy teljesen újat ásni. Más szóval, milyen gyakran találjuk azt, hogy amikor azoknak a megtapasztalásairól vagy kijelentéseiről olvasunk, melyeket azok láttak vagy ismertek meg, akik előttünk jártak, Isten Szelleme segít nekünk újra felfedezni és újra megnyitni ezeket a kutakat. Amikor hallunk vagy olvasunk ezekről, belépünk azokba a tapasztalatokba, melyeken ők átmentek, de mi sokkal gyorsabban és sokkal könnyebben megszerezük ezeket. Istennek hála ezért.

Tehát nem velünk kezdődik minden, hanem mi is részesülünk mindazokból a dolgokból, melyeket Isten eddig már valakinek odaadott. Ez a mi keresztény örökségünk. Kapunk valamit Pétertől, Páltól, Jánostól. Kapunk valamit Ágostontól, Luther Mártontól, Wesleytól, T. Austin-Sparkstól, mindazoktól a szentektől, akik előttünk jártak. Ástak, és rátaláltak a forrásokra. Megtalálták az élő vizet, de sajnos a filiszteusok mind betemették ezeket. De Istennek hála, mi újra felfedezhetjük őket! Amikor azonban újra rájuk bukkanunk, ne feledjük, hogy nekünk is kell valamennyit ásunk! Nem csak arról van szó, hogy meghallgatunk vagy elolvasunk valamit – ettől még nem fogunk az ő megtapasztalásaikban részesülni. De miközben olvasunk vagy hallgatunk valamit, Isten Szelleme munkálkodni kezd bennünk, mi pedig kezdünk együttműködni vele azzal, hogy ásunk, hogy kitisztítjuk mindazt a földet, a szemetet, ami bele lett töltve a szívünkbe. És miközben ezt tesszük, mi is megtapasztaljuk azt, amit eleink elsőként megtapasztaltak. Igaz, hogy hozzánk másodkézből jutott el, de a mi megtapasztalásunk is első kézből való lesz. Nem pusztán közvetítő útján szerzett elmélet lesz,

hanem első kézből való megtapasztalás, viszont sokkal gyorsabb és könnyebb módon szerzett megtapasztalás.

IZSÁK ÚJ KUTAKAT ÁS

Ez azonban nem elegendő. Izsák nem csak újraásta azokat a kutakat, melyeket Ábrahám ásott, és ugyanazokon a neveken nevezte őket, melyeket apja adott nekik, hanem Gerár völgyében Izsák új kutakat is ásott. Más szóval, amit eleinktől kaptunk, az jó és hasznos a számunkra, de nem elég. Nekünk is új megtapasztalásokra van szükségünk. Minden nemzedéknek hozzá kell tennie valamit. A mi generációnknak gazdagabbnak kell lennie, mint az előzőnek, és az elkövetkező nemzedéknek pedig gazdagabbnak kell lennie, mint mi vagyunk. Ennek így kellene lennie. Most is olvassuk azokat a könyveket, melyeket a hatodik, a tizenhatodik, a tizennyolcadik vagy a tizenkilencedik században írtak, és még mindig nagyon sok segítséget kapunk belőlük. Ugyanakkor sok olyan is van bennük, melyek már idejétmúltak. Ezért új kutakat kell ásunk.

Izsák új kutakat ásott, de valahányszor kiásott egy kutat, a filiszteusok vitába szálltak vele, mondván, „ez a kút a miénk”, és elvették tőle. Ezért az első új kutat Izsák Északnek, (veszekedés, civakodás) nevezte. Majd egy újabb kutat ásott, és azon is perlekedtek vele, ezt pedig Szitnának nevezte el, ami azt jelenti, „ellenállás”; de nem hagyta abba az ásást csak azért, mert ellenállásba ütközött. Folytatta az ásást, és egy harmadik kutat is ásott. Ezúttal nem veszekedtek rajta, és a kutat Rehobótnak, tágas helynek nevezte. Más szóval, mindez azt jelenti, hogy a szellem és a hústest között folyamatosan dúl a harc.

A SZELLEM ÉS A HÚSTEST HARCA

Nem úgy van-e, hogy amikor életet nyertünk, amikor megkaptuk az élő vizet, az élet Szellemét bennünk, azt találjuk, hogy harc dúl az életünkben a szellem és a hústest között? A szellem még több és több utánpótlásra vágyik a Szent Szellemtől, hogy Isten jelenlétében élhessen, a hústest azonban mindig közbevág, és megpróbálja durván elrángatni onnan a szellemet, mintha egy ide-oda guruló ország lenne. A hústest jön, és megpróbál elhúzni és megfosztani a Szent Szellemtől jövő utánpótlástól, próbál kiéheztetni, kiszikkasztani. Azt találjuk, hogy az életünkben folyamatosan zajlik ez a küzdelem. Felfedezzük az eleink egyik rég ásott kútját, és mennyire örülünk neki, de az ellenség jön, és próbálja betemetni. Vagy új kutakat ásunk, de akkor meg veszekednek velünk rajta, és próbálják elvenni tőlünk. A szellem kívánsága a hústest ellen tör, a hústest kívánsága meg a szellem ellen. Folyamatos háború zajlik a szellem és a hústest között.

Nem tudom, milyen gyakran érzitek, hogy keményen bánnak veletek, és elrángatnak valahonnan, de ne legyetek emiatt csalódottak, és ne essetek kétségbe! Tudjuk, hogy Gerár azt is jelenti, „kérődzni”, „elfogyasztott táplálékot újra megrágni”. Más szóval, amikor ezeken a fájdalmas tapasztalatokon megyünk át, hogy durván eltaszítanak bennünket, és mindezek a küzdelmek vannak, ne feledjük, hogy ez lehetőséget ad nekünk újra megrágni a felkérődzött táplálékot. Ez azt jelenti, hogy ezeknek a megtapasztalásoknak a során elkezdünk gondolkodni, töprengeni, elkezdünk elmélkedni az egészen – újra megrágunk tehát mindent. Kezdjük megtanulni a leckét, amit meg kell tanulnunk. Hogyan tanulhatjuk meg a leckét, ha sosem bántak velünk keményen? Istennek hála ezért, mert emiatt lehetünk egyre erősebbek

és erősebbek. Ne adjuk fel, ássunk tovább! És ha folytatjuk az ásást, el fogunk jutni arra a helyre, ahol már nem vitatják el tőlünk a kutat. A szellem egyre erősebb és erősebb lesz, míg a hústest azt nem mondja: „ez most már lehetetlen.” Megérkeztünk a tágas helyre, és ezt a tapasztalatot muszáj megszereznünk.

Még mindig abban a szakaszban vagytok, hogy keményen eltaszítanak? Úgy találjátok, hogy az életekben ott van a szellemnek és a hústestnek ez a harca? A Galata 5-ben ezt mondja: „mert a (hús)test arra vágyik, ami a Szellem ellen(ére) van, a Szellem pedig ami a (hús)test ellen(ére) van, mert ezek egymással ellenkeznek (ellentétben állnak), hogy ne azokat tegyétek, amiket akartok”. Ez nagyon különbözik a Róma 6-tól vagy a 7-től. A Róma 7-ben azt mondja, hogy amit akartok tenni, azt nem tudjátok tenni, és amit nem akartok tenni, azt teszitek. A hústest egyszerűen túl sok a számotokra, ahogyan Melanchthon, a reformátor mondta: „Az öreg Ádám túl sok a fiatal Melanchthonnak”. És milyen gyakran találjuk azt, hogy a hústest egyszerűen túl sok a szellemnek. A szellem tenni akar, de a hústest azt mondja, „Nem!”. A szellem kész, de a hústest gyenge. Vagy a szellem nem akar valamit megtenni, de a hústest azt mondja: „Tedd meg!” Ó, mennyire nagy bajban vagyunk! De ne feledjük, hogy a Galata 5 azt mondja, hogy a szellem a hústest ellen kívánczik, a hústest pedig a szellem ellen, és nem tudjuk azt tenni, amit akarunk. Itt a hústestről van szó, nem tudjuk azt tenni, amit a hústest akar, mert a szellem felülkerekedett! Mennyire dicsőséges dolog ez! Igaz, valóban harc dül a szellem és a hústest között, de ne adjuk fel! Folytassuk tovább, folytassuk az ásást, keressük tovább a Szent Szellemtől jövő ellátmányt, utánpótlást, és a hústest meg fog gyengülni, miközben a szellem egyre erősebb és erősebb lesz. Ezt kell megtapasztalunk.

AZ ESKÜ KÚTJA

Izsák nem maradt Gerárban, mert Gerár még mindig a filiszteusok földjén volt. Ezért újra továbbment, elment Izsák Gerárból Beérsebába. „Beér” kutat jelent, „seba” kútját. Nem tudjuk, hogy Jákób Beérsebában született-e, de azt igen, hogy amikor elment otthonról, Beérsebából ment el. Azt látjuk tehát, hogy Izsák Beérsebába költözött, és ott is maradt. Izsák megtapasztalta azt, amit az apja megtapasztalt őelőtte. Nem furcsa ez? Ábrahám ugyanezt élte meg. Átutazó volt a filiszteusok földjén; naggyá lett; Beérsebába költözött; és Abímelek, a filiszteusok királya eljött hozzá, és szövetséget kötött vele. Azt mondta: „Tudjuk, hogy Isten megáldott téged. Isten veled van, ezért szövetséget akarunk veled kötni.” Ezért nevezték ezt a helyet sebának, ami esküt jelent. És miközben megkötötték ezt a szövetséget, Ábrahám félreállított a nyájából hét jerkebárányt. Abímelek tudni szeretete volna, hogy ezt miért tette, Ábrahám pedig azt mondta: „Ez a hét juh legyen a bizonyosság, hogy én ástam ezt a kutat, és hogy ez az enyém.” A „seba” tehát hetet is jelent. Ez történt Ábrahámmal, és most Izsákkal is megtörtént ugyanez. Izsák Beérsebába költözött, és Isten megjelent neki. Isten azt mondta Izsáknak: „Meg foglak áldani, és naggyá leszel.” És Izsák ott oltárt épített. Ez volt az egyetlen oltár, melyet Izsák valaha épített. Ott verte föl sátrát, szolgálói pedig odajöttek hozzá, és így szóltak: „Élő vizet találtunk.” Ezt a három dolgot találjuk tehát Izsák életében: az oltárt, a sátrát és a kutat. Az oltár az újszövetségi fogalmak szerint a keresztet jelenti; a sátor az Isten házát; a kút az élő Isten Szellemét. Izsáké tehát a kereszt, az Isten háza és az élő Isten Szelleme.

Abímelek, a filiszteusok királya itt jött el hozzá, és Izsák azt mondta neki: „Miért jöttél? Gyűlöltél engem, elhajtottál”. Abímelek azt felelte: „Tudjuk, hogy Isten veled van. Ezért békét

akarunk kötni veled. Kössünk békét egymással, hogy te sem teszel semmit ellenünk, és mi sem tettünk semmit ellened.” Megesküdtek tehát, szövetséget kötöttek, és még ugyanazon a napon Izsák szolgálai jöttek, és azt mondták, „élő vizet találtunk”. Ezért Izsák Beérsebának nevezte el, az „eskü”, illetve a „hét” kútjának.

Mit jelent a hét? A hetes szám a teljesség száma, ahogyan a tizenkettő az örökkévaló teljességnek a száma. A hetes szám az ebben a korszakban való teljességet jelenti. Tehát én hiszem, hogy ez a beérsebai kút, mely a hétnak vagy az eskünek a kútja, azt jelenti, hogy amikor Isten esküvést tesz, az kétszeresen is bizonyos, mert a mi Istenünk sohasem hazudik. Neki nincs szüksége megesküdni valamire, de amikor Isten esküt tesz, az kétszeresen is bizonyos. És ez nem csak egy egyszerű eskü Izsák és a filiszteusok között, hanem Isten ígérete is, hogy Ő meg fogja áldani ezt az esküt. Én úgy értem ezt, mint ami a Szellem teljességét jelenti. Először megtapasztaljuk a Szent Szellem bennünk lakozását. Amikor hittünk az Úr Jézusban, a Szent Szellem jött, és lakozást vett bennünk, a szellemünkben. És ott velünk együtt bizonyosságot tett arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.

A SZELLEM TELJESSÉGE

Mi, akik hiszünk az Úr Jézusban, tudjuk, hogy a Szent Szellem bennünk van. De mivel a Szent Szellem a mi szellemünkben lakik, belső harc dúl bennünk. A szellem és a hústest háborúzik egymással, de Istennek hála, fokozatosan a szellem jut uralomra. Ekkor továbbléphetünk a Szellem teljességének életébe. A Szellem teljessége egy állapot, nem egy második megtapasztalás. Folyamatosan fennálló állapot, ahogyan az Efezus 5 mondja: „S ne részegedjete le bortól (...), teljete be inkább Szellemmel”. Legyetek folyamatosan megtelve a Szent Szellemmel a Szellem teljességének állapotában, ami hétszeres. Isten megígérte nekünk, hogy Szent Szellemmel teljes életünk lesz, melyet a Szellem teljessége tart fenn, minden időben betöltve bennünket. Azt jelenti, hogy mindig a Szent Szellem irányít bennünket. Az egész életünk a Szent Szellem uralma alatt van. Ezt jelképezi Beérseba. És amikor elérkezünk erre a pontra, a szellem és a lélek kezd megbékélni egymással.

A LÉLEK ÉS A SZELLEM SZÉTVÁLASZTÁSA

Szellemi megtapasztalásunkban ott kell lennie a szellem és a lélek szétválasztásának. A Héberék 4-ben azt találjuk, hogy Isten Igéje élő és ható. Erőtéljes. Behatol, különválasztja és szétválasztja egymástól a szellemet és a lelket. A szellemet és a lelket muszáj kettéválasztani, mert a szellemünkben Isten Szelleme van. Isten Szelleme nem más, mint a mi szellemünk élete, míg a lelkünkben viszont Ádám van, az énünk élete. Az énünk pedig nem más, mint a lélek élete. Éppen ezért a szellemi megtapasztalásunk során át kell mennünk azon a szakaszon, amikor a szellem és a lélek elválasztódik egymástól. Ha a szellem és a lélek nincs szétválasztva, összekeveredve együtt maradnak. Ezért annyira keverték a szellemi tapasztalataink, a szellemi szolgálatunk és cselekedeteink. Van bennük valami Istenből, és sok vegyül bele a saját énünkéből. Nagyon-nagyon kevert az egész, és ezért van, hogy szét kell választani egymástól a szellemet és a lelket.

Ugyanúgy, ahogy a szentek szentjét is súlyos függöny választja el a szentélytől – de egy napon, amikor a szellem ilyen teljességre jut, szétszakad a függöny, és az Úr dicsősége nem csak a szentek szentjét, hanem az egész szentélyt megtölti. Más szóval, a lélek jön, és békét köt a

szellemmel. A lélek a szellem lába elé borul, és azt mondja: „szolgád vagyok, kész vagyok azt tenni, amit te akarsz, hogy tegyek”. Együtműködés lesz közöttük. Ezt jelenti a szellem teljessége. Amikor belépünk a szellem teljességébe, az nem azt jelenti, hogy a Szellem csak a szellemünkben lesz jelen. Mert a Szent Szellem képes áthatolni a lelkünkbe, képes teljesen átítatni és átformálni a lelkünket. Ennek eredménye pedig, hogy Krisztus gondolata lesz a mi gondolatunk, Isten szeretete fog szorongatni bennünket, és Isten akaratát fogjuk választani – „ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem úgy legyen, ahogyan Te akarod”. Szövetség van itt; a szellem és a lélek egysége, újraegyesülése.

A szellemet és a lelket muszáj szétválasztani, de miután szétváltak, újra lesznek egyesítve. És amikor újra egyesültek, akkor a lélek a maga helyén fog maradni, ahelyett, hogy megpróbálná fölemelni a fejét, hogy uralkodjon felettünk. A lélek kész rá, hogy szolga legyen urának, a szellemnek a keze alatt, együttműködjön vele, és Istenért munkálkodjon. A Szent Szellemmel kapcsolatos tapasztalatunkban tehát végül be kell lépni ebbe a szakaszba, a szellem teljességébe. A lélek oly engedelmessé válik, oly késszé végrehajtani a szellemnek, Isten Szellemének az akaratát. Mennyire dicsőséges dolog ez!

Ezt jelenti Izsák élete. Ezért olvassuk a Galata levélben is ezt: „Ti pedig, Izsák módjára (...)”. Mi is úgy vagyunk, mint Izsák. Ezért mi vagyunk az ígéret gyermekei, de ugyanúgy, mint Izsáknál, akit kigúnyolt Ismael, a hústesttől született üldözni fogja a szellemtől születettet. De mit mond Isten? „Úzd el a szolgálót és fiát, mert az nem örökölhet együtt az ígéret fiával.” A hústest el lesz űzve, és a szellem jut uralomra – ezt jelenti úgy lenni, mint Izsák. Az Úr segítsen bennünket ebben!

7. JÁKÓB OSZLOPAI

1Mózes 28,10-22; 31,45-54

Anélkül, hogy visszamennénk Ádámgig, emlékszünk, hogy Ábrahám oltárokat épített, Izsák kutakat ásott – és most eljutottunk Jákóbbhoz, aki pedig oszlopokat állított. Az oltár a keresztet jelképezi, a kút az élet Szellemét, az oszlop pedig az Isten tanúbizonyságát jelenti. Ábrahámból származott Izsák, Izsákból származott Jákób. A keresztből pedig a Szellem teljességébe érkezünk, a Szellem teljességével pedig Jézus tanúbizonyságát hordozzuk.

Az Igében az oszlop mindig valamit tanúsít, valamiről bizonyosságot tesz; azért állítják fel, hogy látható legyen. A Bibliában először az 1Mózes 19-ben olvasunk oszlopról. Amikor Lót felesége visszatekintett Sodomára, sóoszloppá változott. Ez negatív dolgot tanúsít, azoknak szól, akik az Úréi, mégis a világ után vágyakoznak.

Amikor Isten kihozta Izráel gyermekeit Egyiptomból, tűz- és füstoszloppal vezette őket a pusztán keresztül. Más szóval, újszövetségi fogalmakat használva, a bennünk lakó Szent Szellem vezet végig bennünket a pusztaságon a Jézus tanúbizonysága szerint. Ezt követően a szent sátorban látunk oszlopokat, melyeknek szerepe a tartás, alátámasztás volt. Ezek erőt jelképeznek, mert Isten házáat tartják. Salamon templomában pedig két oszlop állt a nép előtt, nem azért, hogy tartsanak valamit, hanem díszként szolgáltak, az erőt szimbolizálták. Az egyik neve Jákin – „az Úr megszilárdít, megalapoz”, a másiké Boáz – „Őbenne erő”. A Salamon temploma előtti oszlopok tehát az erőt, a szépséget, a tanúbizonyságot jelentik – Isten erejét és szépségét.

Az Újszövetségben Pál megemlíti, hogy Isten gyülekezete az igazság szilárd alapja és oszlopa (lásd 1Timóteus 3). Isten gyülekezete az igazságban áll, és az igazságról, csakis a színtiszta igazságról tanúskodik. A Galatákhöz írt levélben Pál megemlíti, hogy Péter, Jakab és János a gyülekezet három oszlopa Jeruzsálemben – mert ők erőt és támaszt jelentettek az ottani gyülekezet számára.

A Jelenések 3-ban Urunk megígéri a filadelfiai gyülekezet győzteseinek, hogy jutalmul oszlopok lehetnek az Isten templomában, és az Úr neve lesz felírva rájuk. Támaszok, tartóoszlopok ők, akik az Úr Jézusról tesznek tanúbizonyságot. Azt mondhatjuk tehát, hogy az oszlopok az Igében a tanúbizonyságot jelképezik. Az erőt és a támaszt szimbolizálják.

Mindezt szemünk előtt tartva térjünk vissza Jákóbbhoz, aki élete során összesen négy oszlopot állított. Az ember nem állít véletlenszerűen oszlopokat, ezeket Jákób bizonyos megtapasztalásokból eredő konkrét időszakokban állította. Ezek az oszlopok azoknak az átélt tapasztalatoknak állítanak tanúbizonyságot, melyeket Jákób az élete során Istenből megtapasztalt.

Ez miránk is nagyon igaz ma. Nem csak arra van szükség, hogy megtapasztaljuk a keresztet és beteljesedjünk Szent Szellemmel, hanem Jézus tanúbizonyságát is hordoznunk kell. Más szóval, Jézus tanúbizonysága ma rajtunk nyugszik; de hogyan kellene nekünk Jézus tanúbizonyságát hordoznunk? Úgy, hogy ennek először a saját életünkbe kell mélyen

beleszövődnie; vagy máshogyan kifejezve, először Krisztusnak kell egyesülnie velünk a bensőnkben; és ebből, hogy Krisztus beleolvad az életünkbe, egy látható oszlop, tanúbizonyság emelkedik. Tehát ez nem olyasmi, amit bármikor megtehetünk a saját akaratumk szerint; hanem ennek az életünkből kell fakadnia, Krisztus egy új megtapasztalásának eredményeként, vagy annak a megtapasztalásnak az eredményeként, hogy Krisztus belénk olvad, részünkké válik. Ekkor Jézus tanúbizonysága láthatóvá válik a körülöttünk levők számára.

Jákób vágyakozott a szellemi dolgokra. És mert ekkora vágyakozás volt benne a szellemi dolgok iránt, elrabolta bátyjától annak elsőszülöttségi jogát, és vele az elsőszülöttnak járó áldást is. Persze mindezt hústesti eszközökkel érte el. Volt ugyan szellemi törekvése, de ehhez hústesti eszközöket használt, mert vallásossága a hagyományra épült, nem személyes megtapasztalásra. Tudta, hogy van Isten; hallott Isten áldásáról. Akarta is ezt az áldást, az elsőszülöttnak járó áldást, de személyesen nem találkozott Istennel. Nem ismerte Istent személyesen; egyedül a hagyományokon keresztül ismerte Őt, az apjától hallott róla. Vágyott a szellemi áldásokra, szellemi dolgokra, de a módszerei hústestiek voltak. Ennek eredménye pedig az lett, hogy habár megszerezte az elsőszülöttségi jogot és az elsőszülöttnak járó áldást az apjától, és szinte már minden ott volt a kezében, ugyanakkor mégis elveszített mindent. Mentenie kellett az életét; el kellett hagynia otthonát; számkivetettként kóborolt a pusztában. Miközben pedig Hárán felé vándorolt, ráesteledett. Talált egy követ, melyet párna gyanánt a feje alá tett, és elaludt.

Én mindig úgy érzem, hogy ez valamilyen nagy tragédiának a képe, hiszen amikor letesszük a fejünket egy párnára, mi milyen párnát választanánk? Persze, hogy valami puhát, amire lepihenhetünk, és álomra hajthatjuk fejünket. De Jákób itt nagyon nagy szorultságban volt, teljesen kétségbeejtő helyzetben. Semmit sem talált, amire lehajthatta volna fejét, ezért egy kemény követ választott vánkosul. Lehet úgy aludni, hogy fejünk a kemény kövön nyugszik? Hacsak nem vagyunk a végkimerülés állapotában, nem fogunk tudni így elaludni. Ez a kép tehát a rendkívüli kimerültség állapotát tárja elénk. Jákób saját magának a végére jutott. Teljes mértékben kimerült, helyzete tökéletesen reménytelen volt. Még egy kővel a feje alatt is el tudott aludni, és álmot látott.

Isten a legvalószínűtlenebb helyen, a legvalószínűtlenebb körülmények között, a legvalószínűtlenebb időpontban találkozott vele. Jákób nem számított arra, hogy Istennel találkozzon az adott körülmények között, Isten azonban mégis ott találkozott vele, egy álomban. Jákób egy létráról álmodott, mely összekötötte a földet a mennellyel, és Isten angyalai le-föl jártak rajta – ami kommunikációt jelent. Isten a létra tetején állt, Jákób a létra alján feküdt, Isten pedig szólt hozzá. Isten megáldotta Jákóbot, és megígérte, hogy neki adja azt a földet, melyet atyjának, Ábrahámnak, és atyjának, Izsáknak ígért. Isten megígérte, hogy meg fogja áldani ezt a földet, és Izsák magva annyi lesz, mint a tengerpart homokja. És Isten azt mondta: „Megőrizlek téged. Veled leszek, és vissza foglak hozni erre a földre.”

Amikor Jákób fölébredt, megrémült. Azt mondta: „Isten van ezen a helyen, és én nem tudtam! Milyen félelmetes itt!” Miért mondta azt, hogy félelmetes? Nem volt felkészülve az Istennel való találkozásra. Nem volt kész arra, hogy meglássa Istent. Azt mondta: „Ez az Isten háza, a menny kapuja!” Fogta azt a követ, melyet párnának használt, függőlegesen fölállította, mint

egy oszlopot, és olajat öntött rá. Majd fogadást tett: „Ha Isten megőríz engem, és ad nekem öltözetül ruhát, és ad nekem kenyeret enni, és visszahoz atyám házához, akkor az Úr lesz az én Istenem, és ez a kő, ez az oszlop az Isten háza lesz, és én mindenemnek a tizedét Neki adom.” Ezt az oszlopot az felébredés, a szellemi felébredés oszlopának nevezzük.

A SZELLEMI FELÉBREDÉS OSZLOPA

Jákób vallása a hagyományon alapult. Vágyakozott a szellemi dolgokra, de nem ismerte Istent. Csak az emberi módszereket ismerte, és emiatt kellett Isten szigorú nevelésében részesülnie. Istennek nagyon drasztikus eszközöket kellett használnia, hogy kimozdítsa az önelégültségéből, a hagyományos vallásosságából – azért, hogy személyesen találkozzon Istennel, ami pedig mindent megváltoztat.

A menny kapuja azt jelenti: „kijelentés”. Amikor a menny kapuja nyitva, akkor kapunk kijelentést. A fentről jövő kijelentés által Jákób meglátta Istent. Meghallotta Őt. Személyes megtapasztalása lett Istenről. A menny kapuja ugyanakkor Isten háza is, mert a kijelentés mindig Isten házához vezet bennünket. Miért jelenti ki Isten az Ő Fiát bennünk? Azért, hogy más hívőkkel együtt az Ő házává építsen fel minket. Ezért tehát a menny kapuja Isten háza is. És az Isten háza pedig a menny kapuja, mert Isten házában megnyílik számunkra a menny. Más szóval, Isten házában fogunk fentről jövő kijelentést kapni, hogy egyre jobban és jobban megismerhessük Őt, aki a mennyben van. És ahogy Őt egyre jobban és jobban megismerjük, az a ház egyre magasabbra és magasabbra épül, és egyre jobban és jobban elkészül. Ezt a két dolgot tehát nem lehet egymástól szétválasztani: ez az Isten háza, ugyanúgy, ahogyan a menny kapuja is. Ez a szellemi felébredés kezdete.

Ekkor Jákób még nagyon keveset értett. Isten nagyon sok mindent megígért neki, de amit ő látott, az még nagyon kevés volt. Isten azt ígérte, hogy neki adja a földet, azt ígérte, hogy magva oly sok lesz, mint a tengerpart homokja, azt ígérte, hogy visszavezeti az ő házához, hogy örökölhessen a földet. De minden, amit Jákób Istentől kért, az nem volt más, mint ruházat, menedék, biztonság, visszatérés – sőt még üzletelt is Istennel. Isten nem kötötte feltételhez ígéreteit. Azt mondta: „Megteszem érted ezt is, megteszem érted azt is”. Jákób azonban nem tudott megérteni semmit, ami ingyen kegyelemből volt, mert ez a szó nem szerepelt a szótárában. Nem tudta az ingyen kegyelmet elképzelni, ezért üzletelni kezdett Istennel, és azt mondta: „Isten, ha megadod nekem ezt a kis apróságot, akkor Te leszel az én Istenem, és ezt az oszlopot a Te házaddá teszem. És mindenből tizedet adok Neked.”

Ez azt mutatja, hogy Jákób nagyon keveset ismert. Igen, megvolt a kezdet; a felébredés oszlopa a kezdetet jelenti, a szellemi élet kezdetét. Jákób pedig olajat öntött rá. Amikor valamire olajat öntenek, azt jelenti, megszentelik az adott dolgot, Isten számára különválasztják. Jákóbnak ez a megtapasztalása legalább valamit különválasztott Isten számára az életében. Akkor még ez nem volt sok, de valami elkezdődött. Ez tehát az első oszlop, a felébredés oszlopa.

Biztosan hiszem, hogy mindannyiunknak fel kell állítanunk ezt az oszlopot. Ha csak annyit tudunk Istenről, amennyit az atyáinktól hallottunk Róla, akkor lehetünk nagyon vallásosak, vágyhatunk buzgón szellemi dolgokra, vagy akár úgy is tűnhet, hogy megértettünk szellemi igazságokat, és sok szellemi cselekedetet végzünk, de ha mindez csak hagyomány, egy napon

mindet el fogjuk veszíteni, mert valójában nem lett egyik sem a miénk. Isten azonban ismeri a szívünket. Ha valóban Istenért és a szellemi dolgokért vágyakozunk, Isten találkozni fog velünk, akkor, amikor nem számítunk rá. Olyan módon találkozik velünk, ahogyan nem számítunk rá, és föl fog ébreszteni bennünket az Ő valóságos, szellemi megismerésére. Kezdetben lehet, hogy csak keveset fogunk megismerni, mert egyelőre ennyit tudunk befogadni – akkor is, ha Isten nagyon sok mindent ígért nekünk. És az elején lehet, hogy az üzleti szellem is meglesz még bennünk, és nem igazán értjük meg, mit jelent a kegyelem; mi az, hogy ajándék. Mégis ott van a kezdet az életünkben, és ez a kezdet oszlopként magasodik. Már van legalább egy valami, ami az Úr Jézusról tanúskodik az életünkben.

A SZÉTVÁLÁS OSZLOPA

Jákób eljutott Paddan-Arámba, nagybátyja, Lábán házába, ahol húsz éven keresztül szolgálta őt; az első tizennégy évet két feleségéért, az utolsó hatot pedig a nyájakért és csordákért. Ennek a húsz évnek rendkívüli története van, mert nagyon nehéz éveket jelentettek Jákób számára. Ezalatt a húsz év alatt Jákób mintha megfeledkezett volna arról, hogy visszatérjen az Ígéret földjére. Mintha teljesen megfeledkezett volna Istenről is. Nagyon keményen igyekezett megépíteni a saját házát. Sok gyermeke volt és sok nyája, csordája és szolgálói. Nehézségek árán fölépítette házát, és megfeledkezett Isten házáról. Megfeledkezett arról is, hogy visszatérjen saját szülőföldjére. Isten ezért a körülményeket használta arra, hogy hazatérésre kényszerítse Jákóbot. Húsz év után Jákób elszökött, mert apósa nem volt megelégedve vele. Azt gondolta, Jákób elrabolta mindenét, ezért Jákóbnak újra az életéért kellett futnia.

Amikor Lábán utánaeredt, és rátalált Gileádban, Jákób azt mondta neki: „Azalatt a húsz év alatt, míg nálad voltam, mindent rajtam kértél számon. Valahányszor bármi elveszett a nyájából, azt tőlem követelted. Nappal hőség emésztett, éjjel pedig a hideg, és az álom elkerülte szememet. Tízszer megváltottad a béremet. Ha Isten nem lett volna, elvetted volna feleségeimet, gyermekeimet, nyájaimat, és üresen bocsátottál volna el engem.” Ilyen volt Jákób húsz éve Paddan-Arámban. Miért? Mert Isten akarata az volt, hogy Jákób megismerje saját magát.

Nem ismerjük magunkat. Látni sem láthatjuk magunkat, hacsak nem tartunk magunk elé tükröt. Tudhatja vajon az ember, hogyan néz ki, ha még sosem nézett tükörbe? Ha azonban tükröt tartunk magunk elé, az visszatükrözi a képünket, és megtudjuk, milyenek vagyunk. Jákób nem ismerte saját magát. Nem volt módja rá korábban, hogy megismerje magát. Túlságosan is szeretjük magunkat ahhoz, hogy valóban megismerjük saját magunkat! Ezért elküldte Isten Jákóbot Paddan-Arámba, hogy tükröt tartson elé. Jákób tükre Lábán volt, mert ez a két férfi nagyon-nagyon hasonlított egymásra. Jákób ügyeskedő és csaló volt, ahogyan Lábán is. Jákób emberére akadt Lábánban! Jákób kezdte megismerni magát, és meglátni saját magát Lábánban. Lábán révén Jákób elkezdett leszámolni a hústestével, az énjével. Pontosan ugyanaz volt Lábánban, ami őbenne is megvolt, és ugyanaz, ami Lábánban megvolt, őbenne is ott volt. Ez a két férfi tehát az egymással való kölcsönös bánásmód során segített egymásnak, hogy meglássák magukat a világosságban. Húsz éven keresztül hagyta Isten Jákóbot Lábán előtt állni, lehetővé téve, hogy Jákób meglássa benne saját magát. Ezek tehát fájdalmas évek voltak.

Ha elkezdjük meglátni saját magunkat, az nagyon fájdalmas megtapasztalás. Ha nem veszünk tudomást magunkról, egész jól ellehetünk. De, amikor elkezdjük meglátni, amik valójában vagyunk Isten szemében, amikor valóban kezdjük meglátni, mennyire förtelmesek, bűnösök, morálisan esendők vagyunk a hústestünkben, akkor megutáljuk saját magunkat, megundorodunk magunktól, porba és hamuba fekszünk. Ezt élte meg Jákób a húsz év során. Isten a szétválasztás munkáját végezte benne. Külön akarta választani Jákóbot Jákóbtól, vagy mondhatjuk, Jákóbot Lábántól.

Amikor Jákób elszökött, Lábán üldözte, és Gal-Édnél érte utol. Valamilyen vita volt köztük, ám Isten közbelépett, és pusztán ennek volt köszönhető, hogy Jákóbnak nem esett bántódása. A végén Jákób felállított egy követ, és oszlopul emelte. Majd családjától azt kérte, szedjenek köveket, és halmozzák erre rá, egy rakásba. A hely neve pedig Gal-Éd lett, ami azt jelenti: „kőrakás, tanú”. Lábán azt mondta: „Ez az oszlop, ez a kőrakás a tanú közöttünk, hogy én sem foglak bántani téged, és te sem fogsz bántani engem. Innentől fogva szétválunk egymástól”. Ezt az oszlopot a szétválás oszlopának nevezzük, mert itt vált szét egymástól Jákób és Lábán örökre. Innentől fogva nem látják egymást. Egyik sem megy át az oszlop egyik oldaláról a másikra. Teljesen szétváltak egymástól.

Húsz évig össze voltak kötve egymással; teljesen egyek voltak. Jákób látta magát Lábánban, de most elérkezett az idő, hogy maradandóan szétváljanak egymástól. Újszövetségi fogalmakat használva ez a szellem és a lélek szétválásáról szól.

A szellemi felébredés nem jelenti szellemi tapasztalataink végét. Ez csak a kezdet, utána az Úr vezet bennünket tovább. Megtapasztalásunk következő fontos fázisa a különválás, nem csak a világtól való különválás, hanem a lélek és szellem szétválása is. Ez nagyon fájdalmas tapasztalat; hosszú időbe telik. Szükségünk van tükörre, melynek vissza kell tükröznie bennünket, különben soha nem ismerjük meg saját magunkat. Ezért van az, hogy gyakran, ezalatt az időszak alatt, Isten odatesz bennünket valaki mellé, és így elkezdjük benne meglátni saját magunkat. Isten elkezd foglalkozni velünk ezeken a helyeken. Ezen a módon kezdjük el meglátni hústestünk förtelmességét, és a szükségét a lélek és a szellem szétválására. Itt látjuk, hogy Jákóbnak meg kell szabadulnia Jákóbtól, és ez a Jákób nem más, mint Lábán. Meg kell szabadulnunk a lelkünk életétől, a szellemünknek pedig fel kell szabadulnia a lélek rabszolgasága, üldözése és elnyomása alól.

Ez mindig így történik. A hústest szerinti üldözi a szellem szerintit. És a szellem mindaddig üldöztetést szenved, míg erősebbé és erősebbé nem válik, és egy napon felszabadul a hústest zsarnoksága alól. A szétválás oszlopának ez a megtapasztalása tehát a lélek és a szellem szétválasztását jelképezi. Ezt a helyet ugyanakkor Micpának is nevezzük, mely őrtornyot jelent. Más szóval, Lábán azt mondta: „Isten szemmel tart. Mi nem látjuk egymást, de Isten figyel, hogy ne bánj rosszul a leányaimmal. Isten fog gondoskodni erről.” Az isteni felügyelet mellett még az is, ami a lélekből jön, tökéletessé válik. Először történik a szellem és a lélek szétválása, utána pedig a lélek minden működése meg lesz tisztítva Isten vigyázó tekintete alatt.

A második oszlop tehát a szétválás oszlopa. Ott van ez az oszlop a mi életünkben? Nem állíthatunk oszlopot csak úgy, akármikor. Először valaminek el kell végződnie az életünkben. El lett ez a dolog végezve az életünkben? Elkezdtek már meglátni saját magunkat? Elkezdtek

megundorodni saját magunktól? Kiáltottunk már az Úrhoz, hogy szabadítson meg bennünket saját magunktól? Kiált a szellemünk, hogy meg akar szabadulni a lélek zsarnokságából? Ha ezért kiáltunk, azt fogjuk látni, hogy lépésről-lépésre (remélhetőleg nem húsz év alatt) megszabadulunk a lelkünk rabszolgaságából. Szét leszünk választva. Megtörténik a szellem és a lélek szétválása, és ez lesz a második tanúbizonyság, a második felállított oszlop az életünkben.

AZ ÁTFORMÁLÓDÁS OSZLOPA

Gal-Éd után Jákób tovább folytatta útját. Menet közben követeket küldött bátyjához, Ézsauhoz, megüzenve velük, hogy jön. A követek visszatértek, és elmondták, hogy Ézsau úton van feléje négyszáz emberével. Miért jön vele négyszáz ember? Jákób megrémült; ezért újra tervet eszelt ki. Egyik ajándékot küldte a másik után, hogy megpróbálja lekenyerezni bátyját, és lecsillapítsa haragját, de még mindig nem érezte magát tőle biztonságban. Két csoportra osztotta tehát családját, és úgy gondolkodott, hogy ha Ézsau megtámadja az egyik csoportot, akkor a másik még el tud menekülni. Jákób azon az éjszakán az egész családját átküldte a Jabbók-patak túloldalára. Ő maga pedig az innenső parton maradt egyedül, mert nem tudott átmenni a vízen. Még mindezek után sem érezte magát biztonságban. Majd jött egy ember, és birokra kelt vele, és Jákób próbálta legyűzni. Egész éjjel tusakodtak. És az az ember nem tudott fölébe kerekedni, nem tudta legyőzni, míg hajnalodni nem kezdett; ekkor megérintette Jákób csípőcsontját, és Jákób sánta lett. Jákób megragadta azt a férfit, és azt mondta neki: „Áldj meg engem!” Az pedig ezt mondta: „A te neved Jákób, de Izráelnek, Isten fejedelmének fognak hívni.” Onnantól kezdve pedig Jákób sántított.

Jákób elindult, hogy találkozzon a bátyjával, és a bátyja nagyon kedves volt vele. Elfelejtette a múltat, szeretettel köszöntötte, és azt mondta: „Menjünk együtt!” De Jákób újra játszózni kezdett, és azt mondta: „Menj te előre, mert a gyermekeim kicsik, és a nyájak és csordák is gyengék. Ha hajtjuk őket, elpusztulnak. Te menj csak előre, majd Széirben utolérlek, és csatlakozom hozzád.” Ézsau, aki egyenes ember volt, azt felelte: „Rendben, de akkor itt hagyok néhány embert, hogy segítsenek neked.”

Mire Jákób azt mondta: „Nincsen arra szükség. Te csak menjél előre, és majd ott találkozunk!” Miután bátyja eltávozott, Jákób Szukkótba ment, és házat épített magának, hogy ott lakjon. Eszében sem volt, hogy a bátyjához menjen, Szukkótban akart maradni, Sikemben. Itt akart élni, az Úr keze azonban ránehezedett. Nagyon gyalázatos dolog történt Jákób házával. Jákób leányát, Dinát megbecstelenítették, és emiatt Jákób két fia lemészárolta az összes férfit abban a városban. Jákób nagy nyomás alá került, mert körös-körül ellenség vette körbe. Megmondta fiainak, hogy amit tettek, az a végüket fogja jelenteni, mert a körülöttük lakók megtudják, és eljönnek, hogy elpusztítsák őket. De ebben a kiélezett helyzetben Isten megjelent Jákóbnak, és azt mondta: „Menj vissza Bételbe! Ott kell letelepedned.” Jákób visszaemlékezett arra, hogy mit ígért Istennek, és tisztában volt vele, hogy az nagyon komoly dolog. Ezért megmondta családjának, hogy távolítsák el a náluk lévő isteneket, az összes istenképet. Gondoljátok csak meg! eltávolítani minden istenképet, mert meg kell tisztulnunk ahhoz, hogy Istennel találkozhatunk. Jákób pedig mindezeket az isteneket elásta ott helyben, és elindultak Bételbe.

Mire odaértek, Rebeka dajkája, aki Jákóbbal ment, meghalt. Jákób elvesztette az utolsó kapcsolatot, mely anyjához kötötte. Jákób nagyon szerette az édesanyját. Nagyon közel állt hozzá, és ragaszkodott anyjához. Más szóval, Jákób jelleme nagyon hasonlított az anyjára, és most a hozzá fűződő utolsó kapcsolat is megszűnt. Megérkezett Bételbe, és oltárt épített, melyet Bétel – az Isten háza – Istenének nevezett el. Isten megjelent neki, és megígérte: „Megáldalak téged. Királyok származnak belőled; magod olyan lesz, mint a tengerpart homokja. Ez a föld a tiéd lesz; és nem fognak többé Jákóbnak hívni, mostantól Izráel a te neved.” És Isten Izráelnek hívta őt.

Miután Isten eltávozott tőle, Jákób fölvetett egy követ, oszlop gyanánt fölállította, itáláldozatot öntött rá – bort és arra olajat –, és másodszer is Bételnek nevezte el azt a helyet. Ez a harmadik oszlop. Hogyan nevezzük a harmadik oszlopot? Ezt a harmadik oszlopot az átformálódás oszlopának hívjuk.

A szellem és a lélek szétválása negatív dolog. Más szóval, a szellemet oly mértékben rabságban tartja a lélek, hogy ki kell szabadítani onnan, a szellem kiszabadítása pedig a szellem és a lélek szétválasztását jelenti. Ez a tapasztalat valójában előkészület; negatív folyamat. Felszabadító folyamat, de szükségünk van a pozitív megtapasztalásra is, és ez a pozitív dolog az átformálódás.

Mit jelent az átformálódás? Az Igében az átformálódás a lélekben történik, amikor a lélek minden része megtisztul. Ahelyett, hogy az énünk élete irányítaná, a lelket egyre inkább a szellemünkben lévő szellemi élet – mely nem más, mint a Szent Szellem – irányítja és jellemzi. Ekkor a lelkünk átalakuláson megy keresztül. Az elménk kezd megújulni, hogy Krisztus értelme legyen bennünk; az érzelmeink kezdenek megtisztulni, hogy Isten szeretete legyen bennünk; az akaratunk pedig kezd megváltozni, hogy mi is azt akarjuk, amit Isten akar. A lelkünk átalakul. Azután, hogy a szellem szabaddá vált a lélektől, a szellem élete elkezd átjárni és átformálni a lelket úgy, hogy a lelkünk minden része új irányítás alá kerül – a Szent Szellem vezetésére alá. Így alakulunk és formálódunk át Krisztus képének hasonlatosságára. Más szóval, Ádám képéről átváltozunk Krisztus képére. Ezt jelenti az átformálódás. Ne feledjük tehát, hogy az átalakulás a lélekben megy végbe.

A szétválás oszlopa után Jákób életében események sorozata következett, és ezalatt az időszak alatt az Úr keze nagyon keményen ránehezedett, mert Isten átformálta őt. Penúelnél Jákób szemtől-szemben látta az Istent. Küzdött Istennel; nem akarta elengedni Őt, de Isten végül győzedelmeskedett felette. El kellett engednie, mert lesántult, de belekapaszkodott Istenbe. Isten megáldotta őt, és a nevét Izráelre változtatta. De még ezután a megtapasztalás után is még mindig sok volt benne Jákóbból. Habár nevét Isten Izráelre változtatta, Jákób még mindig ott volt. Még mindig Jákób eszelte ki az ügyes terveket. Isten keze azonban nagyon ránehezedett. Más szóval, Isten nem engedte el őt; fegyelmező keze alatt teljesen átformálta, míg valóban Izráellé nem lett. Ezért történhetett meg ez a szörnyű dolog a családjával, mert Isten Jákóbot Izráellé akarta formálni. Istennek hála ezért.

Hogyan formálódunk át? A 2Korinthus 3-ban ezt mondja: „Amikor a szívünk az Úrhoz fordul, elvétetik a lepel. Akkor fedetlen arccal szemléljük az Úr dicsőségét – szemtől szemben.” Szemtől szembe kell kerülnünk Istennel ahhoz, hogy átformálódhassunk. Ha nem látjuk az Úr

szépségét, ha nem látjuk az Úr dicsőségét, nem fogunk átformálódni. Akkor meg leszünk elégedve azzal, amik vagyunk. Akkor azt fogjuk gondolni, hogy amik vagyunk, az elég jó. Lehetséges, hogy természet szerint nagyon gyengédek, nagyon kedvesek, nagyon erkölcsösek és jók vagyunk, és hacsak nem kerülünk szemtől szembe Istennel, és nem látjuk meg az Úr dicsőségét, az Ő szépségét, mindig elégedettek leszünk saját magunkkal. Azt fogjuk gondolni, nekünk nincs szükségünk átformálódásra, a mi mostani formánk is elég jó. De, amikor szemtől szemben találjuk magunkat Istennel, és meglátjuk az Úr dicsőségét, ahogyan a 2Korinthus 3-ban mondja, akkor „ugyanarra a képmásra változunk át az Úr Szellemétől dicsőségre”.

Mekkora szükségünk van arra, hogy szemtől szemben legyünk Istennel! Ha szemtől szemben vagyunk Lábánnal, az lehetővé teszi, hogy meglássuk saját magunkat. Ha szemtől szemben vagyunk Istennel, az lehetővé teszi, hogy átformálódjunk Krisztus képmására.

A FELTÁMADÁS EREJÉNEK OSZLOPA

Miután Jákób visszatért Bételbe, és Isten elnevezte őt Izráelnek, onnantól fogva ő Izráel, új ember Krisztusban. Ez azonban még nem a dolgok végét jelentette, ezért tovább indultak. Miközben mentek, felesége, Ráhel vajúdni kezdett, de a szülés nehéz volt, és Ráhel haldoklott. De még megszülte fiát, és a baba ezt mondta neki: „Fiad született!” Neki azonban akkora fájdalma volt, hogy így nevezte el: Benóni – ami azt jelenti, „nyomorúságom fia”; és meghalt. Jákób, azaz Izráel azonban megváltoztatta nevét Benóniról Benjáminra, ami azt jelenti, „jobb kezem fia”. Jákób pedig felállított egy oszlopot Ráhel sírjánál. Ez volt az utolsó oszlop, melyet Jákób felállított.

Hogyan nevezzük ezt az oszlopot? Lehet, hogy meglepő lesz. Ezt az oszlopot a feltámadás erejének hívjuk. Itt halál volt, de a halálból élet származott, a szenvedésből „jobb kezem – hatalom – fia” született. Továbbá, „Efrata” gyümölcsözést, termékenységet jelent, „Betlehem” pedig a kenyér házáat. Ismerős számunkra Efrata, hiszen Krisztus Betlehemben született. Ez az oszlop tehát arról az életről beszél, mely a halálból származik; az Ő feltámadásának erejéről beszél, arról, hogy hasonlatossá válunk az Ő halálához, hogy eljuthassunk a halottak közül való feltámadásra. Újszövetségi fogalmak szerint, a 2Korinthus 4-ben Pál azt mondja: „A testemben hordozom Jézus meghalását, hogy Jézus élete nyilvánvalóvá lehessen az én testemben. Azért a halál bennem munkálkodik, hogy az élet pedig tibennetek munkálkodhasson.” Ebből a típusú megtapasztalásból származik a kenyér, ebből lesz gyümölcs, ebből jön a szolgálat. A szellemi szolgálat a halálból és feltámadásból származik.

Ez a halál nem a bűn miatt van, ez a halál azért van, hogy megszülethessen az élet. A mi Urunk, Jézus vajúdása által kiformalódott a gyülekezet; Pál apostol vajúdása révén megalakultak a galáciai gyülekezetek; Isten népének vajúdása nyomán folytatódik a szellemi szolgálat az Isten házának építéséért a korokon át.

Hogyan tudjuk átadni Krisztust másoknak, ha nem tudjuk, mit jelent vajúdni? Hacsak nem tudjuk, mi a halál, hacsak nem vagyunk képesek feladni a jogainkat, hacsak nem vagyunk képesek feladni saját magunkat, hacsak nem vagyunk képesek kiüresedni, hacsak nem vagyunk képesek

kiönteni magunkat italáldozatként, nem fogunk tudni életet közvetíteni másoknak. Akkor nem lesz sem kenyér, sem gyümölcs, sem szellemi tekintély.

Ezért ezt az utolsó oszlopot a feltámadás erejének nevezhetjük. Jákób életében tehát négy oszlopot látunk – a felébredés oszlopát, a szétválás oszlopát, az átformálódás oszlopát és a feltámadás erejének oszlopát. Ha ezeket összerakjuk, megkapjuk a tanúbizonyságot. Ma, természetesen a tanúságtétel a gyülekezetre bízott. A gyülekezet tagjaiként Jézus tanúbizonyságát kellene hordoznunk a világban. Jézus tanúbizonysága azonban nem valamilyen külsőleges dolog; nem egy forma; nem csak valamilyen tanításokat jelent, vagy azt, hogy helyes a hitünk, igeiek vagyunk és mindent pontosan tudunk. Ezek fontosak, de Jézus tanúbizonysága több ennél. Jézus tanúbizonyságának bele kell szövődnie lényünk legmélyébe, hogy mindenki számára látható legyen. Ezt jelenti a Jézus tanúbizonysága. Szellemileg föl kell ébrednünk; a szellemünknek el kell válnia a lélektől; a lelkünknek át kell formálódnia; ki kell öntenünk az életünket, Jézus meghalását bennünk, hogy Jézus élete másokban munkálkodhasson. És amikor ezek a dolgok elkezdenek történni az életünkben, tudhatjuk, hogy megvan nálunk Jézus tanúbizonysága. Az Úr segítsen bennünket ebben!

8. JÓZSEF TRÓNJA

1Mózes 37,2-4; 39; 41,37-45 – és Zsoltár 105,17-22

A Biblia első könyve életrajzi könyv, mert a mi Istenünket az ember érdekli. De az az ember, akire Ő vágyik, nem lehet akármilyen; annak az Isten szíve szerinti embernek kell lennie. A Teremtés könyvében nyolc olyan személy életét látjuk, akiben Isten valamilyen munkát végzett – Isten munkálkodásán keresztül pedig meglátjuk az Isten szíve szerinti embert. Amint Isten ezeknek a férfiaknak az életében munkálkodik, valami elkezd megnyilvánulni bennünk és rajtuk keresztül, egy-egy jel vagy ismertetőjegy mindegyikőjükön. És amikor ezeket egybegyűjtjük, meglátjuk azt az embert, aki megelégtíti Isten szívét.

Most pedig eljutottunk az utolsóhoz, Józsefhez. Tulajdonképpen József a beteljesülése, az összefoglalása annak, amit Isten az őt megelőző férfiakban végzett. József életét a trón szimbolizálja – József trónja. Már a kezdet kezdetén is ez volt Isten szándéka. Amikor Isten embert teremtett, a maga képére alkotta őt. Utána pedig azt mondta Isten az embernek: „Uralkodni fogsz.” Képmás és uralkodás. A képmás az életre vonatkozik; az uralom pedig ennek megnyilvánulására, az élet külső megélésére, az élet működésére. Sajnos, az ember elveszítette az isteni képmást, és ezért elveszítette az uralmat is. Isten azonban addig munkálkodott ezekben az emberekben, míg végül elő nem állt József. József élete a trónon telik – uralkodás, hatalom, tekintély, kormányzás – mert Isten képe, az Ő Fiának képmása helyre lett állítva.

Az 1Péter 2,9-ben azt mondja, hogy mi, akik az Úr Jézusban hiszünk, választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonba vett nép vagyunk, hogy hirdessük annak kiválóságát, aki kiszabadított bennünket a sötétségből az Ő csodálatos világosságába. A Jelenések 5-ben pedig azt mondja, hogy az Úr Jézus az Ő vére árán megvásárolt bennünket Istennek minden törzsből, minden nyelvből, népből és nemzetből; és királyokká és papokká tett bennünket Isten számára. Tehát minket, akik hiszünk az Úr Jézusban, nem csak megvásárolt a drága véren, nem csak megbocsátotta bűneinket, hanem királyokká és papokká is tett minket. Más szóval, mindannyiunknak királyi vér csörgedezik az ereiben. Azért születünk újonnan, hogy királyok legyünk Isten számára; természetesen nem a világi értelemben vett királyok, hanem királyok Isten előtt. A nekünk szánt sors az uralkodás. Uralkodói élet van bennünk.

Azonban azért, hogy uralkodhassunk, szigorú nevelésre van szükségünk. Senki sem kerülhet trónra, még ha királyi családba született is, ha nem részesült szigorú nevelésben. Hiszen lehet, hogy valaki királyi családba születik trónörökösként, és elrendelt sorsa az uralkodás; mégsem lesz képes uralkodni, ha őt sosem fegyelmezték, ha őt magát sosem nevelték. Sőt, egy király kiképzése sokkal szigorúbb, sokkal keményebb és sokkal fegyelmezettebb, mint bármilyen más hivatás esetében.

Amikor egyetemre jártunk, azt gondoltuk, nagyon nehéz. De gondoljunk csak egy király vagy királynő neveltetésére, mi mindenben kell átmenniük, hogy felkészülhessenek arra, hogy elfoglalják a trónt! És ugyanez igaz szellemi értelemben is. A király családjába, a királyi családba születünk bele. Mindannyian trónörökösök vagyunk. Mindannyian kékvérűek

vagyunk. És ezért Istennek nagyon szigorúan kell nevelnie minket, különben nem leszünk alkalmasak az uralkodásra! És pontosan ezt látjuk József életében. Mivel Isten Józsefnek uralkodói sorsot szánt, a szenvedés egyik tűzpróbájából a másikba helyezte őt, azért, hogy alkalmassá válhasson arra, hogy a fáraó mellett foglaljon helyet.

JÓZSEF AZ ATYAI HÁZBAN

Az 1Mózes 30-ban azt látjuk, hogy Ráhel, József anyja meddő volt, ezért József nem természetes módon született, mint Jákób többi fia. József természetes úton, de természetfeletti módon született. Miért? A Biblia azt mondja: „Isten megemlékezett Ráhelről.” Isten megválaszolta Ráhel imádságát, megnyitotta méhét, és József megszületett. József Isten irgalmának és anyja imáinak következtében született. Azért, mert Ráheltől, Jákób szeretett feleségétől, ráadásul Jákób idős korában született, Jákób jobban szerette őt az összes többi fiánál. Ez azonban csak a természetes magyarázat. Efelett és ezen túl valami másnak is lennie kell – Józsefnek olyan volt a jelleme, olyan becsületes volt, hogy emiatt apja jobban szerette őt a testvéreinél. József tehát Jákób előnyben részesített feleségétől, apja idős korában született; természetes úton, de természetfeletti módon jött a világra, és mégis, ez a fiú olyan nemes jellemre tett szert, mely bármely földi apának megnyerte volna tetszését. Emiatt pedig Jákób egy színes köntöst készített neki. A köntösnek ujjja is van, ami a megbecsültség szimbóluma. És az is kiderül, hogy emellett az elsőszülöttségi jogot is kifejezi.

A régi időkben nem feltétlenül az elsőként született fiú kapta meg az elsőszülöttségi jogot. Az apa eldönthette, hogy ez a jog fiai közül kit illessen. Az elsőszülöttségi jog pedig nem csak azt jelentette, hogy kétszeres részt kap az örökségből, hanem hogy ő veszi majd át apja helyét a család papjaként. Ő lép be annak a szövetségnek a folytonosságába, melyet Isten Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött. Ezért Jákób, azaz Izráel színes köntöst készített, és ráadta Józsefekre. Más szóval, Jákób Józsefet választotta elsőszülöttnek, és emiatt bátyjai meggyűlöltek. Egy jó szavuk sem volt hozzá, azért, mert őt előnyben részesítette az apjuk.

Nem megalkuvó

Nézzük, József mennyire volt jó? A Biblia szerint, amikor tizenhét évesen a juhokat őrizte a bátyjaival, és a bátyjai nagyon gonosz dolgokat műveltek, akkor ő ezekről a gonoszságokról beszámolt az apjának. Mondhatnánk, hogy árulkodott, de nem, ő aggódott. Akkor is, ha ő volt az apja kedvence, akkor is, ha rossz társaságban lévő kamasz volt, jellemét ez nem rontotta meg. A kamasz tartozni akar valahova. Valószínűleg az a természetes tendencia, hogy egy csoporthoz akar tartozni; az ember ilyenkor a társaival azonosítja önmagát. Ezt pedig csak úgy lehet, ha az ember megalkuszik, ez a természetes dolog ilyenkor. Ez a fiatal ember azonban, aki együtt volt a testvéreivel, akik mind idősebbek voltak nála, és gonoszak voltak, nem alkudott meg. Ez a fiatal is szeretett volna tartozni valahova, de nem tette azt, amit rossznak lát. Ehelyett, annyira szívén viselte bátyjai sorsát, hogy elmondta az apjuknak mindazt, amit látott, nem árulkodásból, hanem hogy hátha ki lehetne igazítani őket.

Őszintén ártatlan

József őszintén ártatlan volt. Istentől jövő álmokat látott. Nem volt álmodozó, de Isten álmokat adott neki. Megmutatta neki a sorsát, ő pedig annyira jóhiszemű volt, hogy elmondta

ezt a testvéreinek. A bátyjai már addig is utálták, de most, hogy azt álmodta, hogy az ő kévéje felállt, és a többi tizenegy kéve meg azt körbevéve meghajolt előtte, még jobban meggyűlöltek. És azt mondták: „Mi fogunk meghajolni teelőtted?” József azonban ártatlan volt, nem volt semmilyen mögöttes szándéka. Majd újra álmot látott, és ismét elmondta apjának és testvéreinek, mit álmodott. Álmában a nap, a hold és a tizenegy csillag meghajolt előtte. Erre még apja is azt mondta: „Ne mondd már!” De a szívében megőrizte, amit hallott.

Hűséges és engedelmes

József annyira ártatlan volt, annyira tiszta, hogy annak ellenére, hogy a testvérei gyűlöltek, és egy jó szót sem szóltak hozzá soha, amikor atyja azt mondta neki, „József, menj, és nézd meg, hogy jól vannak-e a bátyáid”, bár nyugodtan felelhetett volna, „Apám, nem mehetek, gyűlölnek engem”, nem tette, engedelmes volt atyjának. Amikor nem találta őket, visszatérhetett volna, és azt mondhatta volna, „apám, nem találtam meg őket”. De nem, kitartott, míg rájuk nem talált Dótánban. Más szóval, hűséges volt. Bár testvérei gyűlöltek, ő szerette őket. Nemes jellemű volt. És mert ilyen volt a természete, nem csoda, hogy apja jobban szerette őt mindegyik testvérénél.

Szellemi értelemben József már atyja házában is a trónon ült. Más szóval, fölötté volt a testvérei gyűlöletének, fölötté volt még az apja kivételezésének is, mert nem lett tőle elkényeztetett. Trónon ülő ember volt.

Mi természetfeletti módon születtünk? Vagy csak természetes születésünk volt? Aki egyszer született, az kétszer hal meg. Aki viszont kétszer született, az soha nem hal meg! Ha csak egyszer születél, azaz természetesen, akkor ebbe a világba születél. Ami a hústesttől született, hústest az. Akkor kétszer fogsz meghalni, mert a Biblia azt mondja, hogy elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet. És mi az ítélet következménye? A második halál. Ha azonban kétszer születtünk – nem csak a szüleinktől, hanem természetfeletti módon, Isten Szelleme által – akkor sosem fogunk meghalni. Miért? Mert akkor is, ha ez a test meghal, a Biblia azt mondja, hogy alszik. Ez azért van, mert a halál fullánkja elvétel, és a halál fullánkja a bűn. Mi teszi a halált olyan szörnyűséggé? A bűn. Az nem lehet, hogy meghaljunk, mert, ha meghalunk, tudjuk, mi fog történni! De Istennek hála, mi, akik újonnan születtünk, nem félünk a haláltól, mert a halál fullánkja már nincs bennünk. Csak alvásról van szó, és föl fogunk ébredni, és akkor olyanok leszünk, mint Ő! Mennyire csodálatos!

Nem születtünk természetfeletti módon? Dehogynem. Isten kegyelme, hogy újonnan születtünk, de nem azért, mert jobbak lennénk bárkinél. Nagyon valószínű, hogy azért menekültünk meg, azért születtünk újonnan, mert valaki imádkozott értünk. Valakinek a vajúdásán keresztül, és azért, mert Isten megemlékezett erről, így történt, hogy újonnan születtünk, hogy megmenekültünk. Ha pedig megmenekültünk, az elrendelt sorsunk az uralkodás. Királyi vér van bennünk. Arra rendeltünk, hogy együtt uralkodjunk és kormányozzunk Krisztussal. De ne feledjük, ehhez megfelelő kiképzésre van szükségünk! Olyan jellemre kell szert tennünk, mely alkalmassá tesz arra, hogy elfoglaljuk a trónt. Az uralkodáshoz illő karakternek kell kifermálnia bennünk. Ha rossz jellemű ember ül a trónon, jaj az országnak! Ezért tehát nem csak arra van szükség, hogy Isten királyi életet adjon nekünk,

hanem ennek a királyi életnek ki is kell formálódnia. Isten Krisztus életét adta nekünk, de Krisztus életének ki kell formálódnia bennünk, hogy Krisztushoz hasonlóvá váljunk, olymódon, hogy ami Krisztust jellemezte, az jellemezzen bennünket is. És csakis ekkor válunk alkalmassá arra, hogy trónra üljünk, és Krisztussal együtt uralkodjunk örökké.

Sajnos, bár sok hívőben ott a királyi élet, ez az élet sosem formálódik ki bennük – épp ellenkezőleg, még mindig a hústest szerint járnak. A világi emberek viselkedését utánozzák. Tartozni akarnak valahová, ezért megalkusznak. Ha pedig így áll a helyzet, akkor el fogják veszíteni az elsőszülöttségi jogukat. József tehát a trónon ült az atyja házában.

JÓZSEF A KÚT MÉLYÉN

Amikor József Dótánba érkezett, bátyjai látták, hogy jön, és így szóltak: „Itt van ez az álomlátó. Lássuk csak, vajon valóra válik-e az álma! Öljük meg!” Megragadták, és az volt az első, hogy letépték róla színes köpenyét, mert ezt utálták rajta a legjobban. De Rúben azután ezt mondta: „Ne öljük meg, dobjuk be ebbe a kútba!” Rúben ugyanis arra gondolt, hogy majd később kimentí.

Bedobták hát Józsefet a kútba, majd a testvérek leültek enni. Gondoljátok csak meg! Amikor öccsük a kútban sír, jajgat és kiáltozik, ők nyugodt szívvel leülnek elkölteni az ebédjüket. Hogyan tudták lenyelni a falatot? De amíg így ettek, ismaelita kereskedőkaraván haladt el mellettük, úton Egyiptom felé. Ekkor az egyik báty, Júda, azt javasolta: „Mi haszna, ha megöljük a testvérünket? Miért nem adjuk el itt, ezeknek? Legalább kapunk érte egy kis pénzt.” Így hát eladták testvérüket, Józsefet a kereskedőknek. Később megvallották, hogy látták öccsük lelkének gyötrelmét, de megkeményítették a szívüket. Leöltek egy állatot, a köntöst annak vérébe mártották, és elvitték apjuknak, mondván: „Ismerd meg, ez a fiad ruhája-e vagy sem!”

JÓZSEF POTIFÁR HÁZÁBAN

Józsefet eladták, és Potifár, a fáraó testőre vásárolta meg őt. Az atyai ház kedveltjéből Potifár házában rabszolgája lett. Ha ez történné velünk, mi mit tennénk? Valószínűleg morgolódnánk, sőt, nem csak morgolódnánk, hanem fellázadnánk. Lehet, hogy ezt mondanánk: „Hol van most Isten?! Nincs semmi értelme Istent szolgálni, Istent szeretni!” Valószínűleg megkeserednénk az egész világgal szemben. Megtagadnánk a munkát, inkább választanánk a halált. De József nem így volt. Eladták rabszolgának egy távoli országba – mindössze tizenhét évesen. De látjátok, nem morgolódot. Szenvedett, igen, de nem lázadt. Hűségesen végezte munkáját; Isten vele volt, és egyre gyarapodott. Gazdájának feltűnt, hogy bármihez is fog, azt Isten megáldja. Habár gazdája nem félté, nem ismerte Istent, mégis meglátta Józsefben azt az embert, akiben ott van Isten jelenléte, és vele Isten áldása – minden felvirágozott a kezei között. A gazda végül mindent Józsefre bízott a házában. Nem volt másra gondja, mint hogy az ételét megegye. Minden Józsefhez került, aki Potifár házában kormányzója lett. József ismét a trónon ült.

Tudjátok, mit jelent a környezet? Gyakran van, hogy a környezetünket, a körülményeinket okoljuk, és azt mondjuk, a környezete teszi azzá az embert, ami. De csak a gyenge embert formálja a környezete. Az erős uralja környezetét, sőt előnyt kovácsol belőle. Azt látjuk itt,

hogy Józsefet kiragadták szeretetteljes közegéből, legalábbis az apja szeretetének közeléből, és áthelyezték egy teljesen másfajta környezetbe, mely oly gonosz, oly hitvány, oly alantas volt. Rabszolga lett valaki másnak a házában. Ennél rosszabb körülményeket aligha találhatnánk! A gyenge ember összeomlott volna ebben a helyzetben. Összeomlás helyett azonban József fölé emelkedett környezetének, és uralkodott felette.

Ez ugyanis nem a körülményektől függ. Sőt, a nehéz körülmények inkább kihozzák belőlünk a belső erőt, így kiderülhet, van-e belső erőnk vagy nincs. Ezért helyez Isten gyakran nehéz körülmények közé bennünket. Lehet, hogy Istent okoljuk, és panaszkodunk Neki: „Istenem, ha szeretsz, miért hagyod, hogy ez vegyen körül?” De ez a szeretet. Isten szeret minket. Azért helyez bennünket ilyen nehéz körülmények közé, hogy előhozassa belőlünk azt az életet, melyet belénk ültetett.

Gondoljatok csak az Úr Jézusra! Amikor a földön volt, micsoda körülmények között kellett élnie! Egy istállóban született; már csecsemő korában az életére törtek, és menekülniük kellett. Názáretben nőtt fel, ezen a sivár, félreeső, sziklás helyen. „Szárma lehet bármi jó is Názáretből?” Ácsnak tanult egy kisvárosban. Habár lépten-nyomon jót cselekedett, ellenkeztek vele, megfenyegették, elutasították. De bármilyen közeg vette is körül, Ő a körülményei fölé emelkedve élt. Mennyei emberként élt a földön. Bármerre is járt, ez a mennyei légkör vette körül. Bármihez is ért, mennyei érintéssel érintette meg. Ezek közt a városok közt járt-kelt, mégis elutasították Őt. Még, amikor elutasították is, így kiáltott: „Ó, Korazin! Ó, Betsaida! Ó, Kapernaum! Bárha tudátok!” És a menny felé fordulva ezt tudta mondani: „Köszönöm Neked Atyám, mert ez a Te akaratod.” A környezete fölé emelkedve élt. Uralta a környezetét. Az Őt körülvevő közeget a Maga javára fordította, az Atya dicsőségére. Az Úr Jézus mennyei Ember volt, még a földön is. A föld nem tudta elvenni Tőle a mennyet.

A Filippi 4-ben azt mondja Pál: „Tudom, hogyan kell szűkölködni és bővölködni is. Mindenbe be vagyok avatva, a jóllakásba és az éhezésbe is.” Gondoljátok csak meg, mi minden ment keresztül Pál! Volt, amikor dicsérték az emberek, de ez nem tette önelégültté. Ennél is többször volt, amikor félreértették, üldözték, elutasították, de ez nem sújtotta le, és nem tette lehangolttá. A környezete fölé emelkedve élt. Uralta az őt körülvevő közeget. A benne lévő királyi élet megmutatkozott minden körülmény között. Isten vele volt, és Isten gyarapította őt, nem tárgyi értelemben, hanem szellemi gyarapodás tekintetében.

Hol vagyunk mi? Lehet, hogy olyan körülmények közé kerültél, mint amilyen Potifár háza volt. Talán azt gondold, hogy szinte úgy vagy, mintha rabszolga lennél, szabadságodtól megfosztva, munkára kényszerítve – de nem tudod, hogy Krisztussal együtt a mennyeiekké lettél ültetve? Az Efezus 2-ben azt olvassuk: „de az Isten, aki gazdag irgalomban, bár holtak voltunk a bűnbeesések miatt, együtt megelevenített a Krisztusban. Kegyelemből van megmenekülésünk! És Krisztussal együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyeiekké.” Nem tudjátok, hogy a mennyeiekké lettünk ültetve? Nem tudjátok, hogy még akkor is, amikor Potifár házában vagyunk, a mennyeiekké vagyunk ültetve? Nem tudjátok, hogy arra vagyunk rendelve, hogy a mennyei légkörünket Potifár házába bevigyük? Nem tudjátok, hogy arra vagyunk rendelve, hogy uralkodjunk és kormányozzunk Potifár házában, még rabszolgaként is? Mondhatjátok, hogyan uralkodhat egy rabszolga? De itt azt látjuk, hogy a rabszolga uralkodik. Az uralkodás nem egy pozíció, ez az élet.

Bármilyenek legyenek is a körülményeink, ne morgolódjunk, ne lázadozzunk! Ha meg tudjuk látni az Istent, ha tudunk hinni Benne, és Isten velünk van, még ebben a helyzetben is boldogulni fogunk. Minden a javát munkálja azoknak, akik az Urat szeretik, akiket az Ő elhatározása szerint elhívott.

JÓZSEF A BÖRTÖNBEN

Amihez József fogott, az felvirágozott Potifár házában. Végül a ház felvigyázójává tették, ám jött a kísértés. Komolyan meg lett próbálva, mert Potifár felesége megpróbálta elcsábítani őt, de József nem alkudott meg. Félté az Istent. És amiatt, hogy Istent félté, hamisan megvádolták. Esélyt sem adtak neki, hogy megmagyarázza. Nem védekezhetett, mert rabszolga volt. Gazdája pedig haragjában börtönbe záratta.

József a trónon volt az atyai házban, ami után látszólag mélyre zuhant – nem a saját hibájából, hanem a testvéreiéből. Potifár házában újra a trónra került, de újra levetették, nem az ő bűnéért, hanem Isten és gazdája iránti hűségéért. Ment lefelé, le, le és le a börtönbe. Ó, micsoda szenvedés! A Biblia azt mondja, hogy a vas átjárta a lelkét. Nem csak bilincsbe verték, hanem a lelke is vasba jutott (Zsolt 105,18). Mennyire szenvedett! Miért? Miért engedte meg Isten, hogy ez történjen vele? Vajon most morgolódni fog? Lázadni? Nem. A királyi élet ugyanúgy benne volt. Még akkor is, ha tömlöcbe vetették, a börtönfelügyelő nagyon hamar felismerte, hogy mindazt, amit József tesz, megáldja Isten. József ezért uralkodni kezdett a börtönben is. A foglár mindent az ő kezébe tett, és hagyta, hogy uralkodjon. Nagyon hamar József újra a trónra került a börtönben.

Mert lehetséges börtönbe zárva is a trónon ülni. Nem szükséges, hogy az a trón egy palotában legyen! Gondoljatok csak Pálra és Szilászra! Amikor Filippiben börtönbe vetették őket, mindkettejüket megverték és megbilincseltek. Ott ültek a tömlöcbe, és éjfélkor, akkor, amikor a fájdalom minden bizonnyal a legkínzóbb volt, Pál és Szilász énekelve dicsérte az Istent. Trón volt a tömlöcbe, és a kapuk kinyíltak.

Gondoljatok Madame Guyonra! A hite miatt a Bastille-ba vetették. Ott bent, a Bastille-ban írt egy csodálatos verset egy madárról. Azt mondta, ő is olyan, mint madár a kalitkában, de a madár énekel – és ez volt az ő tapasztalata is. A várbörtönben is lehet uralkodni.

Miért engedte meg Isten, hogy ilyen mértékű szenvedés következzen József életében? Mert Isten így készítette fel őt. A Héberék 4 azt mondja, hogy az apa a fia iránti szeretetéből megfegyelmezi őt. Ha nem fegyelmezi, nem is szereti. A törvénytelen utódot nem fenyíti, a fiát viszont megneveli, hogy az ő természetének legyen részese. Pontosan ezt teszi velünk a mi mennyei Atyánk is. Meg kell nevelnie bennünket. Amikor valakit megnevelnek, az szenved; de a szenvedés által isteni természet részese lesz.

József tehát uralkodott a börtönben. A fáraónak közben születésnapja volt, és az emberei közül kettőre valamiért megharagudott – a főpohárnokra és a fősütőmesterre, akiket a tömlöcbe vetett. Ne gondoljátok, hogy az egyik pék volt, a másik meg pincér! Nem, azokban az időkben ez a kettő nagyon fontos kormányzati pozíciót jelentett. A pohárnok adta a király kezébe a poharat, és rendszerint ő ivott belőle először, mert a király mindig tartott tőle, hogy megmérgezik. A főpohárnok tehát bizonyára a kedveltje volt, állandó kísérője, a király

bizalmasa. Valahogyan azonban ezek ketten megharagították a királyt. Lehet, hogy valamilyen félreértés volt, vagy valaki kitervelt valamit ellenük, mindenesetre a király börtönbe záratta őket. És egyik nap, ott, a börtönben, álmot láttak.

Másnap reggel, amikor József ételt vitt nekik, szomorúnak tűntek, ezért József megkérdezte: „Miért szomorkodtok?” Ők pedig azt felelték: „Álmot láttunk, de nem tudjuk a jelentését.”

József így szólt: „Mondjátok el nekem, hátha én meg tudom fejteni a számotokra.” És valóban meg is fejtette.

A szenvedés révén Isten szellemi felfogóképességet adott Józsefnek. Amikor atyja házában volt, még csak álmódott, de most már meg is tudta magyarázni az álmot. Most, a sok szenvedésen keresztül szellemi ítélőképesség, szellemi megértés alakult ki benne. Meg tudta fejteni az álmokat. Ismerte az álmok titkát. Ezt teszi velünk a szenvedés, ha a szenvedés Istentől jön.

József azt mondta tehát a főpohárnoknak, hogy „három nap múlva kiemelnek a tömlöcből, és helyreállítanak.” A főszűrmesternek pedig ezt mondta: „Három nap múlva kivisznek a börtönből, és föl fognak akasztani.” És így lett. József azonban megkérte a főpohárnokot, „amikor visszaállítanak a helyedre, emlékezz rám a fáraó előtt, mert nem az én hibámból vagyok itt”. Sajnos, miután a főpohárnokot visszaállították hivatalába, az két évre teljesen megfeledezett Józsefről.

Micsoda próbatétel lehetett ez! Uralkodott a börtönben, majd megfejtette az álmokat, és az álmok valóra váltak. És emiatt a siker miatt ki kellett volna emelni őt a börtönből, és minden bajának vége kellett volna érnie. A főpohárnok azonban elfelejtette őt. Isten megengedte, hogy teljesen megfeledezzen róla. Nem iszonyatos tesztje ez József hitének? Ó, az utolsó két év lehetett a legnehezebb! A szenvedés tűzpróbáján megy át már tizenhárom éve! Amikor megjelent a fáraó előtt, már harminc éves volt! Tizenhét éves korában kezdődött, de a két utolsó év lehetett a legnehezebb. Ott volt az esély, de valahogy elveszítette. Isten pedig nem tett semmit egészen két évvel későbbig.

JÓZSEF A FÁRAÓ PALOTÁJÁBAN

Ekkor Isten újra munkálkodni kezdett, és álmokat adott a fáraónak. Két álma volt, de senki sem tudta megfejteni. A főpohárnoknak viszont derengeni kezdett valami. Azt mondta: „Már emlékszem! Az a héber férfi megfejtette az álmomat, és az valóra vált!”

A fáraó ezért így szólt: „Hozzátok ki!”

József kijött a börtönből, és megállt a fáraó előtt. A fáraó elmondta neki az álmokat, József pedig így szólt: „Nem én, mert ember ezt nem tudja megfejteni. Isten jelenti ki.”

Semmilyen érdemet nem tulajdonított saját magának; minden dicsőséget Istennek adott. Mindazokon a szenvedéseken keresztül egyre jobban és jobban megszabadult saját magától, és egyre jobban és jobban Istenközpontúvá vált. Ennek így kellene lennie.

A szenvedés néha még énközpontúbbá tesz. Minél többet szenvedünk, annál többet foglalkozunk magunkkal. Ez rossz. Ha azonban Istennel szenvedünk, Krisztussal, akkor minél

többet szenvedünk, annál jobban megszabadulunk saját magunktól, és annál jobban meglátjuk az Urat.

József így szólt: „Nem embertől jön, mert senki nem tudja megfejtani, Isten azonban azt akarja, hogy tudd. Tehát, a következő a magyarázat.” József nem csak az álmot magyarázta meg, hanem tanácsot is adott – ami bölcsességet jelent. A szenvedésen keresztül bölcsességet nyerünk. Szert tehetünk ismeretre szenvedés nélkül, de bölcsességhez nem juthatunk szenvedés nélkül. József tehát tanácsot adott, hogy mit kell tenni. A fáraó pedig azt mondta: „Nincs senki az országomban, aki annyira megfontolt és bölcs lenne, mint te; ezért te légy az az ember, aki gondoskodik a jövőről!” És maga mellé ültette Józsefet, aki második lett a birodalomban.

József ismét a trónra került; ez az egyiptomi fáraó házában a trónja. Isten fölkészítette őt erre a trónra, és amikor helyet foglalt ott, mi történt? Először is gondoskodott az elkövetkezőkről – élelmiszerről, nem csak az ország, hanem az akkori egész világ számára. Mindenki hozzá jött az éhínség napjaiban. A fáraó így szólt: „Ne hozzám jöjjetek. Menjete Józsefhez!” Ő volt a kenyéradó. Még Kánaánból is, mindenholnan érkeztek élelmet keresve, és József gondoskodott élelemről az egész világ számára.

Másodszor, a testvérei eljöttek Kánaánból, mert ott is éhínség volt. Nagyon különleges történet az, ahogyan József bánt velük. Néha eltűnődünk rajta, hogy vajon József miért nem mondta meg, kicsoda, amikor először találkoztak? Ez sok bajt és szívfájdalmat megspórolt volna nekik. Miért bánt velük úgy, mintha játszadozott volna velük? Azért, mert József úgy bánt a testvéreivel, ahogyan Isten bánik velünk. Más szóval, nem csak arról volt szó, hogy adjon némi élelmet a testvéreinek; hanem az volt a lényeg, hogy a testvérei helyreálljanak. Ahhoz pedig, hogy a testvérei helyreállhassanak, el kellett jutniuk a bűnbánatig. Miután a testvérei eljutottak a bűnbánat helyére, így kezdtek beszélni egymással: „Láttuk József szívének fájdalomát, amikor eladtuk őt; ezért rajtunk van ez a bűn.” Csak, amikor bűnbánatra jutottak, akkor jelent meg József, és állította helyre testvéreit.

És nem csak ezt, hanem mielőtt meghalt volna, József parancsot adott: „Halálom után Isten ki fogja vinni Izráel gyermekeit Egyiptomból az Ígéret földjére. Ne feledjétek magatokkal vinni csontjaimat, és eltemetni az Ígéret földjén!” – hit által. Józsefet semmilyen módon nem tévesztette meg Egyiptom jóindulata és gazdagsága. Isten ígéretébe kapaszkodott, Isten szövetségébe. Akkor is, ha életében nem térhetett vissza, halálában visszatért, hogy örökölje Isten ígéretét. Most is a trónra ült. Nincs kétség afelől, hogy József király volt.

Isten ma is nevel bennünket. Lehet, hogy még mindig atyánk házában vagyunk, vagy lehet, hogy éppen Potifár házában. Vagy ami még rosszabb, lehet, hogy éppen a börtönben, de Isten nevel, felkészít bennünket. Ha elfogadjuk a nevelést most, tudhatjuk, hogy Isten velünk van. Csak, mert Potifár házában vagyunk, ez nem jelenti azt, hogy Isten elhagyott volna bennünket! Nem. Tűzön és vízen át, a szenvedéseinkben ő is velünk szenved. Ő velünk van. Ő is átmegy velünk, azért, hogy elvihessen bennünket arra a helyre, ahol nevelés, fegyelmezés, tanítás történik, hogy együtt tudjuk kormányozni és uralkodni Krisztussal.

Drága Testvérek, ma van a mi felkészítő nevelésünk napja. Nehéz, de egy napon Vele együtt fogunk uralkodni. Be fogunk lépni az örökségünkbe; társörökösök leszünk Krisztussal.

Gondoljatok bele, ha az a nap eljönne, és mi nem vagyunk rá felkészülve, ha nem tudunk ülni és uralkodni, mennyire bánkódunk majd! Az Úr segítsen hát nekünk. Habár ma nagyon nehéznek látjuk a dolgokat, mégis gondoljunk Isten dicsőséges céljára! A kezdet kezdetén Isten szándéka a képmás és az uralkodás volt. Ha Isten Fiának képe kiábrázolódott bennünk, ami az Ő természetét, jellemét jelenti, akkor uralmat fogunk kapni, hogy királyok legyünk Isten számára, hogy együtt kormányozzunk és uralkodjunk Krisztussal. Ez a két dolgot nem lehet egymástól elválasztani.
